

Duben

1992

RadioVaticana.cz

Česká sekce Vatikánského rozhlasu

ústav pro studium
totalitních režimů

- 92 1.IV. Zprávy; Souhrn z gen. audience; Interview s mons. Torrelia ^{cantem Cas-}
93. 2. IV. " ; Úmysly apoštola modlitby; Tůma: Listy z morálky
94. 3. IV. " ; Ambros: Kněžská meditace; Šulcová: Postní rozjímání
95. 4. IV. Program pro mládež: Magacín Nepomucena
96. 5. IV. Zprávy; Anděl Páně sv. Otce; Kolář: Tajní kněží v ČSFR
97. 6. IV. " Tůma: Interview s D. Dukou
98. 7. IV. " Bejček: 70 let kongr. Těšitelů; Zpráva a dopis
99. 8. IV. " Souhrn z. gen. audience; Interview s kardinálem Etchegarayem
100. 9. IV. " Interview o náb. a Aids; Oslavy sv. Cyrila a Metoděje na Velehradě; Tůma: Listy z morálky
101. 10. IV. " Svatošová o Charitě; Šulcová: Recenze; Špidlík: Kříž – poslední zjevení
102. 11. IV. " Štemberková: Básně; Vališ: Dopis; Topenčík: Ze zápisníku
103. 12. IV. " Nedělní Anděl Páně sv. Otce; Kolář: Poznat vlastní hříč
104. 13. IV. " Biskupové: Čiň pokání, církvi!
105. 14. IV. " Vzpomínka na P. Damiána Mlýnského; Listy a zprávy ^{diecézí} z
106. 15. IV. " Souhrn z gen. audience; Interview o Medjugorje
107. 16. IV. List sv. Otce kněžím; Slovo biskupa Otčenáška; Zpráva z Prahy
108. 17. IV. Velký pátek 1992; Velikonoce v Moskvě; Špidlík: Tajemství vzkříšení
109. 18. IV. Bílá sobota v Phnom Phen; 2 dopisy /Holas/; Měli jsme se dobrě
110. 19. IV. Zprávy; Koláček: Poselství sv. Otce "Urbi et Orbi"
111. 20. IV. " Vrána: Velikonoce 1992; Štemberková: Prof. Kadlec
112. 21. IV. " Armbruster: Sophia University; M. Grignon de Montfort
113. 22. IV. " Souhrn z gen. audience; Štemberková: Sv. František Saleský
114. 23. IV. " Šulcová: Věda života; Tůma: Listy z morálky /pokr./
115. 24. IV. " Zpráva z Prahy; Špidlík: Křísit mrtvé
116. 25. IV. " Zprávy z Prahy; Šulcová: Recenze
117. 26. IV. ~~22~~ Anděl Páně sv. Otce; Koláček: Církev a svět
118. 27. IV. Zprávy; Mons. Vlk v Hnězdně; Církev a zednáři dnes
119. 28. IV. " List biskupů; Palacký: Dopis z Bolívie
120. 29. IV. " Souhrn z gen. audience; Velikonoce v Bosně-Hercegovině
121. 30. IV. " Zprávy z diecézí; Tůma: Listy z morálky /pokr./

1 APR. 1992
Souhrn ze středeční gen. audience

V dnšní katechezi budeme mluvit o svátosti biřmování. V koncilní konstituci "Světlo národů" o tom čteme: "Svátost biřmování dokonaleji připoutává pokrtěné věřící k církvi, obohacuje je zvláště silou Ducha svatého, a proto jsou pak mnohem více zavázáni slovy i skutky šířit a bránit víru jako opravdoví Kristovi svědkové".

Již v dobách prvotní církve existovalo spojení mezi křtem a tzv. "~~ukládáním rukou~~" jako svátostným úkonem. Cílem bylo získat a dále předávat dar Ducha sv. Tento obřad se považuje za doplněk a dovršení křtu. Byl pokládán za tak důležitý, že sv. Petr a Jan byly výslovně za tímto účelem vysláni z Jeruzaléma do Samařska. Z tohoto úřadu obou apoštolů pochází i úkol biskupů latinského obřadu, tj. udělování svátosti biřmování.

Milostí, kterou tato svátost poskytuje, je dar síly, aby biřmovanec mohl horlivě a vytrvale vydávat svědectví o víře křesťanským životem. Nebyla dosud plně vyřešena otázka, v kterém věku má být svátost udělována. Jeden směr chce tento věk posunout, aby ten, kdo ji přijímá byl zralejší a lépe si uvědomoval svou povinnost vydávat křesťanské svědectví. Jiní naopak dávají přednost mladšímu věku.

Nezávisle na tomto problému je však třeba trvat na tom, aby mladý člověk byl na přijetí biřmování co nejlépe připraven a aby si byl plně vědom milosti, které se mu touto svátostí dostává jakož i povinností, které na sebe bere touto obnovou křestního slibu.

Nemocným:/a mládeži/: I vám, mladí přátelé a nemocní, chei věnovat zvláštní pozdrav. Na postní duchovní cestě, kterou konáme s ochotou následovat Pána Ježíše, se již přibližujeme ke Kalvárii, místu nejvyššího projevu Ježíšovy lásky k nám. Rád bych vás povzbudil, abyste v těžkých chvílích nepodléhalo pokušení všeho nechat, vše opustit a utéci. Naopak, semkněte se kolem Krista, našeho bratra a Vykupitele, s jistotou, že žádný život, svěřený do jeho rukou, není ztracen, a že z dřeva kříže vypučí nevadnoucí ratolest nového života. Rád vám všem uděluji apoštolské požehnání.

Argentina: V Buenos Aires byla včera v úterý, za účasti od-
borníků z 82 zemí zahájena 7. světová konference o tabáku a zdraví,
svolaná z podnětu Světové zdravotní organizace. V zahajovacím proje-
vu předseda orgánu Spojených národů na pomoc dětem UNICEF, James
Grant, žádal, aby byly zastaveny veřejné kampaně ve prospěch kouření
a vyslovil přesvědčení, že se blížíme ke světu bez tabáku.

Čína: Záplavy, vyvolané prudkými a vytrvalými dešti v jihočín-
ské provincii Jiangxi si až dosud vyžádaly 53 obětí na životech.
Raněných je 513 a alespoň 100.000 osob byly způsobeny škody různého
druhu. List "Lidový deník" píše, že tak prudké deště nepostihly Čínu
od r. 1904. V jejich důsledku bylo zaplaveno celkem asi 186.000 ha
polnosti.

Řím: Druhá italská televizní síť vysílá každý večer po zprávách
modlitbu matky Terezie z Kalkatty a bude v tom pokračovat až do veli-
konoc. Tyto její modlitby jsou v posledních dnech rozšiřovány i ji-
nými způsoby a prostředky. Texty jsou vzaty z nedávno vydané knihy:
"Matka Terezie a modlitba. Vychází se tak vstříc divákům a poslucha-
čům, kteří si přejí hodnotnější pořady."

Maďarsko: V Budapešti proběhla první celoevropská konference
protestantských církví. Účastníci se shodli v názoru, že jejich před-
ní povinností je účinněji vykonávat Kristem uložené misijní poslání
v současné sekularizované Evropě. Navrhli též sestavit tzv. "sociál-
ní chartu" pro celou Evropu a postupovat při hlásání evangelia s vět-
ší neohrožeností, vynalézavostí a láskou. Uvedená charta by měla za-
jistit důstojné životní poměry pro všechny. Při budování nové Evropy
je též třeba vyhnout se tzv. správnímu centralismu, který se vymyká
demokratické kontrole a důsledně zachovávat práva menšin. Přitom se
však nemají národnostní rozdíly opravňovat náboženskými důvody. Věří-
cím se má dále připomínat i jejich všeobecné kněžství.

Alžír: Orgán Spojených národů na pomoc dětem, UNICEF, otevře
nové středisko v Adrarru v jižní části země. Bude se v něm dbát i
na ochranu životního prostředí, na rodinný život a na vzdělávání
rodičů dětí, mezi nimiž je mnoho negramotných, aby se tak sami nauči-
li, jak mají pečovat o děti, zejména po zdravotní stránce.

Interview s mons. Torrellou Cascantem

Včera před 500 lety, 31. března 1492, španělské katoličtí králové Isabella Kastilská a Ferdinand Aragonský, vypověděli zvláštním výnosem všechny Židy ze Španělska. Rovněž včera španělský král Juan Carlos I. a izraelský přesident Chaim Herzog se zúčastnili v madridské synagoze Beth Yaakov /Dům Jakobův/ obřadu symbolizujícího usmíření mezi španělským národem a židovskými Židy pocházejícími ze Španělska, tzv. seferdity. Král vyjádřil ve své řeči přesvědčení, že již nikdy "nenávist či nesnášenlivost nebudou příčinou zoufalství a vyhnanství". Připomněl též, že nynější španělská ústava zaručuje "jednotu v mnohosti a různosti, pliralismus, jakož i svobodu vyznání a svědomí.

V rámci tohoto výročí proběhlo 26. března v Toledu setkání s asi jedním stěm amerických rabínů. Byli přítomni místní arcibiskup kard. Marcelo González Martín a arcibiskup mons. Torrella Cascante, předseda tamní biskupské komise pro mezikonfesní styky. Poslednímu z nich náš redaktor položil dvě otázky:

A: Jaká měřítka byla použita při sestavování prohlášení o tomto setkání?

B: Hlavním problémem bylo, z jakého hlediska je třeba posuzovat toto vypovězení Židů, k němuž došlo v určité přesně vymezené historické souvislosti. Rozhodli jsme se pro universální měřítko, podle kterého nelze soudit minulé události podle současných měřítek. Řekl jsem proto, že lidé tehdy smýšleli zcela jinak než dnes. Můžeme však a musíme litovat toho, co se tehdy stalo. Prohlásil jsem též, že všechny rozkoly a rozdelení jsou vždy nepřirozené. Platí to i o přehradách stavěných mezi Židy a křesťany, které jsou nejen nepřirozené, nýbrž přímo absurdní. K ideálu všelidského bratrství díle došpeli až později. Bratrství mezi křesťany a Židy je vyšším stupněm tohoto ideálu, neboť oba spojuje společný původ od Abraháma, společné dědictví zjeveného Božího slova a konečně i sám Ježíš, který se narodil a žil mezi židovským lidem, k němuž sám patřil od svého početí až do zmrtvýchvstání.

A: Jaká byla reakce rabínů na toto Vaše veřejné přiznání, že na Židech ve Španělsku byla před 500 lety spáchána nespravedlnost a jak reagovali na Vaši výzvu k usmíření a dialogu?

B: Ano, byla to výzva ve smyslu vzájemné lítosti a usmíření. Použil jsem přitom hebrejský výraz :tešuvá" /lítost, pokání/.

1 APR. 1992

A řekl jsem dále, že jejich návštěva u nás je rovněž poselstvím a výzvou k usmíření a že usmíření nikdy nic neničí, naopak, že osvobozuje, díky Božímu milosrdenství, které nám pomáhá, cítíme-li se všichni navzájem bratry. Z náb. hlediska mohu prohlásit, že rabíni byli velmi spokojeni a dokonce tak dojati, že v očích některých z nich byly vidět slzy.

Vatikán: V tiskové kanceláři Sv. Stolce novináři požádali o potvrzení zprávy, podle které libyjský vyslanec v Itálii vykonal návštěvu ve Vatikánu. Tisková kancelář upřesňuje, že libyjský vyslahec v Itálii, pan Abdurrahman Šalgam byl v pondělí 30. března v poledních hodinách na vlastní žádost přijat mons. Jean-Louis Tauranem, tajemníkem oddělení pro styky s jinými státy. Libyjský diplomat mluvil o posledním vývoji situace, ve které se nyní na mezinárodní úrovni nalézá jeho vlast a vyslovil přání své vlády navázat těsnější vztahy se Sv. Stolcem. Mons. Tauran v tomto ohledu zdůraznil, že sv. Stolec energicky odsuzuje všechny druhy terorismu a vyjádřil přesvědčení, že respektování práv a dialog, podložený účinnými skutky a slovy jsou jedinou, člověka důstojnou cestou při řešení sporů mezi národy. Mons. Tauran dále projevil zásadní ochotu Sv. Stolce napomáhat k budoucím dohodám a dodal, že tyto dohody by měly přispívat i k dobru církve v Libyi a k dialogu mezi tamní vládou a mezinárodním společenstvím.

Vzhledem k nastávajícím velikonočním svátkům vatikánská pošta bude přetiskovat listovní zásilky zvláštním razítkem, na němž je vyobrazen zmrtvýchvstalý Kristus spolu s Marií Magdalénou. Razítko je též optařeno latinským nápisem: Surrexit Christus de sepulcro, alleluja a datem 19. dubna 1992. Razítko bude používáno ve dnech 19. dubna do 4. května. Až do 28. května budou dopisy přetiskovány dřívějšími velikonočními razítky.

Nepál: Světová zdravotní organizace při Spojených národech končí v této zemi kampaň s cílem snížit o 28% dětskou úmrtnost v důsledku zápalu plic. Je to jedna z nejčastějších příčin smrti dětí v rozvojových zemích. Kampaň trvá již tři roky a bylo při ní lékařsky vyšetřeno a léčeno přes 13.000 dětí. Byl též snížen počet dětí umírajících na neštovice a úplavici.

1 APR. 1992

SALUTO IN LINGUA CECA

Milí poutníci z Moravy, zfarností Šitbořice a Stará Bělá!

Minulý týden vám vaši biskupové psali: "Slavnost Zvěstování Páně dokládá přesvědčení, že lidský život začíná okamžikem početí. Církev vždy hájila tuto skutečnost. A tedy že umělý potrat je vražda, jeden z nejhorších hříchů. Vaši pastýři vybízejí všechny křesťanské rodiče aby přijali tuto pravdu a nikdy o něm ani neuvažovali. Kéž by všichni, kdo se modlí desátek růžence, "kterého jsi z Ducha svatého počala", jej obětovali za nastávající rodiče, aby jim Maria vyprosila milost k přijetí dítěte.

I já se připojuji k této výzvě vašich pastýřů a ze srdce vám uděluji Apoštolské požehnání.

RadioVaticana.cz

Traduzione in lingua Italiana

Česká sekce Vatikánského rozhlasu

Cari pellegrini di Moravia, dalle parrocchie Šitbořice e Stará Bělá!

La settimana scorsa, i vostri Vescovi vi hanno scritto: "L'Annunciazione del Signore conferma la convinzione, che la vita dell'uomo comincia con la concezione. La Chiesa ha sempre diffeso questa verità. Percio l'aborto provocato è un assassinio, e uno dei peccati più gravi. I vostri pastori esortano i genitori cristiani ad accettare questa verità e a non pensare mai a fare una cosa simile. Invitano tutti a pregare il rosario per i futuri genitori, affinché Maria impetri loro la grazia di accettare i propri bambini.

Anche io mi unisco a queste raccomandazioni e vi imparo di cuore la benedizione apostolica

2 APR. 1992

Vatikán: V dnešních čtvrtčních dopoledních soukromých audiencích Jan Pavel II. přijal mezi jinými slovenského ministerského předsedu pana Jana Čarnogurského a dále pět jihofrancouzských biskupů, kteří konají v Římě kanonickou návštěvu "ad limina".

✗ Belgie: Evropské společenství zahájilo včera ve středu druhý mimořádný plán pomoci zemím ohroženým suchem a hladem. Tato pomoc záleží hlavně v potravinových zásilkách, může však pokrýt nanejvýš jen 40% celkové potřeby. Loni, během prvého plánu bylo odesláno a rozděleno asi 400.000 tun obilí. Letos má být rozděleno potřebným zemím asi 800.000 tun různých potravin. Hladem je v letošním roce ohroženo přibližně 60 milionů osob.

✗ Švýcarsko: Světová zdravotní organizace se sídlem v Ženevě oznámila, že podle statistických údajů z prvních tří letošních měsíců bylo úředně zaznamenáno skoro půl milionu případů nové nemoci Aids, přesněji řečeno 484 tisíce a z toho 145.000 v Africe, 268.000 v Latinské Americe a 66.000 v Evropě. Podle uvedeného orgánu však tato čísla neodpovídají skutečnému stavu. Podle neúřadních odhadů počet nemocných osob se pohybuje kolem půl druhého milionu. Ve zmíněné krátké době počet případů stouplo o 37.000. Nejvíce z nich je ve Spojených státech: 213.641 osob.

✗ Polsko: Z podnětu Evropské rady probíhá v těchto dnech v Poznani mezinárodní symposium o postavení žen v současné Evropě. Účastníci již dospěli k závěru, že toto postavení se v podstatě zhoršilo, hlavně v důsledku hospodářské krize a rostoucí nezaměstnanosti, která postihuje více ženy než muže. Roste bohužel i počet rozvodů a případů znásilnění. V nynějším tržním hospodářství, jak se ukázalo, se dává přednost mužské pracovní síle a ženy obvykle bývají propouštěny jako první. V důledku toho se pak zhoršuje i situace v rodinách.

Švýcarsko: Podle zprávy Vysokého komisariátu Spojených národů pro uprchlíky byl včera v Habeši neznámými pachateli zabit jeden z jeho členů, Vavřinec Mutaca, původem z Mozambiku. Je to již pátý člen uvedené organizace zavražděný v této zemi.

2 APR. 1992

APOŠTOLÁT MODLITBY. ÚMYSL VŠEOBECNÝ. Duben 1992.

ABY V NAŠÍ DOBĚ ROSTL POČET KNĚŽSKÝCH A ŘEHOLNÍCH POVOLÁNÍ:JAK ROZZÍMAVÉHO, TAK I APOŠTOLSKÉHO ZAMĚŘENÍ.

Není třeba dokazovat, že je málo kněží na mnoho úkolů.

Naše země pocitují a zvláště v bezprostřední budoucnosti budou tento nedostatek pocítovat ještě mnohem bolestněji.

A zde vyvstávají otazníky: Jaké jsou podle vašeho názoru příčiny nedostatku duchovních povolání? Co je nutné - podle vás - udělat? Co vy sami můžete pro uskutečnění tohoto návrhu učinit? Co můžete udělat jako společenství? Znáte ze svého okolí některé bohoslovce, některé novice nebo novicky v řádech? Víte kolik je v naší diecézi ^{de ihu} bohoslovčů? Nemohli byste se s někým z nich setkat na besedě? To všechno jsou otázky, které úzce souvisí ~~VŠEOBECNÝ~~ ~~MODLITBY~~ s úmyslem apoštolátu ~~na duben~~.

Nedostatek povolání je velký. Ale za časů Ježíšových byl ještě větší! A co Ježíš doporučuje? Ustanovit týmy pro studium tohoto problému? Začít s náborem? Konat přednášky s pomocí videa? Tyto a ještě jiné iniciativy jsou důležité a potřebné. Ježíš, který v evangeliu hovoří o problému na dvou mís-
^{Ale} ^{TOMTO} ^{jeho}tech, dává jednu radu: "Když viděl zástupy lidí, pojal ho s nimi soucit, protože byli zmoření a skleslí jako ovce bez pastýře. Tu řekl svým učedníkům: "Ženě je bohatá, ale dělníků málo.

Proste tedy Pána žně, aby poslal dělníky na svou ženě."/Mt 9, 36-39; viz také Lk 10,1-3./ Hlavní prostředek na získávání nových povolání je tedy modlitba. Proč? Odpověď nacházíme zase v evangeliu. Povolání je ^{TOMŽ} dar. Žádný z apoštolů nebo Ježíšových učedníků nepřichází sám, nýbrž každý je vybrán, vyvolen. Záležitost ženců je na prvném místě záležitost hospodáře. My ostatní se sice musíme starat o povolané, vytvářet jim podmínky pro poznání i růst povolání a zase se modlit, a-

Úmysly AM. Úmyslý misijní: duben 1992.

2 APR. 1992

ABY VELIKONOČNÍ TAJEMSTVÍ PODNĚCOVALO VŠECHNY KŘESTANY KE HLEDÁNÍ JEDNOTY A KE SPOLUPRÁCI SE VŠEMI NÁBOŽENSTVÍMI.

Směrnice dekretu II. vatik. koncilu o ekumenismu:

- 1/ Starost o uskutečňování jednoty je věcí celé církve, jak pastýřů tak i laiků /5/.
- 2/ Kristus vybízí církev k této trvalé reformě /6/.
- 3/ Opravdový ekumenismus není možný bez vnitřního obrácení /7/.
- 4/ Pokroky na cestě ekumenizmu jsou úměrné stupni života podle evangelia /7/.
- 5/ Je žádoucí prosit o jednotu na ekumenických setkáních /8/.
- 6/ Ekumenizmu hodně prospívá setkání na stejně úrovni, kde kompetentní partneři jednají o věroučných rozdílech /9/.
- 7/ Kompetence v ekumenických otázkách se získává studiem různých náboženství, duchovních i kulturních oblastí, mentality a historie těch druhých /9/.
- 8/ Je třeba jasně vyložit celou katolickou nauku; falešné zamlčování určitých pravd více uškodí než prospěje; metoda a způsob katolického podání nemá být překážkou dialogu mezi bratřími /11/.
- 9/ Spolupráce na sociálním poli poskytuje příležitost k širokému vzájemnému poznávání a sbližování /12/.

V těchto zásadách leze pozorovat tři principy: a/ poznat a respektovat rozdíly; b/ společná modlitba; c/ spolupráce ve prospěch bližních. Tyto zásady jsou vhodné jak pro mezikonfesijní tak i ekumenický dialog.

2 APR. 1992

Tuina 5/

života. Dnešní doba s sebou přináší mnoho duševního vypětí, mnoho práce, povinností. Je proto nutností mít prostředky a možnosti které pomohou k zotavení, k radosti. Nesmí se ovšem stát smyslem života. Jsou pouze prostředky pomáhajícími k dosažení nejvyšší hodnoty.

Svatý v dnešní době? Dnes přeci většině lidí středověké způsoby zbožnosti již nic neříkají nebo ještě hůře - odrazují. Bičování se, dlouhé a vysilující posty, samota pro poustevničení se již dnes také těžko hledá. Kořeny svatosti spočívají v hlubokém poznání Boha. Poznání Boha probleskuje při různých příležitostech, ve kterých se projevuje láska člověka k Bohu. Je to ovšem zcela nezasloužený dar. Znamená to tedy, že člověk Boha stále více poznává a nechává se tímto poznáním vést. Hlubším poznáním Boha se prohlubuje i modlitba. Stane se skutečným setkáním s Bohem. Víra se stane osobní, živou součástí člověka. I svědomí člověka se zjemní. Pociťuje mnohem zřetelněji a bolestněji každou odchylku od vnitřního "máš". Čím více někdo svého Stvořitele poznává, tím jasněji pociťuje vše, co staví mezi něm hradbu. Protože se takový člověk chce Bohu podřídit stále jasněji Ho vnímá jako blízkou skutečnost. Přijde i nová zkušenosť porozumění pravd víry a všech mravních požadavků. Ten, kdo se nechává volně vést poznáním Boha, prožívá tyto skutečnosti mnohem hlouběji. Skutečně prožívá existenci Boha, prožívá smysl utrpení, prožívá milost a hluboce prožívá i skutečnou zlobu. Svět, veškeré stvoření ztrácí na své přitažlivosti, nepomáhají-li k hlubšímu prožívání existence Boha.
Svatost spočívá v oddanosti Boží vůli.

Bůh je dobrý. Nikoho nezavrhně, chce přeci všechny spasit a Je všemohoucí. Peklo je jen pro padlé anděly. Moderní svět láká svými možnostmi. Bůh často ustupuje do pozadí v životě dnešních křesťanů. Sotva-kdy se ještě vyskytne radostný údiv nad Boží existencí. Není možné spoléhat se na Boží milosrdenství pokud neděláme nic pro dosažení Posledního cíle všeho stvoření. Nežije-li člověk podle svého svědomí, musí nastat okamžik, kdy ztratí naději na svou spásu. Kdy se na svém útěku před sebou, před svým svědomím, před Bohem zastaví v údivu nad svým vnitřním srdcem. Malomyšlný, neschopný k Bohu se obrátit. Žád bez naděje není možné. Ztráta naděje se rovná sebevraždě. Bez naděje člověk nenajde v sobě sílu začínat znova. A začínat po každém pádu znova je cesta k dosažení Posledního cíle, Nejvyšší hodnoty. Je to jediná cesta.

✓ 2.4.92

Druhé přikázání

Nevezmeš jméno Boží nadarmo. Má toto přikázání vůbec nějaký význam? Vždyť člověk, který se snaží dosáhnout Boha, nebude přeci Boží jméno používat ke kletbě. Takové názory je možno slyšet. A to nikoliv zřídka. Toto přikázání má ovšem význam mnohem širší. Je to patrné i z jeho postavení - hned za prvním, ústředním přikázáním. I Kristus ve své modlitbě klade význam Božího jména na čelné místo: posvěť se jménu Tvé. V aramejském, rodné řeči Kristově, znamená slovo jméno totéž jako "dobré jméno" nebo "úcta". Toto přikázání se dá tedy chápat daleko šířeji, než jak je obvykle chápáno. Mluví o veliké hodnotě, o poznání

3 APR. 1992

RaVat, CECO, 3.IV.92/pátek/

92 94/1

Vatikán: Jan Pavel II. přijal dnes dopoledne v audienci mimo jiných 5 jihofrancouzských biskupů, kteří přijeli do Říma na kanonickou návštěvu "Ad limina".

Dále svatý Otec přijal v audienci izraelského velvyslance v Itálii pana Avi Paznera s manželkou.

Pro-nunciem v Nigerii jmenoval dnes Jan Pavel II. mons. Carlo Maria Viganò, doposud stálého zpravodaje Svatého Stolce při Evropské radě ve Štrasburku. V souvislosti se svým novým pověřením byl mons. Viganò zároveň jmenován arcibiskupem.

Československo:

Zítra (sobota 04.04.) končí na Svaté Hoře týdenní exercicie deseti biskupů české a moravské církevní provincie. Poprvé se tak sešli naši diecézní i světící biskupové, aby společně obnovovali, ve chvílích tichého usebrání, radost z Hospodina, která jediná může být v nelehké službě pastýřů diecézí, jejich skutečnou a hlavní silou. Exercitátorem Otců biskupů byl profesor Papežského orientálního ústavu a dlouholetý spirituál naší římské koleje Nepomucenum Dr. Tomáš Špidlík, odborník na otázky spirituality křesťanského Východu, který je i u nás svými knihami dobře známý.

P.D. Lefevere

Na závěr zpráv ještě malé pozvání na zítřejší sobotu do auly zvané Delle Benedizioni, kde se bude ve 20 hodin 30 minut modlit Jan Pavel II. posvátný růženec. Modlitby spolu s ním se můžete zúčastnit v přímém přenosu Vatikánského rozhlasu na obvyklých vlnových délkách.

ústav pro studium
totalitních režimů

Ráva žezí oke Ceco Školníček

O posním rozjímání

P. Mašlek

3 APR. 1992

Někdy se ptáme sami sebe: Umíme se správně modlit? Umíme rozjímat? Co je to vlastně to rozjímání? Nakladatelství ZVON v Praze vydalo v těchto dnech malou, jednatřicetistránkovou, krásně ilustrovanou brožurku o posním rozjímání Via Crucis - Cesta kříže. Připravil ji Petr Piňha a přichází právě včas, neboť je určena hlavně lidem, kteří se učí rozjímat, což znamená ztišit se, zahnat dotérné myšlenky, přeladit mozek na jinou strunu, zkrátka vypnout a pak si pomalu uvědomovat onu Cestu kříže, cestu vykoupení. Brožurka oslovuje rozjímajícího Vstupem: Já jsem se proto narodil... Třináct Kristových zastavení, velerada, Pilát, odsouzení, pak cesta ulicemi Jeruzaléma s křížem na ramenou, pod nímž klesá i Bůh, v zástupu matka Marie a zbožné ženy, celý děj, jak jej známe z Písma svatého Nového zákona. Potom Šimon z Kyrény, když jej velící setník donutil, aby Ježíšovi pomohl nést těžký kříž, ne ze soucitu s odsouzeným, ale aby mu neumřel dřív, než ho na to břevno přibijí. Ale přece jen záblesk lidské dobroty v zástupu, Veronika s rouškou, aby si Ježíš utřel zkrvavenou tvář, než začne stoupat k vrcholu své Oběti. Třináct zastavení, třináct usebrání, nakonec vyzvání: Jděte, posílám vás zvěstovat... Krásné moderní obrázky Pavla Piekara doprovázejí jednotlivé listy a spojují je v jeden celek v té pouti za Ježíšem. Je to putování nejen pro dobu posní, ale vůbec, pro každou chvíli, kdy se srdci zasteskne, chce se ohlédnout zpět a zamyslet se nad vším, co ho obklopuje, chce se odevzdat do vůle Boží a přijmout i leckteré utrpení, které je mu dáno. Neboť každé lidské utrpení je následováním Krista. Via Crucis - Cesta kříže z nakladatelství ZVON je určena našemu lidskému zastavení a nejen v době předvelikonoční.

Marie Sulcová, Praha.

Marie Sulcová

Pro Radio Vatikana.

Anne

3 APR. 1992

7/28

Mili spolubratři,

pozorný čtenář bude zasažen dvěma zvláštními věcmi při čtení umučení Krista Pána podle Jana: ~~přirosté~~ a pln^{ím} vědomí Ježíše o tom, co dělá. ~~Text se o tom několikrát výslovně zmíňuje a důstojností, s kterou jde vstříc svému utrpení.~~

V textu se často setkáváme se slovem EIDOS, které se překládá výrazem: "věděl dobře že". "věděl, že přišla jeho hodina".

Například při poslední večeři: Bylo před velikonočními svátky. Ježíš věděl, že přišla jeho hodina, aby z tohoto světa odešel k Otcí. (13,1)

Když pak následuje umývání nohou, ~~je~~ není pouze příkladem pokory – nejsme již na morálním poli – ~~je~~ spíše znamení říkající mnohem více: Vědom si toho, že mu Otec dal všecko do ruky... Umývání nohou přibližuje cenu symbolického činu, v kterém se nachází obraz celého utrpení.

V Getsemanech ve chvíli, kdy se ho vojáci a služebníci nejvyššího velekněze zmocňují, aby ho zatkli, Ježíš, který věděl všecko, co ho má potkat, vyšel a řekl jim: Koho hledáte? ~~Otu~~ Nesnesli nápor setkání, couvli a padli na zem. Je zde patrný rozdíl mezi pojetím synoptiků, ~~kde~~ Ježíš přejímá iniciativu. Postupuje dopředu a mluví k nim o kalichu, který má pit.

Na kríži jde text ještě dále: Ježíš věděl, že vše je již dokonáno, a proto, aby se až do konce splnilo Písmo, řekl – žízním. 19.28 Tedy těsně před svou smrtí, Ježíš krátce shrnuje svůj život a VÍ, že si plně vědom toho, že má splnit úkol, který je ve shodě s Písmem.

K tomu je třeba poznamenat, protože otázka vědomí Ježíše především v kristologických otázkách dneška je otázka důležitá. Byl si Ježíš vědom toho, čím byl? Jinými slovy, jaké vědomí sebe samého měl Ježíš dějin?

Je velmi obtížné sondovat tuto problematiku v té šíři, jak ji kladou dnes četné a zajímavé exegetické a filosofické práce. Ale právě

3 APR. 1992

Janovo evangelium přijímá jednoznačně toto sebevědomí Ježíšovo. Někteří tvrdí, že toto evangelium není historické, ale pouze teologické pojednání. Jestliže Jan taklik naléha na Ježíšovo sebevědomí, můžeme říci spolu s Blondestem, kdyby Ježíš nevěděl, že je Bůh, nebyl by Bohem.

V čem spočívalo toto vědomí sebe? Jistě ve skutečnosti, že s jistotou věděl a mohl říci: Jsem Syn Boží, druhá Boží osoba Nejsvětější Trojice. Je to nemožné, aby to řekl jen lidský rozum.

Ale Ježíš měl zkušenosť existenciální a žil s postojem podstatně poslušným vůči Otci. Paradox patřící do čtvrtého evangelia spočívá ve skutečnosti, že Jan, teolog, je ten, kdo přijal s největší přesností božské synovství Ježíšovo a z druhé strany podtrhuje silně podřízenost a poslušnost Ježíše Otci. Je to paradox?

~~V zádném případě.~~ Otcové církve, především Hilarius z Poitiers, o tom krásně psali. Být synem - ~~Hilarius~~ - znamená totálně být z druhého, být bezprostředně z druhého. Zkušenosť a průběh tohoto být Synem se vyjadřuje v poslušnosti. Ta je u Jana podtržena s takovou intensitou, že není nicím jiným než existenciálním stáním se, než popsáním toho, co znamená žít z této reality být synem. Přicházím od Otce je jedním z nejkrásnějších výrazů tohoto tajemství. Jediným pravým místem

Syna je Otec. Především jak říká prolog: jednorovený Syn, který je v náručí Otcově, nám o něm řekl. 1,18 Ježíšovo synoství, které se zvěstuje v jeho poslušnosti je vrcholem zjevení. V tom se nachází také možnost syntézy mezi hrdinskou poslušností Ježíšovou a jeho dramatickou modlitbou v agonii v Getsemanské zahradě, jak o ni píší synoptikové. Můžeme cítit tuto scénu Janovským způsobem vidění.

Tak říká se někdy, že Ježíš byl Syn Boží, ale nevěděl o tom. Blondel vysvětluje, že, filosoficky řečeno, to nemá smyslu. Má pravdu. Je zřejmé, že jsou mnohé těžkosti, jak vysvětlit, *jak* se toto sebevědomí uskutečňovalo. Není nic tajemnějšího než nejhlubší lidské vědomí. Je třeba připustit, že Ježíš - v jednom nebo druhém způ-

3 APR. 1992

sobu - byl si vědom svého synoství božského, své jednoty s Otcem, a že žil v poslušnosti Otci. Jan klade důraz na tento moment a zpracováva ho teologicky v celém svém evangeliu, ale především ve svém vyprávění o utrpení.

Druhý prvek, který obsahuje vyprávění o utrpení je důstojnost Ježíšova chování vůči vojákům a gardistám, kteří přicházejí, aby ho zatkli v zahradě Olivové. U Jana není zmíněna agonie: Ježíš se přibližuje ke svým nepřátelům s vážností a přísností. Stejná důstojnost se nachází v rozhovoru s Ananiášem. A jaká důstojnost je v reakci Krista na poliček, který mu dá služebník nejvyššího kněze. Celý proces před Pilátem je zjevením královské moci odsouzeného. La via crucis se stává cestou triumfu. Není ani nejistotou nebo pádem, je vykreslena božský jednoduše: **nesl svůj kříž a vyšel z města na místo zvané Golgota 19,17**

Kříž se stává tránem. Ježíš nejdě ke kříži pasivně a s námahou, jako oběť, která nemůže nic než trpět a snášet. S velkou důstojností přijímá svůj úděl s láskou z rukou Otce, plný vědomí svého vlastního mesiašského poslání naplněného až do krajnosti.

Pro něj je tato hodina hodinou Otce, hodinou zjevení, světla, lásky. Podle toho jsme poznali, co je láska, že on za nás položil život. 1 Jan 3,16

Tak nás Ježíš pod svým křížem učí hledat nejvlastnější podobu člověka. Být synem dává vědomí sebeji lidskou důstojnost. Tak nás kříž našeho Pána vede ke křesťnímu prameni a k velikonočním, kde tento pramen vytryskl pro nás pro všechny. *a Loh jíme a my byly
Božími.*

ústav pro studium
totalitních režimů

4 APR. 1992

Vysílání ve vatik. rozhlasu - sobota 4.4.1992

- Laudetur Jesus Christus.
- Chvála Kristu.
- Posloucháte české vysílání vatikánského rozhlasu.
- Milí přátelé, uplynul další měsíc a můžete opět poslouchat vysílání bohoslovů z Nepomucena.
- Uslyšte v něm:
 - *jake jsme začali*
- o našem zahajení postní dobu,
 - myšlenku k roku výchovy,
 - zprávu o výletu na jih Itálie
- a zamýšlení nad smyslem postního období.

- Vítěk

- Petr

- Stanislava a Petr

- Josef

- S přáním radostných velikonoc se s vámi loučí: Vítěk z Kroměříže

Petr z Brna

Stanislava z Třebíče

Petr z Antošovic

Jakub z Brna

Josef z Otrokovic

- Chvála Kristu.

- Laudetur Jesus Christus

ústav pro studium
totalitních režimů

12³⁰

4 APR. 1992

Pomalu končí postní doba a my spolu s celou Církví stojíme před největšími svátky církevního roku - velikonocemi. Jaký je vlastně smysl těchto 40 dní, co nám mají umožnit?

[Již v této otázce je skryta velká část odpovědi.] Půst nebo lépe

řečeno pokání nemá jistě pouze povahu negace - tedy zřeknutí se něčeho, ale nabývá plného smyslu teprve tehdy, když se stává umožněním. Umožněním setkání se sebou samým a především s Bohem.

Proto nás na Popeleční středu označil kněz znamením kříže při kterém užíval popela se slovy: "Pamatuj, že jsi prach a v prach se navrátiš /Gen 3,19/. Je možné také užití druhé formule: "Čiňte pokání a věřte evangeliu" /Mk 1,15/

Mohlo by se nám zdát, že se jedná o dva proti sobě stojící ~~přístojí~~ ^{příkaz}.

[Z prvního jako by dýchal postoj rezignace a zmaru. Vždyť se zde

mluví o pomíjivosti, která je vyjádřena právě slovy o návratu v prách.

Druhá má naopak charakter činný a pozitivní: čiňte, věřte.]

Tato zdánlivá protikladnost nás však nesmí svést k unáhleným závěrům.

Při podrobnějším zkoumání zjistíme, že tyto výroky nejsou v rozporu, ale vzájemně se doplňují, druhý je dovršením prvního. [V jejich celku

je pak skryt smysl postní doby i její spojení s velikonocemi.]

Slova první formule nacházíme již ^{na počátku} ~~v první knize~~ Písma sv., v 3. kapitole

knihy Genesis. Té Končí jimi soud, který Bůh vynáší nad Adamem a jeho

ženou, po spáchání prvního hříchu. Hříchu, kterého se člověk dopustil

tím, že chtěl být jako Bůh. Celý text tohoto verše zní: "V potu své

tváře budeš jít chléb, dokud se nenavrátíš do země, z níž jsi byl

vzat. Prach jsi a v prach se obrátiš." Slova o prachu nás vrací na

sám pocátek díla stvoření, do 7. verše 2. kapitoly kde čteme: I vytvo-

řil Hospodin Bůh člověka z prachu země a vdechl mu v chřípí dech

života. Nyní stojíme před dvěma póly jediného tématu, které bychom

mohli nazvat drama člověka. Prvním [pólem] je stvoření člověka z pra-

chu, druhým je pak pád člověka do prachu vlastní býdy po spáchání

hříchu, kterým člověk zničil pouto prvotního vztahu s Bohem.

4 APR. 1992

První je projevem zcela svobodné Boží lásky, druhý projevem Boží spravedlnosti. Toto pojetí však není úplné, neboť tvoří uzavřený kruh, ve kterém se člověk ocítá v situaci, kterou není schopen vyřešit vlastními silami, není schopen znova dosáhnout ráje, ze kterého byl vyhnán. Je to sám Bůh, který přichází na pomoc. Stojíme v úžasu před podivuhodnou dialektikou Božího jednání. Vždyť mezi kladným pólem, kterým je zpráva o stvoření člověka a pólem záporným, kterým je jeho pád a odsouzení se nachází v Gen 3,15 řešení, první příslib spásy, označovaný již sv. Irenejem ve II. století jako protoevangelium, první radostná zvěst. Od tohoto bodu se začíná rozvíjet drama dějin spásy, drama zápasu Boha o člověka, které vyvrcholí smrtí a zmrtvýchvstáním Ježíše Krista. Podíl na této realitě vykoupení je však podmíněn vírou a obrácením. Vždyť Ježíš začíná své veřejné působení právě slovy: "Čiňte pokání a věřte evangeliu". Tato slova jsme dnes již jednou slyšeli. Je to vlastně přesné znění druhé formule z obřadu udílení popelce, která uzavírá ^{"m"} okruh našeho krátkého zamýšlení. Zároveň však před námi otevírá široký horizont uskutečnování toho, o čem jsme nyní hovořili.

12¹⁰

Josef z Otrokovice

l'anděl Jana Křtitele

Instav pro studium
totalitních režimů

2:40

4 APR. 1992

Na začátku března nás čekala jednodení duchovní cvičení. Vedl je pater Špidlík. Za téma zvolil - hřich. Jak se to však často v našem životě stává, nemoc mě zastihla právě v předvečer této obnovy. Obyčejná chřipka. Způsobí vám však to, že musíte zůstat v posteli a léčit se. No, jak to asi znáte i vy, žádná radost to není. A ještě jednu důležitou drobnost vám musím prozradit. Když je u nás v semináři někdo nemocný, nosí se mu jídlo rovnou až na pokoj. Tentokrát jsem však už od rána nedočkavě vyhlížel i duchovní pokrmy v podobě kazet s nahrávkou přednášky. Čekám. Asi tak hodinu. Najednou - klep, klep - nesmělé zaklepání. Odpovídám - hlasem tlumeným peřinou: "Avanti!". Do dveří vchází Petr s 1. kazetou.

Hřich. tak je, anebo není? Co si má o tom člověk myslit. V novinách, časopisech to slovo sotva uvidíte. Co způsobilo, ~~že~~ ^{se} zůstalo zmízení slova hřich? Co způsobilo naši povrchnost když si odpovídáme na otázku, proč se něco smí a něco nesmí? Nečekejte ode mě okamžitou odpověď. Tak nám zůstalo mnoho otázek, ale ani jedna nebo jen málo skutečných odpovědí.

Kde si pomoci? Ke komu jít pro radu? Vezměme si do rukou Bibli. V bibli můžeme vidět od začátku až do konce boj s hřichem. Podstatou ~~ky~~ Církve je neustálé očištování od hřichu. Omytí každé viny je ta radostná zvěst evangelia.

Odpust nám naše viny, jako my odpouštíme - tedy hřichy se nejdřív odpouští sobě samému, mezi námi a jako důsledek je odpustění mezi námi a Bohem.

Jinými slovy: člověk se má znovu stát tím, cím opravdu je - František František, Anička Aničková. I to je ta radostná novina, kterou můžeme slyšet, ač máme oči plné slz.

Uzavřít bych chtěl tímto příběhem:

Když byl svatý Antonín blízko blizoučko smrti, slyší slova bratra, který o něm šeptá: "Byl veliký jako Mojžíš." Stařec otevře jedno oko a z posledních sil oznamí: "Jak jsi daleko od pravdy, bratre, Na onom světě se mě vskutku Bůh nezeptá - Proč jsi nebyl Mojžíšem, ale proč jsi nebyl Antonínem."

4 APR. 1992

V desetiletí duchovní obnovy, které naše místní církev prožívá, je letošní rok věnován výchově a vzdělání, a proto bych se chtěl s Vámi dnes krátce zamyslet nad tak aktuálním tématem jako je poslání a úkol křesťanské výchovy.

V přirozené rovině je člověk určen základními dvěma vztahy: vztahem k sobě samému a vztahem k ostatním lidem. Ideálním obrazem těchto vztahů je Boží Trojice. V Boží Trojici je zároveň uzavřena každá osoba do sebe a zároveň je dokonale otevřena pro druhé, a proto mluvíme o jednom Bohu ve třech osobách. Teorie křesťanské výchovy se orientuje v tomto ideálním obrazu Boží Trojice a odtud mluví o ideálu **nového člověka a nové společnosti**. Novou společnost definuje jako dokonalou společnost založenou na dokonalých osobnostech, které se rodí jednoduchou základní mocí lásky. Nový člověk je osobnost, která je nezávislá, inspirovaná činnosti, vnitřně odpovědná a vnitřně svobodná, která je připravena s radostí se rozhodovat a která sebe oddaluje od tuhého, přísného a tvrdého zotročení formám.

Milost předpokládá přirozenost, milost neníčí přirozenost, nýbrž ji zdokonaluje a pozvedá. Na tomto tomistickém principu si uvědomujeme ideál harmonického a organického spojení mezi přirozeností a milostí, ke kterému je člověk volán Bohem. Měli bychom tedy vychovávat sebe i své děti nejen pro pozemský život, ale i pro věčnost. Výchova k tomuto posvěcování každého dne je ideál svatosti všedního dne; a že který je identický s křesťanským humanismem. Tato svatost všedního dne, se zakládá na věrnosti Bohu v maličkostech. Velké životy totiž netvoří mimořádná gesta, ale každodenní plnění všedních povinností nevšedním způsobem.

K čemu má tedy směřovat výchova dnešního člověka? Je to osobní **ideál**, ke kterému je člověk Bohem volán, aby jej uskutečnil. Je to Bohem chtěná základní orientace člověka ve stavu milosti posvěcující. Člověk má dozrát skrze organický a omilostněný rozvoj své osobnosti k dokonalé svobodě dítěte Božího.

P. Maria, která je obrazem nového člověka podle Boží vůle a prostřednictví božích milostí, ať se nám stane na naší cestě v objevování osobního ideálu a v každodenním úsili o svatost Ochránky, Pomocnice a Vychovatelkou.

5-130"

4 APR. 1992

Vatikánské vysílání 4. 4. 1992

Ve čtvrtek 2.dubna jsme si připoměli svátek sv. Františka z Pauly. Pro mnohé z nás je tento světec neznámý a přece řád Nejmenších bratří neboli Paulánů, který založil, je pevně spjat s historií naší země.

Před nedávnem jsme se vypravili do Pauly, abychom poznali místa, kde sv. František žil a zakládal své první konventy. Nejkratší cesta z Říma vede přes Neapol.

Poprvé jsme se zastavili v Massalubrense v městečku, v jehož okolí má řád Nejmenších bratří několik svých konventů. Samotné městečko je postaveno na pobřeží Tyrenského moře v Neapolském zálivu, a je zněj krásný pohled na ostrov Kapri, který v nás zanechal hluboký dojem.

Další den jsme pokračovali v cestě po pobřeží. Města postavená na svazích skal nám na pohled poskytuji nevšední zážitky. Paula, město ležící v Kalábrii na jihu Itálie, je jedno z nich. Hned po příjezdu jsme byli mile uvítáni otcem provinciálem Giusepem Morossinim, který nám ukázal konvent a baziliku sv. Františka.

Právě zde se 27. dubna 1416 narodil sv. František z Pauly. Když mu bylo asi 11 let odešel do ústraní. U potoka Isca v malé jeskyňce si vystavěl chýši, kterou později přestavěl na poustevnu. Za několik desetiletí začal stavět na tomto místě baziliku která byla dokončena v roce 1467. To už kolem něj byli shromážděni mnozí bratři, kteří ve způsobu života tak jak to viděli u sv. Františka, hledali svojí osobní cestu k Bohu. Na sklonku svého života byl povolán do Francie, kde na Velký pátek 2. dubna roku 1507 umírá v městě Tours. Za svatého byl prohlášen brzy po své smrti v roce 1519.

Mohlo by se zdát, že neexistuje žádná souvislost mezi Paulou a naší zemi. Poutní místo Vranov u Brna je jedno z osmi míst v Čechách a na Moravě, které patřily Paulánům. Byl založen ve 20 letech 17 století knížetem Maximiliánem z Lichtenštejna, a již roku 1633 sem přišlo 12 bratří sv. Františka z Pauly. Přinesli sebou sochu Panny Marie kterou jim dal sv. František. Panna Maria Vranovská se stala patronkou celé česko-německé provincie, a na Vranově je uctívána do dnes. Z osmi konventů v Čechách a na Moravě, které patřily do česko-německé provincie byl Vranov největší. V době svého zrušení Josefem II. roku 1784 zde bylo 38 bratří.

Při odjezdu z Pauly jsme byli plni dojmů, milé přijetí v konventu, setkání s přáteli mezi nimiž byl i Padre Spirid, kterého jsme již poznali při jeho návštěvě v Československu, ale hlavně příklad sv. Františka, který na nás mocně zapůsobil. Věříme, že Pauláni se zase vrátí na svá původní místa, aby svým charizmatem obhátili naši církev doma.

8'40"

5 APR. 1992

RaVat - Ceco (neděle) Anděl Páně Svatého Otce

1. "Na cestě k velikonočnímu světlu po stopách Krista" (preface V. postní), kterou konáme v této svaté postní době, obracíme se v modlitbě při nedělním Anděl Páně k Americe a myslíme na to, že "už pět století je tajemství Krista, Spasitele člověka přítomno mezi národy onoho světa-dílu; před rokem 1492 se tam o něm nic nevědělo (srv. homilie během mše sv. 1. ledna 1992). Dnes tedy pokračujeme ve své duchovní pouti po svatyních amerického světadílu a chceme se zastavit v basilice "Santo Cristo" v Atalaya, která je střediskem lidové zbožnosti v Panamě.

2. V provincii Veraguas leží basilika zasvěcená sv. Michaelu archandělu, která pro svou věž a k nebi trčící myslí, na němž je postavena, se nazývá právě "la Atalaya". Tam je uctívána slavná socha Ježíše z Nazareta, jejíž původ se ztrácí na hranicích dějin a legendy. Nicméně je jisté, že už od 17. století, se stala svatyně v Atalaya, především během postní doby, cílem poutníků, přicházejících z celé šíje, kteří tam putují, aby posilili svou výru lásku k Ježíši Kristu trpícímu, aby mu poděkovali za jeho dobrotu a vyprošovali si duchovní i hmotné milosti.

Zatímco i my se dnes utíkáme k Ježíši z Nazareta, který kráčí na Kalvárii a nese kříž spásy, myslíme především na svět bolesti.

Mnoho mužů i žen Latinské Ameriky, jakož i v jiných částech světa je doslova ponořeno do utrpení: děti, mládež, rodiny, staré osoby; a pak uprchlíci, oběti přirodních pohrom, důryvy, násilí, křivd; a zvláště nemocní.

3. Od počátku měli v Církvi přednost: Kristova Církev zvláště miluje ty, kteří trpí, neboť jeji vědoma, jakou evangelizační sílu a spásosnou účinnost má bolest.

To jsem zvláště zdůraznil v Apoštolském listu "Salvifici doloris", o křesťanském významu lidského utrpení, abych tak upoutal pozornost věřících na Ježíše Krista, ukřižovaného a zmrtvýchvstalého, a abych je vyzval, aby přijali a vydávali svědectví s odvahou a silou "evangeliu utrpení".

Prosme Boleslnou Pannu Marii, mlčenlivou svědkyni utrpení a smrti Krista, aby dodávala sílu všem, kdo trpí, a aby pomáhala všem nám na cestě k Veliké noci našeho Pána.

A po závěrečném požehnání Svatý Otec ještě na rozloučenou dodal: A všem přeji, aby s odvahou pokračovali na této cestě postní doby, kterou jsme začali na Popeleční středu; nyní se blížíme ke slavnosti zmrtvýchvstání Páně a tento náš pochod dobou postní, duchovní pochod, musí být stále hlubší, stále intensivnější, stále víc soustředěný na velikonoční tajemství ukřižovaného Krista, který pro nás zemřel a vstal z mrtvých.

Vatikán: V úterý 7. dubna bude v tiskovém sálu Sv. Stolce prezentována posynodální apoštolská exhortace Jana Pavla II. o kněžské výchově. Má název "Pastores dabo vobis" /dám vám pastýře/. Tiskové konferenci bude předsedat gen. sekretář biskupského synodu arcibiskup Jan Schotte. Zúčastní se jí i 4 význační synodální otcové VIII. řádného shromáždění biskupského synodu, který se konal na podzim 1990 na téma "Výchova kněží v dnešních poměrech": kard. Francis Arinze, předseda Papežské rady pro mezináb. dialog; biskup z Čech Klaus Hemmerle, páter Marcel Zago, gen. představený misionářské kongr Bílých otců a gen. představený Kristových legionářů, p. Marcial Maiciel Degollado.

Sv. Stolec a Mongolsko se společně rozhodly navázat diplomatické styky na úrovni apoštolské nunciatury ze strany Sv. Stolce a vyslanectví ze strany Mongolska. Mongolsko má 2 miliony obyvatel, katolíků je mizivé %. Několik misionářů Scheut se připravuje, aby tam od tohoto léta tačali apoštolsky působit, tj. v národě, který teprve nedávno, téměř po 70 letech vyšel na svobodu z komunistické tyranie.

Včera 4. dubna odjela do Iráku humanitní mise Sv. Stolce vedená biskupem Aláisem Wagnerem, místopředsedou Papežské rady Cor unum. V Iráku se zdrží do 12. dubna. Chce být výrazem solidarity a péče sv. Otce a celé církve o irácké obyvatelstvo a o všechny, kteří byli nejvíce postiženi válkou v Perském zálivu. Komise se bude na místě informovat o situaci a naváže styky s pomocnými organizacemi /a o nejnutnějších potřebách obyvatelstva/.

ústav pro studium
totalitních režimů

5 APR. 1992

1a

Tajní kněží v Československu - řešení této otázky

Desítky novinářů, několik televizních týmů a lavina telefonátů doprovázejí závěrečnou fázi hledání řešení problému, který jsme v české církvi - a jen okrajově také ve slovenské - zdědili po komunistickém útlaku církve.

Tajně vysvěceným kněžím a biskupům navrhoje sbor českých a moravských biskupů konečné rozuzlení jejich situace - či přesněji vzato situací - právě v těchto dnech. Katolický týdeník uveřejnil výzvu těmto služebníkům církve z dob nejhorších, aby se přihlásili u svých diecézních biskupů do Květné neděle tohoto roku. Málo se o celém souboru otázek okolo neoficiálních svěcení psalo v domácím tisku. O to více tím byla rozjetřena zvědavost zahraničních novinářů a jejich vystoupení, ať už formou článků, fotografií nebo knih, jen ještě více znesnadňují klidné řešení tohoto skutečného problému. Jen pro ilustraci - velký francouzský časopis "Le point" přinesl velmi nepřesný článek s fotografií jedné pražské husitské farářky v taláru a kalichem na prsou, u oltáře svého sboru, ovšem s nápisem "v Praze existují ženy, vysvěcené na kněze". Francouzský čtenář, neznalý české situace samozřejmě nepochopí, že fotografie neodpovídá titulu a odnese si názor, že žena vyfotografovaná je katolickou kněžkou.

Řešení leží v rukou českých a moravských biskupů a nikdo by se neměl uchylovat ke spekulacím, které tuto základní skutečnost pomíjejí. Je pochopitelné, že dnes, v době sdělovacích prostředků s jejich schopností získat informace o jakékoliv události ve společnosti, nelze utajit tak přitažlivou skutečnost, jakou jsou tajně vysvěcení kněží, z nichž někteří jsou ženatí, nebo tajně vysvěcení biskupové. Pokus zabránit šíření informací formou embarga nevyhnutelně ústí do šíření nejrůznějších fám. Novinář, vyslaný do Prahy jedním velkým západoevropským deníkem reagoval na neochotu sdělit jakékoliv informace o této záležitosti trochu cynicky; řekl doslova: "Víte, byl jsem sem poslán, abych udělal reportáž o tajné církvi a já tu reportáž udělám. Vy můžete ovlivnit jen její obsah a v menší míře formu. V žádném případě mi ale nezabráňte v tom, abych ji udělal. Tak si vyberte. Ujišťuji vás, že jekákoliv dementi mých špatných informací jsou naprostě neúčinná. Lidé si zapamatují to, co na vhodném místě našeho deníku ve vhodném okamžiku uveřejníme." Patřičná suma dolarů mi už pomůže."

Církevní disciplína má své meze, ale zároveň umožňuje celou řadu řešení, z nichž některá budou jistě přijatelná. Tentokrát jistě nikdo

Kolář - Tajná řešení v ČSR

5 APR. 1922

2a

našim biskupům nezávidí jejich povinnost řešit delikátní otázky okolo paralelní pastorace, kterou by se tajně vysvěcení kněží a biskupové jistě mohli snadno stát. Podpořme je modlitbou a prosme, aby našli odvážná řešení této nezvyklé situace, aby se jim podařilo spravedlivě jednat s těmi, kdo tolik vytrpěli pro církev a ve mnoha případech skutečně pastoračně působili tam, kam se oficiální církev nedostala. Aby jejich odhodlání neublížit někdejším zkompromitovaným kněžím z dosahu organizace "Pacem in Terris" bylo nyní zpečetěno láskou a trpělivostí vůči všem, kdo stáli na protipólu a odmítali jakékoli kompromisy. Ani jedni, ani druzí nejdenali bezchybně, přesto ale nejsou jedni za patnáct a druzí za dvacet bez pěti.

Modleme se všichni za spravedlnost, která bude jednat v duchu lásky a porozumění, které zdůrazňuje zmíněný dokument biskupů. Modleme se, aby uzkoprsé pojetí práva na jedné straně ani bezbřehost požadavků druhé strany nezmařily důležitou nápravu a důležité smíření uvnitř katolicismu naší země, která opravdu nemá zapotřebí dalších nesnází – už ty existujcí nám vrchovatě stačí na dlouhá léta začín.

RadioVaticana.cz
Česká sekce Vatikánského rozhlasu

ústav pro studium
totalitních režimů

Vatikán: V dnešních pondělních soukromých audiencích Jan Pavel II. přijal mezi jinými tři členy řecké biskupské konference, kteří konají v Římě kanonickou návštěvu "ad limina" a dále litevského ministra národní obrany, pana Butkeviciuse.

Upozorňujeme příští, tj. Květnou neděli se slaví světový den mládeže, tentokrát na diecézní úrovni. Římská mládež se shromáždí se sv. Otcem ve čtvrtek večer a společně s ním vykoná pobožnost spojenou s modlitbami. V neděli dopoledne sv. Otec bude sloužit pro mládež mši sv. na prostranství před Svatopetrskou basilikou.

Řím: Dnes v pondělí odpoledne bylo zahájeno třídení studijní symposium o evangelizaci Nového světa. Účastní se jej kromě španělských a latinsko-amerických též italští odborníci. Bude se jednat hlavně o dějinách hlásání evangelia v Americe, včetně nynější tzv. nové evangelizace. Se symposiem je spojena bibliografická výstava.

Itálie: Ve čtvrtek započne v jihoitalském městě Bari 4denní celonárodní sjezd Federace italských katolických vysokoškoláků. Jediným z námětů budou i nové, lepší vztahy jak mezi jednotlivci, tak i mezi národy a vzájemná celosvětová závislost jedných na druhých.

V jiném jihoitalském městě, Capri proběhne ve druhé půli příštího měsíce mezinárodní mariologické studijní symposium. Účastníci budou rozděleni do dvou skupin. První se bude zabývat mariologií ve spojitosti s dějinami a patristikou, kdežto druhá ryze teologickými otázkami. Sjezd bude trvat šest dní. Hlavní pozornost bude věnována otázkám spojeným s panenstvím a božským mateřstvím Panny Marie.

Svýcarsko: Generální ředitel Světové zdravotní organizace vydal poselství k zítřejšímu světovému dni lidského zdraví, který je tentokrát vyhrazen srdečním chorobám, jež se nyní ve světě rovněž povážlivě šíří. Umírá na ně asi 12 milionů osob ročně, z nichž polovina by mohla být celkem snadno zachráněna. Některé z těchto nemocí jsou spojeny s podvýživou a bídou a postihuje proto hlavně země tzv. Třetího světa.

Rusko: Kongres lidových poslanců zahájený dnes v Moskvě odmítl několik petic předložených levicovou komunistickou opozicí. Jedna z nich klade otázku, zda zřízení nynějšího Společenství nezávislých států není protiústavní, jiná pochybuje o platnosti loňského běznového referenda. Zprávu o současném stavu a průběhu hospodářských reforem podá sám president Jelcyn.

a vstal k novému životu. Křest je také smrtí a novým životem. Umírá všechn hřich a Boh nám dává účast na svém vlastním životě. Po celý život máme naplňovat svůj křest: zříkat se starého hřichu a žít nové podle Kristova evangelia.

Ježiš Kristus jako Vykupitel je nadějí pro každého jednotlivce i pro lidské společenství. Lidé sě mnohdy domnívají, že sami -- bez Boha -- vybudují novou společnost, lepší a spravedlivější. To je omyl. Máme zkušenost, kam to dotáhla moc bez Boha. Všechno narušila: svět hmotný i duchovní. Je třeba chybou opravit. Budovat na novém základě. Svět se nezmění, nezmění-li se lidé. Je třeba obnovy lidského ducha. Jen jeden je cestou, která má budoucnost, jen jeden může dát nový život tomu, co bylo mrtvé, poněvadž je Vzkříšením a životem. A tím je Ježiš Kristus, alfa a omega, první a poslední. Byl mrtvý -- a hle, žije na věky věků.

F. Anastáz Polášek OFM Cap

ŘÁDY A NAŠE SOUČASNOST

Na naši žádost nám poskytl rozhovor předseda Konference vyšších řádových predstavených v ČSFR F. Dominik Duka OP, provinciál československé provincie řádu OP. Za časopis Serafinská cesta se ptal Jiří Táma:

Koncem února vysílala Čs. televize program o svobodných sednářích. Toto téma je u nás již delší dobu živé. ~~V tomto~~ programu uváděl Martin Štěpánek ~~uváděl~~ jako jeden ze tří základů svobodných sednářů bibli. Na druhé straně víme, že se církev staví proti členství katolíků v sednářských lóžích. Jaký je postoj řádu v současné ČSFR k celé této záležitosti?

Jestliže hovoříme o svobodných sednářích, je třeba si uvědomit, že se nejedná o organizaci v pravém slova smyslu. Protože autonomie jednotlivých lóží je značná. Kromě toho musíme vyjít z geneze svobodného sednářství. A tam musíme kriticky hodnotit situaci evropského křesťanství po velkém západním schizmatu. Evropský vzdělaný člověk v době třicetileté války byl svědkem toho, že především národní církve nejsou schopny zachovat jednotu evropského kontinentu, evropské kultury. V uvedeném televizním pořadu bylo vzpomenuto také Jana Amose Komenského. Ne že bychom Komenského zařadili přímo mezi zakladatele lóží, ale vzpomeňme si, že on byl také bolestně zasažen zmíněnou skutečností. Zápas o to, kdo se stane císařem za katolíky, za protestanty, vytvořil v Evropě katastrofickou situaci. A vlastně jako reakce na tuto situaci dochází k založení sednářské lóže v Londýně. Tedy v prostředí církví nekatolických, národních, vidí lidé jisté selhání. I oni vidí do budoucna -- a to si přiznejme -- jako základ pro dalejší vývoj politického, společenského, kulturního i

6 APR. 1997

náboženského života bibi. Jsou ovšem zklamáni tím, že jednotlivé církve nejsou schopny se dohodnout a proto dávají přednost -- bylo to dobové -- rozumu. Tedy "dohodněme se na základě zdravého rozumu". Tak vzniká svobodné zednářství. Svým způsobem dává přednost myšlence tehdy panující filosofie deismu před křesťanstvím. Z vývoje ovšem víme, že samotné zednářství se člení na různé -- řekněme -- skupiny, které přistupují k některým otázkám variantně. Můžeme hovořit o tzv. zednářských lóžích skotského ritu; není to zcela přesné, ale asi je to nejvýstižnější. Jistá čestná priorita patří tedy anglickým lóžím. aktivity však nevycházejí příliš často z Velké Británie, ale spíše ze Spojených států. Jsou to tedy lóže svobodných zednářů, které jsou orientovány humanisticky, které jsou dnes orientovány teisticky, a které mohou někdy být velmi blízké liberálnímu křesťanství. Víme, že v 18. století dochází k rozštěpení zednářského hnutí, kde část osvícenců se orientuje ateisticky. A tak jsme tedy svědky, že především v románském světě, ve Francii se odehraje toto rozštěpení, vytvoří se zcela zřetelně antikatolická orientace, která bude velmi často agnostická a někdy i ateistická. To signaluje již skutečnost Velké lóže Francie a Velké lóže Orientu. Tyto dvě lóže do jisté míry představují dva směry. Ale většina lóží se pohybuje někde mezi. Církev k nim od počátku zaujala stanovisko -- ne od úplného počátku, protože tehdy i mnozí církevní hodnostáři byli členy zednářských lóží, pravděpodobně ne těch, které byly zaměřeny agnosticky nebo ateisticky -- ovšem k největšímu střetnutí došlo mezi svobodnými zednáři a Tovaryšstvem Ježíšovým. Tady vidíme určitý znak, který je svým způsobem historicky podmíněn. Jezuitský řád vzniká v době mínění, které zvítězilo na augšburškém sněmu: či vláda, toho náboženství. Tovaryšstvo Ježíšovo reaguje na tuto skutečnost, ne, že by si ji vymyslelo. Snaží se svým působením ovlivnit spíše vládnoucí špičky ve společnosti, aby byly otevřeny k přijetí křesťanství. Víme o velkém úspěchu jesuitických misií v Indii a Číně, které šly tímto směrem, přičemž sklidily z řad církve i řádu františkánů a dominikánů kritiku, protože středověký demokratismus dával přednost spíše jednotlivci než pánu. A budeme-li právě historii, pak musíme uznat, že i svobodné zednářství postupovalo tímto způsobem: ovlivnit vedoucí špičky. Vzniklo v období osvícenského absolutismu. V obou případech se jednalo o trochu kabinetní ovlivňování. Proto dochází k této kontradikci. Byl jsem překvapen v loňském listopadu, kdy jsme navštívili zámek markýze Pombala v Portugalsku -- jako skupina předsedů a předsedky vyšších řeholních představených z celé Evropy -- na pozvání starosty. My, kteří jsme četli dějiny Otce Ráčka jsme byli přesvědčeni, že Pombal musel být ateista. A v této kapli, "navzdory" Otcům jezuitům, markýz Pombal umístil tři velké obrazy sv. Dominika a sv. Františka. Vidíme tedy, že zde určitý dobový zápas byl. Kdybychom šli dost do minulosti, mohli bychom po právu říci, že

3
6 APR 1992

došlo k silnému střetu, a to nejenom z jednodušené mezi svobodnými zednáři a Tovaryštvem Ježíšovým. Známe Voltairův výrok: "Zničte hanebnici"; tento výrok byl namířen proti katolické církvi ve Francii a musíme říci, že výsledky byly skutečně katastrofální, bolestné. To je zatížené konto ve vztazích mezi katolickou církví a svobodnými zednáři. Na druhé straně musíme ovšem stále rozlišovat, že v zednářství je celá řada lóží, že ne všichni mají zcela negativní postoj a nemůžeme tedy svobodné zednářství jako takové obvinít z "pronásledování" katolické církve. U svobodného zednářství je třeba si uvědomit, že jeho vliv není v nějakých nekalých praktikách, trávení, vraždění a pod. -- to patří spíše do románu než do historie -- ale je to vliv, který lóže vykonávají na základě toho, že je to výběrová organizace, která se skutečně snaží dostat do svého středu význačné osobnosti kulturního, vědeckého, politického, hospodářského a finančního života. Lidi skutečně kvalitní, jejichž pověst je dobrá, nikoliv špatná. Myslím, že musíme uznat, že předeším lóže orientované deisticky, humanisticky, se výrazně podílejí i na dobročinných akcích. musíme se tedy ptát, jaký je postoj řeholí. Je stejný, jako je postoj katolické církve. Víme, že v předchozím kanonickém kodexu bylo členství v zednářské lóži postihováno církevním trestem. v novém církevním kodexu tomu tak není. Není ovšem bezprostředně dovoleno být členem. Známý přítel Svatého otce, teolog, Magister Svatého paláce, dominikán Georges Cottier, který poskytl podobný rozhovor známému týdeníku Trenta Giorni, připomíná, že došlo i k jednání se zednářskými lóžemi v některých oblastech, například k setkání zástupců německých zednářských lóží s německou biskupskou konferencí a k setkání mezi představiteli zednářských lóží ve Skandinávii a skandinávskou biskupskou konferencí. Víme tedy, že zde se snaží biskupské konference diferencovat. s určitou antiklerikální orientací se setkáváme předeším u svobodných zednářů v románských zemích, musíme však připustit, že tomu tak není v zemích severní Evropy a Ameriky, kde je spíše orientace -- řečeno povrchně -- skotského ritu. U nás máme také lóži velkého Orientu, ale je zde třináct lóží všech zaměření, i skotského ritu. Máme zde rovněž určitou nabídku spojených lóží USA, že zde postaví velký nemocniční objekt. Domnívám se, že není možné, aby katolík byl členem zednářské lóže, ale rovněž tak se domnívám, že nemůžeme a priori odmítat spolupráci na takových dílech, která se dotýkají všeobecné prospěšnosti. Tam tato spolupráce možná je. Na adresu svobodných zednářů bych řekl, že důvod, proč jsou někdy líčeni v příliš černých barvách, proč jim někdy připisujeme víc, než je skutečnost, vyrástá trochu ze skutečnosti, že jako organizace, která nezveřejňuje svá pravidla a která má nádech určitého tajemství, nezapadá tak zcela do moderní demokratické plurality. Nese v sobě stopu historie. Jako všechny instituce, včetně naší církve, musely udělat aggiornamento, budou muset svobodní zednáři provést rovněž jisté odtajnění, aby k nim společnost mohla mit

120

6 APR 1992

trochu otevřenější přístup. Tím by se asi odstranila zbytečná napětí. Bojím se, že v současné době je v naší společnosti tato otázka uváděna tak trochu v duchu totalitních propagand: židozednáři, zednáři, židé, a že nám zde utíká určité nebezpečí čtyřiceti let diktatury, která se vepsala do lidských srdcí a může působit velice špatně dál tím zbytkem, který ve společnosti zůstal. Zde bych rád varoval před přeháněním.

Tím jste tak trochu odpověděl již na mou další otázku. V současné době jsme několik měsíců před volbami. Myšlení lidí je stále výrazně poznamenané totalitními prvky, které v nich uplynulých padesát let zanechalo, např. neochota samostatně myslit. Co by podle vašeho názoru měly dělat řády, abychom se nedostali zpátky do nějaké formy totality? Mám na mysli nejen řády řeholní, ale i laické, kongregace apod.

Musíme být velice skromní, protože velká část společnosti, zejména v České republice, je sekularizovaná, podstatně více, než názor, že tomu tak není, že u nás jsme naopak díky komunistické totalitě zůstali církvi věrní. To je zkreslený obraz. Ano, zůstalo zde věrné, hluboce vytríbené jádro, ale společnost je v Čechách a můžeme říci i na Moravě mnohem sekularizovanější, než je tomu například v Holandsku nebo ve Francii. Jsou to věci, které se jen těžko poměřují, ale když přihlédneme jen k holým číslům, tak zjistíme, že tomu tak opravdu je, a to až čtyřnásobně.

Domnívám se, že jako řehole a jako věřící, kteří sympatisujeme s evangeličními radami, tedy opravdu v tom nejširším slova smyslu -- nejedná se pouze o třetí řády, ale o celá hnutí, která k nám přistupují v duchu přátelství a spolupráce -- jsme poznali, že demokracie je jediná možná forma, ve které můžeme žít a pracovat. Náš zájem na udržení demokracie je skutečně podmínka sine qua non, žádná jiná cesta pro nás není. Myslím si, že není naším úkolem v dnešní politické situaci, v tom množství stran, a v duchu vatikánského koncilu dávat rádu, koho by měl věřící člověk volit. Můžeme odpovědět spíše negativně: má být naším úkolem upozorňovat na nebezpečí, které by se mohlo vyskytnout. Je zapotřebí, aby demokracie v této zemi, která dosud není zakořeněná, která je stále ohrožovaná, mohla jít dál. Myslím si, že zde bychom měli apelovat na to, abychom pomáhali vytvořit ve společnosti formu široké spolupráce lidí dobré vůle v tom nejlepším slova smyslu.

V 1. čísle letošního ročníku Serafínské cesty byl uveřejněn interview s J.M.P. Opaskem, kde Dr. Opasek říká, že můžeme dát světu vnitřní dynamiku života církve, která se tu vytvořila pod tlakem totality. Doporučuje udělat všechno pro to, aby se tato

Vatikán: Dnes v úterý byla zveřejněna posynodální apoštolská exhortace Jana Pavla II. nazvaná podle prvních slov "Pastores dabo vobis", jejímž námětem je výchova a formace seminaristů a kněžstva vůbec, tedy téma biskupského synodu konaného na podzim r. 1990. Je to v pořadí 6. exhortace následující po stejném počtu synodů. Má přes 200 tištěných stránek a je rozdělena do 6 kapitol s těmito dílčími náměty: kněžská formace vzhledem k problémům konce tohoto tisíciletí; povaha a poslání služebného kněžství; kněžský duchovní život; pastorace zaměřená na růst duchovních povolání; výchova kandidátů kněžství a konečně: stálá kněžská formace.

Tomuto novému dokumentu ^{je přeuveden} i tradiční list Jana Pavla II. kněžím k Zelenému čtvrtku. Dokument je podle jeho slov plodem modliteb, rozjímání a úvah synodálních otců a tento plod nyní klade k nohám Krista, kněze a pastýře našich duší. "Spolu s vámi - pokračuje sv. Otec - chci přijmout tento text z oltáře onoho Vykupitelova věčného kněžství, na němž jsme při poslední večeři získali svátostným způsobem podíl".

Spojené národy: Včera večer se konal za účasti zástupců více než 30 států v sále Hammarskjöldovy knihovny koncert gregoriánského chorálu pod názvem "Desiderium pacis" /touha po míru/. Připravila jej stálá delegace Sv. Stolce u této organizace. Účinkoval sbor "Nova Schola Gregoriana" z Verony pod řízením Alberta Turca. Projev pronesl stálý pozorovatel Sv. Stolce u Spojených národů, arcibiskup Renato Martinó.

Nepál: Třebaže v této himalajské zemi bylo již před 68 lety zrušeno otroctví, někteří sociální pracovníci tvrdí, že dosud existuje ve formě práce nezletilých dětí a nucené prostituce dívek. Jejich pracovní podmínky jsou stejné jako byly u otroků. K této práci je donucováno asi 60% všech nepálských dětí, tj. celkem asi 4 miliony 800.000.

Spojené státy: Newyorský arcibiskup kard. John O'Connor bude 6. června hlavním koncelebrantem při slavné mši sv., při níž bude nový kostel v Middletownu zasvěcen Panně Marii Karmelské. Správou bude pověřen řád karmelitánů, kteří mají v blízkosti školu a klášter. Nový chrám pojme asi 750 osob.

Francie: Dřívější gen. tajemník Spojených národů Pérez de Cuellar bude ředitelem nově ustavené "Světové komise pro kulturu a rozvoj", která zahájí činnost asi v polovině letošního roku. Komise byla zřízena z podnětu UNESCO. Kromě předsedy bude mít nová komise 12 členů.

Angola: Diecéze Nije je dosud jevištěm občasných srážek mezi partyzány a vládními oddíly. Její biskup, mons. José dos Santos Moreira svěřil část pastorační práce asi 1.500 katechistů, poněvadž misionáři se nemohou na území diecéze volně pohybovat. Katechisté předtím navštěvují zvláštní tříleté kurzy, kde získávají potřebnou teologickou, pastorační a filosofickou přípravu.

7 APR. 1992

70 LET OD ZALOŽENÍ KONGREGACE TĚŠITELŮ

Mezi četnými církevními řády a kongregacemi činnými v dnešním světě, je i malá skupinka těch, které jsou slovanského či přímo českého původu. Jediný takový dodnes trvající řád jsou křížovníci s červenou hvězdou, založeni r. 1233 svatou Anežkou Přemyslovou v Praze. V minulosti též na našem území působili i tzv. Ivanité, kteří však byli rozpuštěni v 18. století. První mužskou kongregací byli Bratři Nejsvětější Svátosti, založeni roku 1888 P. Václavem Klementem Petrem v Českých Budějovicích. Druhou a zatím poslední mužskou kongregací českého původu jsou Těšitelé z Gethseman.

Kongregace Těšitelů z Gethseman (lat. Congregatio Fratrum Consolatorum de Gethsemani, něm. Kongregation der Bröster von Gethsemani, zkráceně C.C.) byla založena právě před 70 lety dne 7. dubna 1922. Kongregaci založil P. Jan Josef Litomiský, který pocházel z jihočeské Hořiněvsi, kde se narodil 2. března 1888. Jako mladý a nadšený kněz se zabýval myšlenkou smíru po stránce duchovní a po stránce apoštolské myšlenkou misií mezi Slovany, čili slovanským ekumenismem. Působil ve Vídni mezi českou menšinou a právě český kostel Nejsvětějšího Vykupitele ve Vídni III. na Rennwegu 63 se tak stal prvním domem nové kongregace. Kongregace je diecézního práva a jako první ji schválil a potvrdil vídeňský kardinál Friedrich Piffl. Velice rychle se rozrůstala a tak již do začátku 2. světové války měla v Rakousku 3 a v Československu 19 domů s 200 členy. ~~T~~V roce 1935 byl založen i klášter s Cyrilometodějskou smírnou kaplí na hoře Olivové v Jeruzalémě, který zanikl po roce 1953. Po skončení války se začala opět slibně rozvíjet. V Čechách, na Moravě a ve Slezsku měli těšitelé do 50. let tyto domy: Klokoč u Tábora, Nepomuk, Suché Vrbné u Českých Budějovic, Brno - Jundrov a Jiráskova čtvrt, Česká Kamenice, Praha - Vlašská ul. na Malé Straně, odkud spravovali kostel Panny Marie Vítězné u Pražského Jezulátka, kostel sv. Salvátora v Clementinu a kostel sv. Jana Nepomuckého na Skalce, Hrabyně u Opavy a Ostrava - Nová

7 APR. 1992

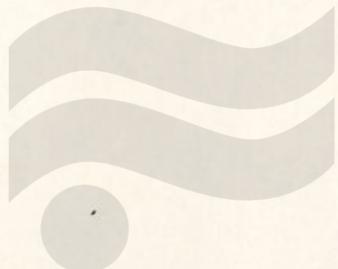
Ves. Jako všechny ostatní řády a kongregace byli i těšitelé v 50. letech ze strany státního vedení zrušeni a byla jim znemožněna jejich činnost. Někteří byli odsouzeni a uvězněni, ostatním nebyl dán souhlas k pastoraci. Otec zakladatel zemřel 6. června 1956 v Praze. Teprve později se některým kněžím podařilo dostat se do duchovní správy v různých diecézích. Kněží žijící mimo Československo postupně zřídili nové domy v Polsku a v Kanadě, kde působili mezi českou menšinou.

Řeholníci této kongregace žijí nezměrnou úctou k Nejsvětějšímu Srdci Páně, adorují a přinášejí smírnou oběť za hřichy své i celého světa. Po domech s dostatečným počtem členů se koná neustálá adorace Nejsvětější Svátosti Oltářní. Heslo kongregace je "Vše k útěše Srdce Ježíšova a Bolestné Matky", pozdrav zní "Můj Ježíši pro tebe trpět, v utrpení tebe těsit." Řeholním oděvem je černý hábit s malým škapulířem, kožený řemen v pasu s růžencem, bílá kapuce a na hrudi medailka s reliéfem utrpení Páně v Gethsemanech spolu s vyobrazením Nejsvětějšího Srdce Ježíšova.

Dnes jsou členové této kongregace v Čechách, na Moravě, ve Slezsku, na Slovensku, v Polsku, v Rakousku aj.. Kongregace se dělí do 4 provincií, sídlem současného generálního představeného je klášter Mariánka u Bratislavы.

S připomínkou 70-ti let trvání a činnosti kongregace těšitelů věříme, že se jim s pomocí a s požehnáním Božím podaří správně obnovit řeholní život a nalézt novou identitu v pokoncilní církvi.

Martin Bejček

ústav pro studium
totalitních režimů

30. 3. se v Hradci králové konal kněžský den, na němž Otec biskup Krenn pronesl přednášku o katolické církvi v Evropě. Hlavní myšlenkou bylo to, že "společenství v jednání potřebuje jednotu v učení víry". Církev ~~nesmí~~ ve snaze ^{přiblížit} se ~~nesmí~~ širokým vrstvám ztrétat svoji identitu. Kriticky byla hodnocena činnost církevních masových edělovacích prostředků v západní Evropě. V dnešní době potřebuje Evropa "Kristovu pravdu hlásanou od věrohodné církve".

Po přednášce zodpověděl Otec biskup Kurt dotazy přítomných, např. o příčinách krize církve na západě nebo o významu časté zpovědi a o tom, jak dobré vyučovat náboženství.

7 kvě. 1992

↓ 31.3.
Mons. KAREL OTČENÁŠEK
biskup
Velké nám. 35
80001 Hradec Králové

P. S.: Ještě úryvek z dopisu pí A. T., který poslala O. biskupovi a který by dle jeho mínění mohl být dobrým příspěvkem k Roku výchovy - sv. Ludmily:

na podzim jsem dostala spělovou angínu a hned chřipku, pak chřipku můj syn a pak znova chřipku, jak jsem byla oslabená, tak jsem znova omgrodila a vánoce jsem trávila u televizní církevky, myslím tím páleniční měsi svatou, neboť jsem měla horečky a tak jsem sledovala nejprve z Betléma a pak z Brna, kde sloužil pan biskup Vojtěch Číkrla a skoro nikomu jsem neposala k vánočům, neboť mi opravdu nebylo dobře. Před koncem roku jsem se dala uschopnit, abych mohla v práci udělat uzávěrku a notom jsem znova ulehla a pak dostal můj syn záněl plíc a průdušek, tak jsem s ním byla doma zase při jeho nemoci a tak jsme společně dělali se to tak říci, skoro tři měsíce promerodili. Když jsem přišla do práce, tak mi říkali: "Vý taková zbožná žena, že Vás Bůh nezachránil před nemocí, že se na Vás neprojevil zázrak?" Říkám, to je tak čábelské jak vy mluvíte, vždyť On se velmi zázrakem na mně projevil? Když se mně ptali o roč, že tomu nerozumějí, že jsem nebyla prý zázračně hned uzdravena, že jsem až přesněji dlouho marodila, tak jsem jim řekla: Je rok sv. Ludmily, mučednice, já jí mám za patronku a Bůh tolik projevil právě v této nemoci na mně zázrak, aniž jste schopné toto postřehnout. Neboť právě na její přímluvu jsem tuto nemoc měla jakoby očistnou koupení, neboť věčný Otec při svaté znovědi hřichy odpouští, ale pak ještě náleží mnohdy a za mnohé hřichy tresty a ty jsou třeba odčinit dokáni, či nějakým utrpením a toho se mi tedy dostalo na přímluvu mé břímovací patronky. Nechtěly a nemohou to pochopit, myslí si, že zázrak je to, uzdravit hned tělo, ale aby došlo ke skuřečnému zásahu shora, říkám, že Bůh nejprve uzdravuje Duši, že člověk je příliš malý tvor, aby poroučel Bohu co, jak a kdy má konat! To vše musím ponechat na Jeho Prozřetelnosti, že život zde na Zemi člověk žije poměrně malou chvíli ve srovnání s životem Věčným, který pak následuje a pokud člověk by chtěl vše vyrovnat zde na Zemi, to je příliš málo. že každý i sebemenší okamžik života, hodnatí Vševedoucí a Všudynamitomý Bůh a říká vě, co člověku prospěje v cestěku Věčnosti. Vždyť i v Písmu stojí psáno: "Moje plány nejsou plány Vaše, Moje myšlenky nejsou myšlenky Vaše!"

Souhrn z gen. audience

8 APR. 1992

Zdrojem křesťanského života je eucharistie, poněvadž kdo ji přijímá, přijímá i podnět a sílu, aby žil jako opravdový křesťan. Působením eucharistie se též - jak učí II. Vat. koncil - církev stává jedinečným způsobem kněžským společenstvím. Kristova oběť na kříži, která se zpřítomňuje právě v eucharistické oběti dává věřícím životodárnu sílu jeho bezmezné lásky. Eucharistie je tedy vrcholným bodem celého křesťanského života, neboť každý v ní může předložit Pánu své prosby, dobré skutky, radosti, bolesti a naděje. Tyto skromné oběti se pak spojují s dokonalou obětí Kristovou. Tím jsou plně posvěceny a povznášejí se až k Bohu. Můžeme tedy říci spolu se sv. Tomášem Akvinským, že eucharistie je "korunováním duchovního života a účelem /cílem/ všech svátostí.

Sv. Tomáš rovněž zdůrazňuje, že účinkem této svátosti je jednota Kristova mystického těla, tj. církve, Minulý koncil pak ještě připomíná, že eucharistie vyžaduje účast všech členů církve. Všichni mají v eucharistické liturgii se každý svým vlastním způsobem zapojuje do liturgické činnosti neboť, "když se ve sv. přijímání posílí Kristovým tělem, viditelně projevují jednotu Božího lidu, která je v této převznešené svátosti vhodně naznačována a obdivuhodně uskutečňována". Je-li tedy eucharistické společenství účinným znamením jednoty, získávají z ní věřící vždy znovu podnět k vzájemné lásce a usmíření a rovněž svátostnou sílu nutnou k tomu, aby v rodinných a církevních vztazích udržovali stále hlubší shodu a porozumění!"

Mládeži a nemocným: Vzhledem k blížícím se velikonočním svátkům chci vám zdůraznit, s jakou hloubkou víra církve znova prožívá v těchto dnech tajemství vzkříšení a smrti Páně, s plným vědomím, že Kristus je stále přítomen mezi svým lidem a zvláště v liturgických úkonech. Kéž je to pro vás, mladí přátelé, kteří jste sem dnes přišli v tak hojném počtu, novým podnětem k vaší oddanosti Kristu. Doufám, že oslava Květné neděle, která bude i diecézním dnem mládeže, vám přinese bohaté duchovní plody. Pro vás, drahí nemocní, kéž je velikonoční tajemství příležitostí k rozjímání o utrpení Páně, jakož i zdrojem spásy a naděje.

8 APR. 1992

Řím: Na universitě Nanebevzetí Panny Marie pronesl včera od poledne ruský literární odborník Nikolaj Kotrelev přednášku o postoji předních ruských myslitelů z minulého století vůči církvi. Přednáška měla název: "Církev a společnost v dílech Dostojevského, Solovjova, Tolstého, Leontěva a Fjodorova. Jeho žásluhou znovu proniká do ruské kultury pozornost vůči náb. hodnotám. Oficiální kritika výše uvedené myslitele většinou odmítá právě pro jejich zdůrazňování křesťanských hodnot. Prof. Kotrelev je též uznávaným znalcem ruských náb. hnutí. Je už v tisku jeho třísvazkové dílo o Vladimíru Solovjovovi.

Jugoslávie: V Bosně-Hercegovině jsou znovu v proudu prudké boje. Srbské letectvo včera bombardovalo i vesnici Medjugorje, kde stojí světoznámá mariánská svatyně. Asi 30 poutníků ze Spojených států je dosud schováno v podzemních krytech u svatyně. Spojené státy včera úředně uznaly bosenskou nezávislost.

Albánie: Podle zprávy tiránské televize nová demokratická vláda znovu zavést starou albánskou vlajku místo dosavadní komunistické. Na nové vlajce je opět dvouhlavý černý orel na rudém podkladu.

RadioVaticana.cz

Česká sekce Vatikánského rozhlasu

ústav pro studium
totalitních režimů

8 APR. 1992

Interview s kard. Rogerem EtchegarayemOd 30.-II.-2. dubna

V minulých dnech proběhlo v Turecku, přesněji řečeno v Cařihradu a Ankaře mezinárodní symposium na počest 100. výročí vydání encykliky Iva XIII. "Rerum novarum". Jeho zvláštnost spočívá v tom, že podnět vyšel od vlády státu s drtivou většinou muslimského obyvatelstva. Symposium totiž připravilo turecké ministerstvo zahraničí ve spolupráci s Ankarskou universitou. Čestným hostem byl kard. Roger Etchegaray, předseda Papežské rady "Spravedlnost a mír". Náš reportér mu položil tři otázky:

A: Eminence, co byste nám řekl o tomto symposiu?

B: Nesmíme zapomínat, že Turecko leží v oblasti, která je v plném vývoji a že v ní zaujímá strategicky důležité postavení, ideální k tomu, aby mohlo uplatňovat svou vlastní originálnost ^{vůči} ~~k~~ sousedním oblastem, tj. vůči Balkánu, Kavkazu, střední Asii a všem černomořským zemím. Dnes už Turecko nemá tak ~~dravé~~ ^{expansivní} touhy jako dříve, ale cítí své historické povolání k mostu mezi západem a východem. Proto také zodpovědní turečtí politikové vždy věnovali zvláštní pozornost životu katolické církve a proto se také rozhodli oslavit sté výročí encykliky "Rerum novarum", jako události, při níž prokázala zala svůj zásadní vliv na pokrok právě církve, která se stále více staví do služeb chudých a je stále citlivější k sociálním změnám. Hlavním námětem symposia bylo heslo: "Před světem, který se mění".

Ano, svět se mění a mění se i Turecko. Je to mladá země, která chce přispívat vlastním přínosem, ale už bez ctižádostivosti. V určitém smyslu připravilo symposium několik jesuitů z římské Gregoriánské university, kteří v minulých letech přednášeli v Ankaře. Dále je nutno připomenout, že velkou zásluhu na něm má i pronuncius v Turecku, mons. Sebastiáni. Setkání proběhlo mimořádně zdařilým způsobem. Zanechalo velký dojem, alespoň u vládních představitelů a mělo také vysokou vědeckou úroveň.

A: Eminence, můžeme definovat jako kladný postoj tureckých úřadů vůči místním křesťanským obcím, které jsou, jak jsme již řekli, v této zemi jen mizivou menšinou?

B: Křesťané jsou tam bohužel menšinou, která se stále více zmenšuje. Určitý počet jich žije v Cařihradu, zatímco v Ankaře jich je sotva několik set. Turecká země, tj. Anatolie, byla v minulosti úrodným polem pro šíření křesťanství. Nezapomínejme, že sv. Pavel se ~~nepodílal~~ v Tarsu

8 APR. 1992

a že místa, popisovaná ve Skutcích apoštolů leží v dnešním Turecku. Po vládě Atatürkově, který si přál odluku církve od státu, křeštané už sice nejsou pronásledováni, ale nemají ani možnost dále se rozvíjet. Jejich počet se mimoto zmenšuje i z některých jiných příčin. Vztahy mezi tureckými úřady a křeštanými různých vyznání jsou více než korektní. Musíme si též uvědomit, že Turecko je stát, ve kterém asi 98% obyvatelstva tvoří muslimové a třebaže je to laický stát, úřady přece jen jednají s muslimy zvláštním způsobem. A obyvatelstvo je vůči těmto nepatrným křeštanským menšinám opravdu velmi snášenlivé.

A: Setkal jste se také s cařihradským ekumenickým patriarchou Bartolomějem I. Jakým dojmem na Vás zapůsobil?

B: Setkal jsem se s ním hned jak jsem přijel. Ostatně nového ekumenického patriarchu znám už mnoho let. Přijal mě velmi bratrským způsobem se skutečně mimořádnou srdečností. Vyprávěl mi i o svém setkání se všemi východními patriarchy. Toto setkání nebylo zaměřeno proti katolické církvi, ~~jeho účelem bylo zjistit, nýbrž proto, aby zjistilo~~ skutečné postavení pravoslavné církve v současném světě. Mluvili jsme přirozeně i o problémech, které dnes musí řešit katolická církev. Patriarcha Bartoloměj I. měl vůči sv. Otci až dojemná slova uznání. Rekl mi, že jakmile skončí pastorační návštěvy u vlastních věřících, např. na Krétě, na Hoře Athosu, která stojí pod jeho přímou pravomocí a u patriarchů v Alexandrii, Antiochii a v Jeruzalémě, hned pojede do Říma, aby tu vykonal bratrskou návštěvu u sv. Otce, kterého si velice váží.

Spojené národy: Generální tajemník této organizace, Butros Ghali se obrátil na mezinárodní veřejnost s výzvou, aby dodala alespoň 30.000 tun potravin do Afganistánu. V zemi vládne podle jeho slov drahota, skoro až hlad, zejména v hlavním městě Kabulu a okolí. Zdá se, že válčící strany se již blíží k míru a je proto třeba zamezit, aby se situace znova nezvrhla. Úředníci Spojených národů jsou ochotni rozdělovat potravinové zásilky potřebnému obyvatelstvu.

8 APR. 1992

SALUTO IN LINGUA CECA

Drazí poutníci z Prahy a Lutgěřovic !

Šestý duben zůstává vryt do paměti slovanských národů. Na Velehradě umírá první slovanský arcibiskup svatý Metoděj (6.IV.885) Mohl ještě dokončit překlad Písma svatého. Za dvacet let na Velké Moravě vychoval na dvě stě kněží i svého nástupce Gorazda. Dal Slovanům pastýře a hlasatele evangelia. Oni pak navzdory pádu velkomoravské říše, navzdory vypuzení ze země a tolika strádání nesli evangelium ostatním Slovanům.

Jako tehdy tak i dnes potřebují slyšet Boží slovo a poznat Krista. Pán se obrací na všechny Slovany a tu na pouti k hrobu svatého Petra od vás žádá, abyste se stali nositeli druhé evangelisace.

K tomu vám uděluji apoštolské požehnání.

TRADUZIONE Italiana

Cari pellegrini di Praga e Lutgěřovice!

Il 6. aprile rimane impresso nella memoria dei popoli slavi. A Velehrad muore il primo arcivescovodegli Slavi san Metodio (6.4.885). Poté ancora finire la traduzione della Bibbia. Durante venti anni nella Grande Moravia educò 200 sacerdoti ed anche suo successore Gorazd. Ha dato agli Slavi i pastori e evangelizzatori. Essi a loro volta, nonostante la distruzione dell'impero moravo, l'espulsione dal paese e le tante sofferenze, portarono il vangelo agli altri Slavi.

Come allora, così anche oggi essi hanno bisogno di sentire la parola di Dio e conoscere Cristo. Il Signore si rivolge a tutti gli Slavi, e qui presso la tomba di S. Pietro specialmente a voi chiede di diventare i portatori della seconda evangelizzazione.

A tal fine vi impartisco la mia Benedizione Apostolica.

9 APR. 1992

Vatikán: Dnes ve čtvrtek dopoledne Jan Pavel II. přijal ve společné audienci skupinu řeckých katolických biskupů, kteří konají v Římě kanonickou návštěvu "ad limina". V příležitostné promluvě jim připomněl nastávající velikonoční svátky a rovněž důležitost dialogu s pravoslavnou církví a věřícími.

V jiné audienci sv. Otec dnes přijal více než sto generálních ženských řeholních představehých z různých zemí, které v těchto dnech konají v Římě 9. valné zasedání svého svazu.

Jan Pavel II. prozatímním knihovníkem a archivářem svaté římské církve dosavadního apoštolského nuncia v Itálii mons. Poggiho.

Státní sekretář kard. Sodano zaslal jménem sv. Otce telegram panu Aliovi Izetbegovi, presidentu nové republiky Bosna-Hercegovina. Vyjadřuje v něm své obavy z nových bojů v této oblasti a vyjadřuje svou hlubokou solidaritu všemu tamnímu lidu.

Argentina: Podle posledních statistických údajů se v minulých 9 letech zvýšil o 300% počet chudých, žijících v nuzných chatrčích na předměstí hlavního města Buenos Aires. V r. 1983 jich bylo asi 12.500, kdežto letos jich je už asi 51.000. Jedním z důvodu tohoto růstu je, že dřívější vojenský režim toto krajně chudé městské obyvatelstvo násilně vyháněl.

Anglie: Mezinárodní hnutí Amnesty International ohlásilo, že zahájí rozsáhlou kampaně za dodržování lidských práv v Perú, kde byly nedávno presidentem Fužimorim zrušeny demokratické ústavní záruky. V této zemi v poslední době stále vrůstá počet tzv. "desaparecidos", tj. osob zmizelých bez stop. Pro zajímavost uvádíme, že hnutí Amnesty International má v současné době na celém světě již asi 1 milion 100.000 členů.

Švýcarsko: Mezinárodní výbor Červeného kříže se sídlem v Ženevě rozhodl, že zvýší svou činnost v Bosně a Hercegovině, aby mohl účinněji pomáhat raněným a bezbrannému civilnímu obyvatelstvu. V Mostaru a na jiných místech Červený kříž již začal rozdělovat léčiva, o která je nouze. Připravuje se též odeslání chirurgického materiálu místním nemocnicím. Delegáti této organizace již několikrát navštívili i válečné zajatce, aby se přesvědčili, zda se s nimi lidsky zachází.

ÚMRTÍ
VELEHRAD K VÝROČÍ SVATÉHO METODĚJE.

9 APR. 1992

Velehrad byl zcela jistě místem úmrtí a pohřbu našeho slovanského apoštola, svatého Metoděje. Obyčejně se v církvi slavívá svátek světce v den jeho narozenin pro nebe, tedy v den jeho pozemské smrti. My na Velehradě slavíváme nyní naše slovanské spoštoly na den 5. července, kdy je tu hlavní cyrilometodějská pouť. Ale nezapomínáme ani na vlastní dny úmrtí našich apoštolů.

Letošní 6. duben ^{JSME} slavili ~~Otcům Tomášům~~ na Velehradě koncelebrovanou mší svatou v čele s Otcem Tomášem Špidlíkem z Říma. Celkem bylo při bohoslužbě 32 účastníků^{učební}, místní lidé a několik hostů. Přes tisíc stolet jsme už spojeni s apoštolským dílem svatého Metoděje, a proto je radostně oslavujeme ~~vedle~~ daleko místa skutečného hrobu ~~svatého~~ prvního moravského arcibiskupa.

Jemu se znovu svěruje duchovní obnova našeho národa v tradičích slovanských a církevních, jemu se klade do přímluvy u Boha skutečnost rozdělení církve na západní a východní. Prosba za to, aby Evropa zoplně dýchala oběma plícemi křesťanského východu a západu zní z Velehradu zvláště naléhavě.

~~Námluvu~~ neděli 5. dubna, v předvečer výročí úmrtí, se velehradská bazilika rozezvučela východními prosbami: Gospodi pomiluj - v liturgii svatého Jana Zlatouštého v jazyce staroslověnském. Dvouhodinová liturgie zpívaná celebranty a Moravským cherubínským sborem PROGLAS z Brna rozechvívala srdce věřících i v ještě studené bazilice. Liturgii vedl Otec Jaroslav Polášek, salesián, docent bohoslovecké fakulty v Olomouci. Koncelebrovali Otec František Kožar z Protivanova, Otec Václav Hanuš z Rýsnětic Brna a mladý Otec Milan Vavro z Přímětic u Znojma. Milovníci východní liturgie a jejího podmanivého zpěvu se sjeli z celé Moravy, zvláště z Brna. Jejich soustředěná zbožnost, účast na svatém přijímání podzobojí způsobou východním způsobem i jejich závěrečné uctívání svatého Kříže, vyjadřovaly jejich lásku k této zpívané oslavě Boží, tak nezvykle dlouhé pro naše západní uspěchané lidi. Melodičnost sborových zpěvů, modlitba za sjednocení všech křesťanů v jedné Kristově církvi i za odstranění současných potíží v ekumenickém rozhovoru obou církví, to položilo krásnou jarní kytičku zbožnosti a výročí úmrtí svatého Metoděje.

Vzniká tu nová tradice: oslavuje se tu úmrtí sv. Cyrila 14.2. západní liturgií večernou obyčejně Otcem arcibiskupem, oslavuje se tu v lednu památku Matky Unie Glagolekou mší a úmrtí svatého Metoděje východní liturgií sv. Jana Zlatouštého. Světloryzných liturgií svítí do duší účastníků v jednom souzvuku: v prosbě za jednotu a záchování slovanského dědictví u slovenské rodiny národní, ale už i také v prosbě za obnovení jednoty křesťanské Evropy východu a západu.

9 APR. 1992

Včera odpoledne se konalo v pařížském sídle Unesca /organizace Spojených národů pro výchovu, kulturu a vědu diskusní setkání na téma: Náboženství a nová nemoc aids. Kromě vědců, filosofů a lékařů se ho zúčastní i představitelé některých světových náboženství, např. katolíků, Židů a muslimů. Budou uvažovat o možnostech společné činnosti a boje proti této chorobě, která přináší i nové morální a sociální problémy a má rovněž i politický dopad. Stálý pozorovatel Sv. Stolce u této organizace, mons. Frana, poskytl o setkání našemu reportérovi krátké interview:

A: Vyplynulo z tohoto setkání nějaké, abychom tak řekli poselství pro veřejnost?

B: Především bylo uznáno, že i náboženství má právo mluvit o tomto předmětu. Platí to hlavně pro zodpovědné laické činitele. Dále je nutno přiznat, že tato nová nemoc byla zpočátku popisována, zejména v tisku, takovým způsobem, že vyvolala různé nepřijatelné odezvy: byla totiž spojována s úchylným pohlavním životem a s omamnými jedy. Proto se soudilo o lidech, kteří byli postiženi touto chorobou, že za to mají sami zodpovědnost a dokonce se o nich říkalo: kdo je původcem svého vlastního neštěstí a zla, ať si to ^{ač} odpyká. Společnost je začala vyhoštovat ze svého středu. V důsledku toho se pak nemocní styděli a měli strach přiznat této chorobu. Rozvinula se dokonce i určitá kampaně, která uváděla v nebezpečí nejen postižené osoby, nýbrž rozšířila podezření i na ty, kteří neměli s nemocí nic společného. Náboženství jako takové má tedy povinnost znova zdůrazňovat mravní zásady, především zásadu solidarity, hlavně proto, aby zahladilo nepříznivé a záporné dojmy vyvolané hlavně tiskem, když se epidemie poprvé projevila. Tento závěr je pro mně velmi důležitý. Na druhé straně je však rovněž jasné, že všechna náboženství musí vyslovit o tomto předmětu v podstatě stejný úsudek jako katolické, které se ostaně ^{na první místo} (jako první) začalo o celou ^{na} významně zajímat. To znamená, musí se shodnout hlavně v tom, čemu naše víra učí o sexuálním chování a jednání a o společenském životě ~~všech~~ každého člověka,

A: Jedním z úcelů tohoto setkání bylo i zajištění hlubší spolupráce mezi náboženskými a občanskými představiteli. Jaká je tedy vlastně úloha náboženství, má-li účinně a pozitivně zasáhnout do tohoto nového lidského dramatu?

9 APR. 1992

B: Od náboženství se žádá, aby - jak jsem již řekl - připomínilo lidem mravní zásady, aby je vychovávalo k tomu, jak nové chorobě předcházet. Hlavně ovšem musí vést věřící k tomu, aby si i v tomto ohledu uchovali ducha solidarity a křesťanské lásky, protože až dosud nedávali tento křesťanský postoj příliš najevo.

A: Mohli tedy představitelé různých náboženství nalézt a vymezit určité styčné body pro společný postup?

B: Všichni se v zásadě shodli v názoru, že nejprve je třeba vyjasnit vlastní stanovisko a vlastní principy. Hlavně však mají vysvětlovat svým věřícím, že podstata celého tohoto problému je zde jiná, něž jak jim to bylo dosud vykládáno. Především je ovšem třeba povzbuzovat je, aby také konkrétně jednali podle výše uvedených zásad. V jednom ohledu si samozřejmě nemůžeme dělat iluze: je jěště velmi daleko doba, než budeme moci říci, že jsme nad touto nemocí zvítězili. Musíme stále pokračovat v dosavadní práci a především se co nejlépe starat o ty, kteří jsou novou nemocí postiženi.

RadioVaticana.cz

Česká sekce Vatikánského rozhlasu

ústav pro studium
totalitních režimů

9 APR. 1992

velikosti a vzněšenosti Boha mezi lidmi. Je možno vyjádřit toto přikázání dnešní řečí : nepřipravuj Boha o Jeho dobré jméno, které u lidí má. Druhé přikázání požaduje, nebýt přičinou, proč Bůh není lidmi poznáván a hledán.

Dávají-li křesťané pohoršení, ztrácí Bůh své dobré jméno. Nezřídka je možno vidět u křesťanů chyby, kterých u nekřesťanů vidět není. Je dokonce možno vidět jak sami křesťané zlehčují Boha nebo Církev. Nespravedlivě kritizují Církev, vyčítají Bohu, že dopouští neštěstí, utrpení, války. Jiní lidé, kteří toto slyší, mohou tak ztratit své dobré mínění o Církvi nebo kladný vztah k Bohu. Ještě horším případem je zapření Boha, zapření své víry. Vyznání víry křesťan vydává svědectví o velikosti Boha. Vyznání víry, obzvláště v různých obtížných situacích, je velmi účinným evangelizačním prostředkem. Takové vyznání ukazuje cestu druhým, posiluje slabé. Zbabělostí, touhou po anonymitě ztrácí Bůh své dobré jméno, neboť není vyslovováno tak, jak si zasluhuje. Pro správný vztah ke svému Stvořiteli je proto nutné prohlubovat si stále svou úctu k Jeho jménu. Má-li člověk hluboký osobní vztah k nejvyššímu dobru, celý jeho život bude touto skutečností naplněn. Druhé přikázání ve své plné šíři požaduje snahu po vědomém vedení ostatních lidí k poznání nejvyšší hodnoty.

✓ 9.4.92

3. TŘETÍ PŘIKÁZÁNÍ

Tempo života v dnešním světě je stále prudší. Přibývá spěchu. Není času nazbyt. Racionalizace práce si žádá lepší využití vysoko kvalifikovaných sil, proto jsou požadovány stále vyšší pracovní výkony. Moderní rychlé a výkonné stroje si žádají také lidí pracující s nejvyšším vypětím. Kdo nestačí modernímu životnímu boji je nemilosrdně odstaven. Přibývá strach člověka, že v tomto boji neobstojí. Honba za něčím se dnes stává stále šílenější. Pro volný čas nabízejí zábavní podniky mnoho možností pro odreagování. Fyzicky i psychicky vyčerpaný člověk dychtivě sahá po tom, co se mu nabízí, aby své přetížené smysly odreagoval. Tím právě ztrácí zbytek ticha, vnitřní rovnováhy, klidu. Ve chvatu, rychlém tempu dnešní doby, se člověk stává neschopným k modlitbě. Nedaří se již navázat kontakt s Bohem. Vyčerpán a přetížen k tomu již ani nemá sílu. Psychické vypětí nedovoluje se ani soustředit. Tlak povinností nedopřeje klidu k modlitbě nutného. Moderní sdělovací prostředky zahlcují dvacet čtyři hodiny denně svět informacemi. Tento vnější hluk přehluší každou snahu po vnitřním soustředění. Mizí ticho ve kterém by se mohl člověk setkat s Bohem. Tato neschopnost moderního člověka je skutečnou katastrofou. Právě dnes je však velmi důležité v klidu uvažovat. Je nutná konfrontace mezi požadavky Boha a vlastním životem, mezi světem bez Boha a Kristovými zásadami, mezi moderním životem a vírou. V rychlém tempu života ztrácí člověk víru, kapituluje, zařazuje se do proudu ostatních lidí, stejně postižených. Nechává se bez odporu unášet proudem. Stává se masovým člověkem bez pevných zásad, bez vlastního názoru. Je to těžké mít již sílu mít vlastní přesvědčení, vlastní názor. Je to těžké mít čas na Boha. Je-li dnes člověk tak daleko od Boha nestačí mu již jen pár příležitostních minut na modlitbu. Potřebuje udělat si volnou chvíli. Celý člověk musí nejprve přejít do klidu. Obnovit své síly. Je třeba mnoha hodin, aby opět

ČESKÁ KATOLICKÁ CHARITA

111 37 PRAHA 1 - VLADISLAVOVA 12

10 APR 1992

P. Koláček Josef, S.J.
 Rektor Vatikana
 - SEZIONE CECI

Reditelům DCH,
 Domovu Svate Rodiny Petřiny,
 Občastní charitě Salvator Krnov,
 Obč. charitě Nove Město na Mor.,
 Vatikanskému rozhlasu

VÁŠ DOPIS ZNAČÍT ZDNE

NAŠE ZNAČKA

vlo.

DCH/Eva/1/92/

9.4.1992

Informace o novém studiu

Dneš jsem získala následující informaci a protože vše spěchá, mázim se ji Vám prostřednictvím dostavu nejdřívší dál.

Fakulta tělesné výchovy a sportu UK, (Martího 31, 162 52 Praha 6) do 18. dubna 1992 (v odůvodněném případě snad i o několik dnů dle) přijme přihlášky na 2 1/2 leté diagnostické bakalářské studium pro obor:

telesná a přírodní výchova zaměřená požádání na:

Cílesem výuky je odbočení od obecného vzdělání zaměřenými, především na zájmem o upravené využívání volného času požázených, pochopení smyslu života s hudebním apod.

Studium je organizováno tak, aby bylo dostupné především pro mladé lidí z praxe. Ročně bude 8 víkendových soustředění a po prvních dvou ročnicích 5 tydenní praxe o prázdninách (v době dovolené nebo neplacené dovolené).

I. ročník je společný, ve II. a III. ročníku je již specializace podle zájmu o práci s postiženými zrakově, sluchově, tělesně, nebo mentálně.

Přijímací pohovory se budou konat 4. května 92. Vzhledem k časové tiskni zajímeců doporučujeme platit na fakultu ihned předběžnou přihlášku na volném archu (vložit vložit do výžádat oficiální formulář). Maturita je samozřejmě podmínkou.

* Adresa :

od : MUDr. Marie Svatošová

Pro Radio Vaticano

Za památkami Říma a Vatikánu,

10 APR 1992

je nová, stručná a velice užitečná brožurka pro maše turisty, kteří se chystají navštívit Věčné město. Brožurka nežní pouze informativní, je zároveň velmi užitečnou miniguidebnicí, neboť se neomezuje pouze na popis památek, kde je lze nejsnadněji nalézt, ale připomíná i dějiny starého Říma, sahající až do doby Etrusků, kdy žil tento starověký národ na území Itálie a rychle se romanizoval. První část průvodce obsahuje kromě základních informací i desti podrobné mapy města se všemi jeho zajímavostmi, druhá část vede turistu do Vatikánu. Opět kus dávné historie, tentokrát křesťanské, opět přesná vyobrazení, aby poutník pohodlně našel všechna důležitá zastavení Svatého města, počínaje svatopetrskou bazilikou, vatikánská muzea a historické sály. Kdyby se snad někomu přece jen podařilo v Římě zabloudit, nemusí propadat panice; autoři stručného průvodce, Hana a Jaromír Sapouchovi, nezapomněli ani na informace, jak si v takovém případě počinat a připojili všechny důležité adresy včetně našeho velvyslanectví. Chystáte-li se tedy do Itálie, nezapomeňte si objednat brožurku Za památkami Říma a Vatikánu - vydalo ji nakladatelství PETROV, Běhoušská 22, BRNO.

Marie Šulcová

Marie Šulcová

ústav pro studium
totalitních režimů

10 APR 1997

44
8.10

RaVat, CECO,

Kříž - poslední zjevení

Moderní člověk - kolik se toho už řeklo o jeho přednostech a chybách, o jeho mentalitě! Jeden črt se hodnotí jako zásadně pozitivní. Říká se tomu "otevřenost do budoucna". Proto je zásadně pokrokový v pravém slova smyslu. Tradicionalisté upadají čas od času do pokušení přehradit tok dějin, prohlásit, že se už všecko dobré vyříklo a že stačí, když se budeme držet toho, co už víme a co pořád ještě nedokážeme uskutečnit. V budoucnu by se mělo podle jejich mínění méně pravdu hledat, ale víc ji dělat. Pro dnešní lidi však není, jak se zdá, tato myšlenka nijak přitažlivá. Stojíme na prahu kosmických letů a s nimi tváří v tvář velkým sociálním, psychologickým, politickým a kulturním změnám. Nebudeme-li hledět do budoucna, víděz znaky doby, isolujeme se od skutečnosti.

Je zajímavé sledovat, jak pronikla tato mentalita i do myšlení náboženského, do teologických úvah o křesťanském zjevení. V radikální formě by se dala vyjádřit touto myšlenkou. Od počátku se Bůh zjevuje v dějinách lidstva. Ale děje se to ponenáhlu a postupně. I v samém Písmě se dá tento vývoj sledovat. Od Abraháma ke Kristu a k poselství apoštolů je stálý pokrok. Zjevení Boží je stále úplnější. Proč by se mělo u Krista zastavit? Nemáme spíš čekat, že přijde po naší křesťanské éře ještě jiná éra dokonalejšího Božího zjevení. Dějiny znamenají stálé přijímání něčeho nového. Spasitel světa jistě neměl v úmyslu dějiny spásy zastavit.

Toto mínění je ovšem velmi nebezpečné pro křesťanskou víru, ale je současně i svůdné. Tak rádi bychom mu přisvědčili. Ale pak bychom se zřekli toho, co je v našem náboženství nejpodstatnější, a to je centrální, absolutní hodnota Ježíše Krista. II. vat. sněm /6 Božím slovu, č.5/ musil pro znovu potvrdit nepřekonatelnost křesťanského zjevení. Ale jak si ji vysvětlit?

Bůh se zjevuje, mluví k lidem mnohokrát a mnoha způsoby /Žid 1,1/. Všecka ta Boží slova jsou částečná, doplňují se navzájem. Proto jedno očekává doplnění druhým. Vyřkl-li někdy Bůh slovo poslední, pak v něm musí být obsaženo všecko to, co Bůh lidem chce říci. Musí to být slovo eschatologické, závěrečné.

Nestačí ovšem, aby to bylo pouhé slovo, jak rozumíme slovu my, tj. výrok, řeč. Výrok něco oznamuje. Potom ovšem čekáme, že se to stane, že se to splní i ve skutečnosti. Pouhá slova tedy znamenají vždycky nějaké očekávání, nauka se musí doplnit jednáním. Dějiny spásy se mohou ukončit jenom

nějakým slovem, které je současně skutkem, činem. To se ovšem stalo při vtělení Ježíše Krista. Slovo, ve kterém je celá podstata Otce, se stalo tělem v tomto světě /sr. Jan 1,14/.

Má-li to Boží slovo být i závěrem vývoje lidstva, musí být bez výhrady přijato. Cíl zjevení totiž není jenom ohlásit spásu. Bůh mluví a přitom čeká a čeká, má trpělivost s lidmi po celá staletí, až konečně také jeho slovo přijmou. Lidé je ovšem po staletí přijímají, ale pořád jenom časťečně, stále s výhradami, vždycky si rezervují něco, co zůstává na Bohu nezávislým: nějakou činnost, nějaký úsek myšlení, chtění, cítění. Proto není jejich odpověď Božímu poslání poslední, eschatologická, definitivní.

Byl však v dějinách už jeden okamžik, kdy byla odpověď Božímu hlasu tak úplná, že už si skutečně nedovedeme představit nic dokonalejšího. Stalo se to při Kristově smrti na kříži: "Otče, do tvých rukou poroučím svého ducha. A po těch slovech vydechl naposled" /Lk 23,46/.

Mohlo by se tu ovšem uvést mnoho námitek. Má být dokončením dějin správy právě násilná smrt? Spasit znamená zachránit, osvobodit. Lidstvo, které žije v tisícérém otroctví, má konečně dospat k plné a dokonalé svobodě, ke které jsme všichni povoláni podle slov sv. Pavla /sr. Gal 5,13/. Apoštol má na mysli úplnou svobodu, i svobodu od Zákona. Kristova smrt je naopak souhrn všech násilností a všeho bezpráví, jaké si na tomto světě jen dovedeme představit.

A přece se tu setkáváme s něčím úžasným, s virtuosním projevem lidské svobody. Ježíš stále a stále ukazuje, že je to on sám, který dobrovolně trpí, který to svobodně na sebe bere z motivu lásky. Nedává život svým soudcům, kteří s ním inscenují proces. Nepoddává se ani římskému prokurátorovi ani jeho legionářům, kteří ho popravují. Výslovňě a určitě zjevuje svou svobodu svým posledním výrokem: "Otče, do tvých rukou poroučím svého ducha". Dává tedy celý svůj život, docela bez výhrady, bez nejmenší reservy do rukou Otce. Úplnější odpověď Božímu zjevení ovšem si nedovedeme představit. že je to odpověď úplně svobodná, to plyne právě z prostředí, ve kterém se pronáší. Je to uprostřed násilností všeho druhu zvnějšku. Je to uprostřed vnitřních úzkostí, o kterých svědčí krvavý pot v Getsemanské zahradě /Mt 26,36 násl. Zdá se, že se ta slova pronášejí v okamžiku tragické vnitřní opuštěnosti, kterou naznačuje výkřik těsně před tím předcházející: "Bože můj, Bože můj, proč jsi mě opustil?" /Mk 15,34/.

Podle Aristotela je svobodné to, co nemá příčinu v ničem jiném než v sobě. Tak je neskonale svobodný Bůh. Nemá nikde jinde příčinu než sám v sobě. Tak byl vrcholně svobodný i poslední smrtelný Kristův výkřik na kříži. Je to jakoby chtěl říci: Dávám svůj život bezvýhradně jenom tobě, Otče. A proč? Motivem k tomu není nic jiného než láska.

Touto odpověď ovšem končí dějinu světa. Víc už se nedá očekávat. Protože smrt Kristova odměněna vzkříšením a nanebevstoupením. Dějiny spásy sice ještě pokračují. Jdou dále pro nás. Bůh na nás stále ještě čeká a stále se nám zjevuje. I my čekáme. Ale víme, že víc očekávat nemůžeme, než to, co se stalo při smrti a vzkříšení Kristově. Proto je Klavarie střed a vrchol lidských dějin, poslední zjevení.

RadioVaticana.cz

Česká sekce Vatikánského rozhlasu

ústav pro studium
totalitních režimů

11 APR 1992

Vatikán: Dnes v sobotu dopoledne Jan Pavel II. přijal v tradiční audienci členy bratrstva sv. Petra, kteří mu přišli odevzdat výtěžek tzv. svatopetrského haléře, který Sv. Stolec používá na pomoc těm nejpotřebnějším. V promluvě sv. Otec prohlásil, že láska je cthost, která stále rozšiřuje své obzory a každý, kdo ji uplatňuje, ví, že nezná hranic; nevzdává se ani tam, kde příliv potřebných nutností přesahuje její síly. Pak pokračoval: "Právě nynější společenské změny nám předkládají nové problémy. Je třeba všemožně se snažit, aby tyto naléhavé problémy, které se den ze dne vynořují na mezinárodní scéně, nalezly odpověď v bratrství, uznávání práv druhých a v nezištné službě. Církev se nechce zpronevěřovat závazkům lásky, které jí uložil sám Kristus. Chce napodobovat chudého a milosrdného Ježíše a plnit jeho přikázání, abychom milovali své bratry tak, jako on je miloval, abychom různými akcemi pomáhali světu bídě, jenž naléhavě volá o pomoc ke světu bohatství a blahobytu." Zmíněné bratrstvo založili v r. 1869 římští laikové, aby tak dokázali papeži svou lásku v onech pro církev těžkých dobách. Jeho heslem je: Modlitba - činnost, oběti. Z výtěžku tohoto haléře se vydržují jídelny a noclehárny pro chudé, a pomáhá se rodinám a přispívá se i na kulturní a katechetickou činnost.

Jan Pavel II. zaslal vlastnoručně psané latinské blahopřejné poselství vídeňskému arcibiskupovi, kard. Grörovi, který bude zítra slavit 50. výročí svého kněžského svěcení. Vyzývá ho, aby dále pokračoval ve svém díle obnovy duchovního života.

Perú: Vzhledem k nové politické situaci ve své vlasti peruánskí biskupové vydali včera v hlavním městě prohlášení, ve kterém odsuzují porušování ústavního a právního řádu, srážky mezi jednotlivými složkami státní moci a neúčinnost mnoha úřadů. Biskupové dále vyjadřují naději, že bude brzy obnoven plný právní řád a demokracie. Podle jejich slov mají být respektována základní práva každého občana, jako právo na život, osobní bezpečnost, svobodu projevu, šíření informací atd. Konečně žádají, aby přestalo zneužívání veřejné moci a aby všechny strany zahájily dialog. Nejnaléhavěji ze všeho je třeba vyhubit terorismus, obchod s omamnými jedy a úplatkovství.

Indonezie: Portugalská loď Lusitania Express, přezvaná na lodní míru, plující k vých. části ostrova Timoru, kde její cestující chtěli vzdát čest obětem masakru v Dillí, který má na svědomí indonézské vojsko, byla vojenskými jednotkami přinucena ke zpáteční cestě do Austrálie, aniž dosáhla svůj cíl. Cestujícími byli členové Lisabonského tzv. Studentského fora, studenti z 21 jiných zemí, portugalskí veřejná představitelé, 50 novinářů a několik kněží. Studenti alespoň naházeli do moře kbětiny na paměť obětí masakru. Portugalský president Soares odsoudil tuto indonézskou akci jako praktické porušení mezinárodních práv.

11 APR 1992

Marie Štemberková

Bdění

To co se tu děje, cizí je baalům, aštartám i védám
 Se stolu dosud nesklicheno. Ale Pán se zvedá
 na kávu s námi nezůstane
 Musí mluvit s Otcem Ne tady V Getsemancech
 Sdílet s ním svůj hořký kalich (my říkáme "krizi")
 Díváme se z prahu jak nám ve tmě mizí
 Rádi bychom za ním
 kdyby šlo jen
 kdyby šlo jen
 o nespání
 Kdyby šlo jen o to celou noc to táhnout

- Jdete i vy na mou vinici?
- Jistě, Mistře, Nepočká to?
- Dobrá tedy hned

Oka nezamhouříme třeba nocí pět
 v knize Guinnessově strašit je náš cíl
 oblafnem i hlídky spánku
 na nárožích patrolující
 až nakonec křídla narostou nám
 nočním sovám.

Jenomže bdít neznamená ponocovat
 A Pán si žádá naše bdění
 Chce abychom i my byli naladěni
 na Otcovu vlnu Ne celou noc
 stačí hodinku či dvě

- 2 -

11 APR. 1992

A za tu hodinku do krve se zpotíme
do krve se orosí nám čelo, celý obličej
každý z nás tu stane odličen
před svým Stvořitelem
Přestane ho vyhledávat v čoudu zbylém
po přepalovaném tuku z beranů
po seškvařených křídlech holoubat
Petr, Jan a Jakub se už začínají bát
a my s nimi Kdepak nejsme stavěni
na bdění

Neboť bdít znamená nebudit
o půlnoci kupce když dochází klej
Neptat se jak u zubaře zda to bude bolet
když vlastní duši svítit máš jak loučí
Pánu na cestu do Getseman
Pohádka o Římanobijci končí
Zvonec však nezvoní
Ani my nesvítíme
A Pán odchází - bez nás

2'40"

ústav pro studium
totalitních režimů

11 APR. 1997

BALADA O PUDU SEBEZÁCHOVY

Pani Pilátová strachy vice mrtvá nežli živá
žádá ať ji předeplíšou sedativa
V poslední době trpí nespavostí
prý kvůli jednomu spravedlivému
Její muž — hlavička! — navrhuje výřenou
v domnění že ujde obřadnému mytí
Podlézt
Obejit
A hlavně zůstat krytý!
Praskají coičené bubinky
palácových stěn:
Barabás ať je okamžitě propuštěn!
Holota! — očerní ho u cisaře
nebude-li jím v tom po vúli
Má se Pilát proto rozpůlit?

Ztráta tváře
koneckonců dá se oželet
jen když hlava sedí na krku
Vrahoun a grázlik ale náš!
Ať propuštěn je Barabáš!
Neradno se radit s manželkou
která trpí děsivými sny
Inu ženská! Nemyslí
v širších perspektivách
Sluhové sem s umyvadlem!
Jeho krev nechtí na vás a na vaše syny padne
Chtěli jste to tedy račte zaplatit
Pani Pilátová polyká barbituráty
aby vyplnilo se co bylo kdysi napsáno;
O jeho šat se rozdělí ale kosti
nezlámou

RadioVaticana.cz

Česká sekce Vatikánského rozhlasu

ústav pro studium
totalitních režimů

11 APR. 1992

Prosíme Vás, otče biskupe, abyste dal naší farnosti nového kněze

V sobotu 29. února 1992 pohřbil brněnský biskup otec Cikrle za asistence asi 50 kněží v Kdousově u Moravských Budějovic svého diecézního kněze, dlouholetého faáře tamní farnosti otce Karla Sýkoru. Pohřeb zbožného kněze byl důstojný a plný křesťanské naděje.

Otec biskup velmi pozorně nasložhal slovům loučících se řečníků a zvláště poslouchal s vážnou starostí slova prosby: "Prosíme vás, otče biskupe, abyste dal naší farnosti nového kněze". Na zesmutnělé tváři diecézního pastýře jsem četl ~~á~~ otázku: "Odkud bych jej mohl ^{lo} vět a dát sem." Vždyť v diecézi je asi povina far kněžími neobsazena.

Až na hřbitově při posledním rozloučení otec biskup nepřímo odpočítal: "Prosme, aby naši mladí lidé, které Pán Bůh volá ke kněžskému a řeholnímu životu nejen jeho hlas uslyšeli, ale také za ním šli", A o to se hned pomodleme." ~~XAK~~ A pomodlili jsme se.

aug. karol

P. Augustin Vališ

Přidával se neoficiálním dodatek:
Byl jsem 50 let v duchovní správě ve 4 farnostech
Tři byly na venkově, jedna ve velkém
Leccos jsem viděl, prosil; mnoho lidských osudů
mi utkvělo v paměti. Sej Pán Bůh, aby pomohly násym:

ústav pro studium
totalitních režimů

11 APR. 1992

Ze zápisníku...

Měl jsem hodinu náboženství v 1. třídě. Jako vyučovací pomůcku mají ti malí archy s předtištěnými obrázky, které pro ně vypracoval kaplan v Brně na Petrově. Otec Jiří Kana. Prváci dokreslují na nich a vymalovávají děj podle své fantazie. Rozdal jsem jim Kristův slavný vjezd do Jeruzaléma. Měli za úkol dokreslit na tvářích lidí úsměv u těch, kteří měli rádi Pána Ježíše a podle směru u nohou naznačit, že jdou vítat. U těch, kteří neměli Pána rádi, nakreslit zakaboněný obličej a podle chodidel naznačit, že jdou od něho pryč. Ještě tam děti mohly ~~přikreslit~~ přikreslit samy sebe, případně i rodiče a sourozence. Procházím třídou dívám se jak pracují. Chválím malého Honzíka, který namaloval sám sebe, jak vede Pánu Ježíše oslíka. "To, abych se dostal k Pánu Ježíši co nejbliž a potom, aby ho oslík neshodil, protože byl mladý a to je jak hříbě" vysvětluje mi. Vedle něho sedí Pepík a vysvětluje co on nakreslil: "To je tatka, to je mamka, vedle ní stojí Janička a před nimi jsem já s Románkem a Pavlíkem. Nás je nejvíce, že! A tam ještě chybí babička, která má zlomenou nohu, ta by tam nedošla." Chválím Pepíka a moje operované srdce klepe radostněji. Vždyť jeho tatínek nechodí do kostela ale přesto ho Pepík vypodobnil s úsměvem na tváři, uprostřed těch, kteří Pánu Ježíše mévají. Přikročím k Andrejce, která ještě není pokrtěná. Zatím co kluci mají na výkresech zelený trávník, po němž Pán Ježíš jede, Ona nochala na trávníku na růst krásné, různobarevné květy. Pochoptechně, že chce slyšet, že to má nejkrásnější. Iřistupuji k Dušanovi, něco se mi nezdá. Ten vykouzlil v Jeruzalémských hradbách velké zamřížované okno, na hradbách střílející postavu a všude plno červené barvy. "Dušane, co to je? Vysvětli mi to!" "To nepoznáte? To je přece vězení ze kterého uprchl vězeň, nahoře, to je Rambo, který po něm střílí a kolem dokola je samé krev!" "Ale tys měl malovat něco jiného" povídám. "Já vím" on na to. "Ale když ten vězen uprchl, tak nejdříve ho musíme zlikvidovat" a maluje dél krev. Je mi líto. Mé chudák plnou hlavu toho, co vidí v televizi a na videu. Na vítání Pána Ježíše není u něho čas ani místo. Reknemeže že je to nerczumné děcko. Ale jsme my dospělí rozumnější? Vícekrát jsem upozornil v kostele, že v neděli je v televizi na druhém programu Křesťanská neděle. S údivem jsem zjistil, že i dobré, zbožné babičky se dívaly na první program, kde dávali Nemocnici, starý seriál, který už každý viděla poklikáte. Budeme mít aspoň ve Svatém týdnu čas a místo pro Pána Ježíše, nebo si vyberem nějaký napínavější pořad, než je zpráva o utrpení a smrti našeho Pána?!"?

ústav pro studium
totalitních režimů

Nedělní Anděl Páně sv. Otce

12 APR. 1992

Na závěr této mše sv. se nyní chci obrátit především na mládež. Milovaní mladí přátelé, kteří jste zde i na celém světě!

1. Mám ještě v živé paměti a v srdci vzpomínku na velké setkání v Czenstochowé a s radostí vás zvu na příští světové setkání mládeže, které se bude konat v srpnu 1993 ve Spojených státech.

Děkuji za laskavé přijetí tohoto setkání v oné velké zemi, jak mi bylo sděleno již z několika stran. Zvláště pak děkuji tamní národní konferenci katolických biskupů a diecézím, které se laskavě nabídly za místo tohoto setkání. Zvolil jsem město Denver na úpatí Skaliských hor, ve státě Colorado, které jsem dosud nenavštívil při svých předešlých apoštolských cestách.

2. Námětem 8. Světového dne mládeže bude Kristův výrok: "Přišel jsem, aby měly život a měly ho v hojnosti". Milovaní drží přátelé, může existovat nějaké lepší přání a závazek, než vydat se na cestu, na níž bychom znova objevili a zakusili přítomnost Ježíše Krista - zdroje života, a to plného života. Ježíš Kristus! Jen on může plně odpovědět na vaši touhu po pravdě, kráse a štěstí.

V nynějším údobí velkých historických změn, v době epochálních pádů a vzniku nové závažné nejistoty, je naléhavě zapotřebí vaší vynořující se síly a schopnosti stavět - na onon "úhlovém kameni" - nové a člověka důstojnější formy života.

3. Vyzývám proto všechny křesťanské obce věřících - diecéze, sdružení a hnutí, aby zahájily hluboký a všechny složky zahrnující přípravný proces, jehož částí bude i katecheze mládeže a s mládeží, proces, který je třeba prožívat jako duchovní pouť, jejímž cílem bude setkání v Denveru. Budu tam, spolu s mládeží z celého světa, vydávat svědecství o daru, novosti a plnosti života, k němuž jsme povoláni v Kristu.

Kéž kříž Milostivého léta - strom života : který nyní přejde z rukou polské mládeže do rukou mladých Severoameričanů, kteří sem přišli - kéž tento kříž doprovází vaši přípravnou cestu!

12 APR. 1992

Rađostné slavení Květné neděle ruší bohužel řinčení zbraní, které k nám doléhá z Bosny-Hercegoviny. Stále větší obavy působí zprávy z oné /nové/ republiky, jejíž úsvit nezávislosti je zbrocen krví. Zaslepené násilí ničí soužití tamního obyvatelstva. Všichni cítíme povinnost vyjádřit mu hluhokou solidaritu. Já osobně naléhavě a důklivě vyzývám všechny strany, aby opustily zlověstnou cestu ozbrojené srážky a nastoupily cestu upřímného dialogu, neboť jen ten může vést k člověka důstojnému řešení. Všechny vás žádám, abyste takovýmto postojem odpověděli na výzvu, s níž se obrátili na /světovou/ veřejnost zodpovědní představitelé náboženských vyznání v Bosně-Hercegovině, tj. zástupci katolíků, pravoslavných a muslimů. Svou modlitbou a činností pomůžeme tamnímu milovanému obyvatelstvu, aby znova našlo cestu míru.

Na 50.000 mladých přišlo s palvanou a ohňovou naloženou.

otlanit Kremlu neděli, ještě je ne-tradicním dnem mládeže, lehkou byl sedmý. Po mši svaté, v katedrále v apelu Českých mládých celebrouval před modlitbou Anděl Páne.

J. P. II osudnil jak msto tak hrad pro dílo celosvětového setkání mládeži. Řekl:

ústav pro studium
totalitních režimů

V únoru letošního roku navštívil Jan Pavel II. už po osmé Afriku. Tentokrát jel podpořit místní církve v Senegalu, Gambii a Guineji a zastavil se i na proslulém ostrově Gorée, odkud ještě v době evropské renesance a osvícenství vyplouvaly lodě s černými otroky pro americké plantáže. Až osm set jich bývalo natěsnáno v podpalubí každé z těchto plachetnic a odhaduje se, že jich odsud bylo transportováno do Ameriky celkem okolo dvou miliónů. Obohacovali se na nich vlastní soukmenovci z okolí dnešního blízkého Dakaru, přepravci loděmi a hlavně bílí plantážníci a obchodníci s bavlnou a tabákem v severní Americe. Mezi posledními bylo mnoho křesťanů, kteří si přesto dokázali ve svědomí srovnat víru s novým zavedením otroctví, několik století poté, co bylo ~~ve jménu křesťanství~~ vytlačeno z Evropy právě ve jménu křesťanství a jeho ideálu všelidského bratrství.

Při jednom z prvních hlasování v americkém kongresu, krátce po zrodu Spojených států a jejich demokracie, se takřka všichni vyslovili pro zachování otroctví - jen dva kvakeři opustili místnost na ~~protest proti výsledku a na~~ znamení zásadního nesouhlasu s ním!

To je pozadí, od kterého se odráží proslulé dramatické volání papězovo právě z ostrova Gorée. Hlasem plným dojetí a jménem celé křesťanské církve tu z úst nejvyšší autority katolické církve zazněla historická slova "Z této svatyně černého utrpení voláme k nebi o odpuštění a prosíme, aby Kristovi učedníci v budoucnosti vždy bezvýhradně plnili přikázání bratrské lásky ..."!

Jak mohli křesťané něco takového vůbec strpět, natož provozovat, napadne spontánně dnešního Evropana.

Je vždy snazší vidět chyby druhých, než vlastní. Historický odstup pomáhá lidskému rozumu oprostit se od konkrétních zájmů, které maří velmi často uskutečňování ušlechtilých ideálů. Velké, společenské zájmy často vytvářejí návyky a bezmyšlenkovitý souhlas málo samostatných myslitelů, který zakrývá i skutečně obludné kolektivní zločiny.

To je dříve zaplacené poučení dějinami, před kterým nesmíme zavírat oči. Musíme přijmout užitečné, rozhodující otázky, které nám vytanou na mysli a které se týkají nás dnes: které z našich současných "samořejmostí" nám budou jednou klást za vinu naši potomci? Kde se my sami dopouštíme osobních a hlavně společenských hřichů, jejichž hlavní motivací je náš prachobýzejný vlastní prospěch a pohodlí? Kterým módám pohodlí a prospěchu podléháme i my dnes?

12 APR. 1997

Není většího zázraku na tomto světě, než je hříšník, poznávající a uznávající svůj vlastní hřich. Postní doba není v prvé řadě dobou opakování všebeecně platné pravdy o naší vlastní hříšnosti, ale je především pozváním k hledání jejich konkrétních projevů. Jsme spontánně přesvědčeni, že nejsme lepší, než křeštané, kteří zavedli inkvizici, vedli náboženské války a nedovedli se vzepřít zotročování bližních. Kde se projevuje naše spiklenecká kolaborace s hřichem konkrétně dnes? Není ještě lepší ten, kdo správně vidí třísku v cizím oku! O nesnadné poznání vlastního hřichu a o sílu k opravdovějšímu křesťanství musíme spolu s Janem Pavlem II. prosit nejvíce právě tehdy, kdy nám cizí vina bije do očí. Boží milost nás chce vést k celé Pravdě. Který trám v našem vlastním oku nám brání rozpozнат ji?

RadioVaticana.cz

Česká sekce Vatikánského rozhlasu

ústav pro studium
totalitních režimů

12 APR. 1992

Kambodža: Jesuitská služba uprchlíkům v této zemi zahájila široce založený pomocný program pro obyvatelstvo, které se začíná vracet do vlasti z thajských uprchlických táborů. Vedoucí programu, Noel Oliver v Phnom Pengu prohlásil, že hlavním úkolem bude začlenit tyto lidi do normálního života. Musí se především zabránit, aby byli znova zavřeni do jiných táborů. Byly již vypracovány plány, jak je zaměstnat např. při výrobě cukru, v dobytkářství, ~~při~~ hloubení studní atd. Očekává se návrat asi 375.000 uprchlíků.

Rakousko: Vídeňský světící biskup a zároveň předseda místní biskupské komise "Spravedlnost a mír", Florian Kuntner definoval jako odsouzení hodný čin bombardování poutního místa Medjugorje válečným letectvem. Tuto válečnou akci nelze podle jeho slov ničím ospravedlit. Zdá se, že původci chtěli tímto činem zasáhnout samu katolickou víru. Chorvatská národní strana mezitím se obrátila na sv. Otce s prosbou, aby se všemi prostředky ve své moci zasadil o ukončení bojů. Při bombardování byla zasažena různá zařízení pro poutníky, ne však kostel. Církevní zkoumání zjevení, k nimž zde údajně došlo, nebylo dosud skončeno.

Německo: Poslanec za stranu "zelených", Konrád Weiss, protestoval u sudánské vlády proti zatčení dvou katolických duchovních: Konstantina Pittii a Mikuláše Abdallaha, a požádal, aby byli oba okamžitě propuštěni na svobodu. Weiss takto podporuje souběžnou akci hnutí Amnesty International, podle jejichž informací byli oba zatčení dopraveni do hlavního města Chartumu a jsou tam zadržováni na neznámém místě. Jsou též obavy, že byli mučeni. Pro jejich zatčení nejsou žádné důvody. Jsou pravděpodobně podezříváni z přípravy demonstrace proti arabizaci jižního, nemoslimského Sudánu a dále, že protestovali proti zatčení studentů, kteří se pokusili o útěk z obléženého města Juby.

ústav pro studium
totalitních režimů

12 APR. 1992

V Hradci Králové, 11.4.1992

Radio Vatikan

čím

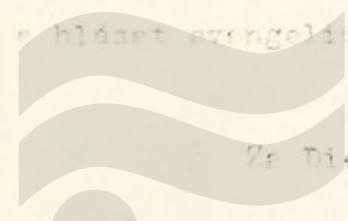
V Hradci Králové mladí celé děčaze oslavili společně 7. světový den mládeže.

Celé setkání začalo již připravou v pátek odpoledne, kdy 35 mladých lidí vytvářelo prostředí celého setkání a v sobotu přijelo mezi sebe 600 chlupců a dívčat.

Přijetí přijeli výzvu svatého otce Jana Pavla II., reagovali na ni zkušenostmi ze svého života, naslouchali svému otci biskupu Kerle a měli možnost ke křížovému poslání.

Po tříhodinovém programu následoval společný oběd, odpoledne křížová cesta v kostele P. Marie, průvod do katedrály svatého Ducha a mše svatá.

Všichni byli osloveni atmosférou, kterou daly dleci svými písňemi děcázni hudební skupina. Závěr setkání byl strhující a mladí se rozecházeli s nadšením žít a hledat evangelium.

ústav pro studium totalitních režimů

Za Diocesanum děčaze Hradec Králové

P. Pavel Rousek

moderátori setkání

Gabriela Purmová
(Galická humor)

Stanislav Hájek

Stanislav Hájek

J. Janouš novák

Vatikán: Dnes v pondělí dopoledne Jan Pavel II. přijal ve

společné audienci delegáty generální kapituly Společnosti sv. Pavla která se věnuje hlavně apoštolátu pomocí hromadných sdělovacích prostředků. V soukromých audiencích pak sv. Otec přijal mezi jinými kard. Kamila Ruiniho, předsedu Italské biskupské konference.

Ředitel tiskové kanceláře sv. Stolce, Dr. Navarro Valls prohlásil dnes za zcela nepodloženou zprávu, podle níž Arabská liga navrhla, aby dva libyjští agenti, podezřívaní z teroristické činnosti byli odevzdáni Vatikánu jako neutrálnímu státu. Dr. Valls ujistil novináře, že sv. Stolec nedostal žádný návrh tohoto druhu.

Rím: V těchto dnech probíhá ve Věčném městě výroční setkání vysokoškoláků z různých zemí, známé pod jménem "Univ", letos tedy Univ 92. Účastní se jej na 5.000 studentů z více než 400 vysokých škol. Hlavním cílem je utužit jejich vzájemnou spolupráci. V této souvislosti oznamujeme, že podobné setkání, čili 51. celonárodní sjezd Italské federace katolických universit skončil včera v neděli v jihoitalském Salernu.

Malawi: Vztahy mezi státem a církví v této malé jihoafrické zemi se opět postupně uklidňují po krizi, vyvolané pastýřským listem místních biskupů z 8. března. Biskupové vydali v těchto dnech zvláštní memorandum po návštěvě papežského delegáta. Biskupové v něm opravují některé chybné výklady svého pastýřského listu a zdůrazňují, že hlavním posláním církve je hlásat evangelium a přispívat k národnímu rozvoji v duchu spravedlnosti a sociálního učení církve. Nový dokument byl již předložen malawskému presidentovi Bandovi; presidentská kancelář pak oznámila že byly odstraněny příčiny dosavadního napětí.

Maďarsko: V Budapešti bylo dnes v pondělí zahájeno první výroční zasedání Evropské banky pro znovuvýstavbu a rozvoj, která chce pomáhat dřívějším socialistickým zemím při přechodu k tržnímu hospodářství. Účastní se jí delegáti z více než 50 zemí. Banka hodlá navázat i spolupráci se Slovenskem a Chorvatskem, avšak přijetí těchto nových států za členy není na pořadu jednání.

3747

Čin pokání, církvi!

13 APR. 1992

Celou postní dobu jsme v různých obměnách slyšeli Kristova slova, kterými zahájil své spásné poslání: "Přiblížilo se Boží království. Obratte se a věřte evangeliu." Všechny tyto výzvy byly adresovány dovnitř, do církve. Věříme, že se jim dostalo velké odezvy v srdcích jednotlivých věřících, kněží i laiků a jistě i nás biskupů.

Je velmi správné, že je toto slovo radostné zvěsti přijímáno osobně, adresně velkou řadou jednotlivců. Liturgická konstituce však zdůrazňuje, že "pokání postní doby nemá být jen vnitřní a individuální, ale také zevní a společenské" (čl. 110). Jinými slovy - výše uvedené Kristovy výzvy platí také nám společně, církvi jako společenství.

Nejsme pouze institucí, jak nás často různí lidé berou a srovnávají s jinými právnickými osobami, spolky nebo jinými více či méně veřejně prospěšnými institucemi. Jsme lid Boží "shromážděný v jednotě Otce, Syna a Ducha sv." (sv. Cyprian). Je tedy třeba, abychom konali pokání

Ve svých podobenstvích o Božím království, o církvi, Ježíš zdůrazňuje, že to není společenství jen vybraných, čistých, neposkvrněných lidí, ale naopak pole, kde je vedle pšenice i koukol; síť, která zahrnuje všechny druhy ryb. Vše spolu roste a žije až do dne žní (srv. Mt 13,24-30.47-50).

Je to jasná řeč: síla a velikost a "moc" církve není z lidí, z jejich síly a velikosti, ale z Krista, který se se slabým člověkem vtělením spojil a svou silu božství do slabosti lidství vnesl tím, že je přijal. On sám to na

13 APR. 1992

malé skupince jím vybraných nejužších spolupracovníků - apoštola ukázal.

Byl mezi nimi jeden, který ho prodal, a druhý - a ten byl dokonce prvním z apoštola - který ho zradil. Není většího komentáře k podobenstvím o Božím království, o pšenici a koukolu. A právě ten člověk, Petr, který udělal hlubokou zkušenosť, že ne svým mečem, svou silou, ale mocí lásky Kristovy se přemáhá svět, byl ustanoven prvním papežem.

To vše je zcela v duchu Ježíšových podobenství o farizeovi a celníkovi v chrámu (srv. L 18,9-14), ztraceném synu (srv. L 15,11-32) a s praxí Ježíšovou - jedl s celníky a hříšníky (srv. L 15,1-2). To je jádro věci : nelze se opirat jen o své výkony a sílu, ale o Boha. Pokud jsme to dělali jinak, pak je tu na místě obrázení.

R Nejinak tomu bylo v celých dějinách církve. Kolik bolestných chyb a omylů, dopadajících na druhé, třeba i nevinné ! Kolik koukolu ! Církev jako celek tu musí dělat pokání ! Nezapomenutelným příkladem je papež Pavel VI. : odvolal exkomunikační buly proti východní pravoslavné církvi z roku 1054. Při přijetí patriarchy Melitona, se papež před ním sklonil a libá mu nohu, aby vyjádřil svou úctu, ale i svou bolest nad vším nedobrým, co mezi oběma církvemi bylo.

Uvedená Kristova podobenství o církvi jsou trvale platná. Bolestné jsme je pocitili zvláště v minulých 40 letech. Tím více citime jako aktuální Kristovu výzvu k pokání. I když uznáváme existenci koukolu a přiznáváme slabosti, chyby a nedostatky, nechceme tvrdit, že církev, - 42 st. to Boží v ní, přítomnost Krista ve svátostech, ve slově a ve společenství zklamala, ale že byli bojácní Petrové a ve vedeřadle ze strachu před židy uzavřeni, ustrašeni apoštolové. Ano, i mezi námi jako v ostatních vrstvách společnosti byla řada těch, kteří v době komunismu nebyli

13 APR. 1992

stateční, kteří se dostávali do podobných situací jako Petr a povolili nátlaku, strachu. Snad některí i "preventivně", sami udělali takový krok a spolupracovali s StB. Pokud to mělo dopad na druhé a je poškodilo, je třeba náprava. Chtěli bychom za všechny vyslovit zvolání ztraceného syna : "Otče, zhřesili jsme ..."

R Kromě těchto tajných vin byla i spoluprace veřejná - Pacem in terris, mirově hnutí katolického duchovenstva, prostátní a tehdejším statem založené sdružení na rozdělení církve, jejimiž členy byla řada kněží. Tim měl být vyvolán dojem, že církev jde s režimem. Toto sdružení budilo zdání, že je církevní, že zastupuje církev. Stát je tak přijímal. Nikdy však k tomu nedostalo žádné oficiální pověření od církve. Naopak, pravě letos je tomu 10 let, kdy papez Jan Pavel II. takové snahy odmítl. Mnozí kněží, ale i některí představitelé byli členy "v dobré víře", tj. mysleli, že se takto dá něco zachránit. Ale království Boží nepotřebuje zachraňovat.

Pro mnoho poctivých lidí, kteří zaujimali postoj pasivního nebo aktivního odporu vůči režimu, to bylo často pohoršení a uvedení v omyl, protože se domnivali, že tak smyšli celá naše církev. Bohužel se z řad tohoto hnutí, které bylo rozpuštěno krátce po listopadových dnech, nenašel nikdo, kdo by se omluvil.

Nechceme tu dělat soudce, protože je nesmírně téžké zvažit velikost nátlaku a nejrůznějších zájednodnosti, kterých tajemníci pro věci církevní i příslušníci StB používali. Na církev a její představitele byl totiž vyvíjen daleko větší nátlak než na ostatní skupiny společnosti. Režim se obával našeho spojení s Rímem a solidarity církve v zahraničí. My neznáme všechny motivy a vůbec málo známe nitro druhých. Bůh sám "zkouma srdce i ledvi člověka" (ž 26,2). Říká :" Nesudte!" Obecně však je nutno říci, že společným jmenovatelem oboji viny byla často snaha vlastními lidskými silami zachraňovat sebe

13 APR. 1992

i církve tímto způsobem. Malá víra v Boha, který stále v dějinách církve působí ("Já jsem s vámi po všechny dny ..." Mt 28,20). Nakolik toto nesprávné smýšlení bylo sebeklamem a určitým alibi před vlastním strachem, nehodlám posuzovat; je to soudobá forma tolikerych selhani národa vyvoleného ve Starém zákoně, které vyrůstalo ze stejného kořene.

R Poněvadž jsme jedním lidem, cítíme v církvi svou spoluzodpovědnost za tyto stíny, slabosti, pády a hříchy. Za tuto tajnou i veřejnou spolupráci. Proto chceme jasné vyslovit své politování nad těmito skutečnostmi, projevit naše vědomí, že - jsme se provinili, i ochotu k nápravě a požádat celou společnost, všechny, které to jakkoliv moralně i jinak poškodilo, za odpusťení.

Víme, že je tím udělán jen první krok. Ale musí být učiněn, aby se otevřel prostor k úplnému vnitřnímu osvobození člověka od této zátěže. Aby tyto viny nebloudily v těle církve, abychom nastoupili cestu nápravy.

Chceme ale zároveň požádat všechny, kdo nás posuzuje, aby si vedle těchto stínů a slabosti všimli Boží sily, která v církvi zazářila na všech věřících, kteří byli pronásledováni, kteří se opírali o hlubokou víru v Boha a vydali velké svědectví. Celé té dlouhé řady kněží, reholníků a reholnic věrných svému povolání. Často dali i život. Světlo jejich života daleko přesahuje stíny slabosti. Oni jsou velkým morálním vkladem do naší společnosti.

R Kéž se k nám Pán obráti a rozjasní nad námi svou tvář, abychom se stali opravdovým znamením pro tento svět.

Duben 92

**ústav pro studium
totalitních režimů**
Pedagogický ústav
Biskupské Čechy a Moravy

ARCIBISKUPSTVÍ PRAŽSKÉ

119 02 Praha 1, Hradčanské nám. čp. 56/16 - Telefon 539548-9

13 APR. 1992

číslo jedn.: SEZIONE CECIA
 (V odpovědi uvedte toto číslo)

V Praze dne 12.04.1992

Přílohy:

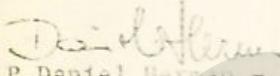
Na výzvu Svatého otce se i v české a moravské církevní provincii konala, na Květnou neděli a v předcházející sobotu, setkání křesťanské mládeže v duchu slov šestnácté kapitoly Markova evangelia: Jdete do celého světa a hlásejte evangelium.

Pro východní část pražské arcidiecéze se toto setkání konalo v sále stavebního učiliště v Praze - Hrdlořezích. Mezi asi 700 mladých lidí zavítal i pražský arcibiskup Miloslav Vlk a generální vikář Otec biskup Jaroslav Škarvada, aby zde vyslechli svědectví mladých lidí o konkrétních projevech víry v jejich životě. Neformální atmosféru navodila rytmická hudba, ale i hraná scénka o uzdravující moci krize v našem, často hektickém a sobeckém, stylu života.

Poté se mládež obrátila na oba biskupy se svými dotazy, z nichž mnohé odrážely spektrum duchovního života našich mladých křesťanů s jeho problémy i radostmi. Hovořilo se o otázce smíšených manželství, způsobech slavení svátosti smíření, o lásce mezi mužem a ženou, ale i o životních cestách obou Otců biskupů.

V takto vzájemně otevřené atmosféře pak Otec arcibiskup, s Otcem generálním vikářem a dalšími shromážděnými kněžími, celebroval přímo v sále setkání mší svatou. Mladé lidé vyzval, aby slovo evangelia: Jdete do celého světa..., vzali do svého života a s plným elánem mladí byli šířiteli radostné zvěsti. Několikrát byl rovněz zmiňen římský světový den mládeže, který se konal v polské Čenstochové za účasti Svatého Otce a kterého se zúčastnilo i několik tisíc mladých lidí z naší vlasti.

Mládež ze západní části pražské arcidiecéze se setkala v Plzni, za účasti biskupského vikáře pro tuto oblast, pražského světiciho biskupa Františka Lobkowicze.

P. Daniel Herman - sekretář

ústav pro studium
totalitních režimů

14 APR. 1992

Vatikán: Dnes v úterý byl zveřejněn velikonoční program sv. Otce. Na Zelený čtvrtý dopoledne bude ve Svatopetrské bazilice koncelebrovat mši sv. spojenou se svěcením olejů /křížma/, kdežto odpoledne v Lateránské bazilice bude koncelebrovat mši sv. "In coena Domini", spojenou s mytím nohou. Velkopáteční liturgii vykoná odpoledne ve Vatikánské bazilice. Večer pak povede tradiční křížovou cestu v Koloseu, která bude monovisí přenášena i v býv. socialisticích zemích. Autorem textů pro rozjímání je letos pražský arcibiskup mons. Vlk. Obřady obvyklé na Bílou sobotu budou opět ve Svatém Petru. V neděli dopoledne bude sv. Otec před Vatikánskou basiliku sloužit slavnou mši sv. a po ní udělí požehnání "Urbi et Orbi" které bude letos přenášet i československý rozhlas s naším komentářem. Dnes dopoledne Jan Pavel II. přijal v audienci běloruského ministrařského předsedu Václava Kebiče spolu s ministrem zahraničí Petrem Kravčankem a doprovodem. Podle prohlášení tiskové kanceláře Sv. Stolce ministrařského předseda chtěl touto návštěvou vzdát sv. Otci poctu i jménem tamních dvou milionů katolíků a tří biskupů. Pan Kebič opět vyslovil přání navázat širší styky se Sv. Stolcem.

Ve dnech 27. dubna až 2. května proběhne v Římě výroční valné zasedání Papežské biblické komise za předsednictví kard. Ratzingera a za účasti jejich 20 členů. Letošním námětem bude: Výklad Písma sv. v církvi.

Anglie: Mezinárodní hnutí Amnesty International vydalo dnes zprávu o nelidském zacházení s vězni v Sudánu. Bití, mučení a zadřžování v tajných vězeních jsou tam obvyklými prostředky, třebaže sudánský ministr spravedlnosti ujišťuje, že v Sudánu nejsou žádní političtí vězni. Ve skutečnosti je tam politických vězňů několik set a marně čekají na soudní přelíčení. Mimoto k nim stále přibývají noví.

Irsko: R. 1983 parlament rozhodl většinou hlasů, aby do ústavy byla zařazena klausule o ochraně dětí v zárodečném stavu a jejich matek. Dnes po 10 letech je tento problém v Irsku opět aktuální. Existuje tam též silné hnutí na obranu života. Biskupové před několika dny opět zdůraznili, že život dítěte i matky jsou posvátné a jejich právo na život nezrizitelné. Umělý potrat je přímým usmrcením nevinného života a nelze jej žádným způsobem ospravedlnit. Na podzim se má v Irsku konat o těchto otázkách zvláštní referendum.

Japonsko: Zítra bude v Tokyu zahájena mezinárodní konference o ochraně životního prostředí, která je přípravou na velkou celosvětovou konferenci v Rio de Janeiro. Zúčastní se jich přes 30 býv. hlav států a ministerských předsedů. Japonsko chce navrhnout zavedení zvláštní daně na tento účel.

Sudán: Dva jihosudanští biskupové, mons. Taban a mons. Gasi Abangit vydali prohlášení o tísňivých poměrech ve svých diecézích. Oba považují za nejnálehavější úkol církve přispívat k usmíření mezi oběma bojujícími stranami. Nepřijde-li věas mezinárodní pomoc. mnoho lidí v jejich oblasti, zpustošené válkou, zemře hladem. Ještě v 50tých letech byla před válkou byla tato oblast naprostě soběstačná.

"Tělo člověka může odejít - nebo mu může být odňato - ale nejlepší část dobrého člověka zůstane. Zůstane navždy. Láska je nesmrtná a činí všechny věci nesmrtnými."

(W.Saroyan - Lidská komedie)

Dne 18. dubna 1992 si připomeneme 1.výročí úmrtí vzácného kněze P. ThDr. Damiána Aloise Mlýnského C.C.. Otec Damián se narodil 5. dubna 1915 v Brumově ve farnosti Lomnice u Tišnova na Moravě. Brzy nato se rodina odstěhovala do Velkých Pavlovic na jih Moravy. Zde navštěvoval obecnou školu. V letech 1927-30 studoval na salesiánském gymnáziu ve Fryštáku a po vstupu do kongregace Těšitelů z Gethseman v roce 1933 také ve Vídni. Na tomto českém reálném Komenského gymnáziu maturoval v r. 1938 s vyznamenáním. V letech 1938-44 studoval bohosloví v Českých Budějovicích, kde měli těšitelé klášter v Suchém Vrbném. Tam byl i 30. dubna 1944 vysvěcen na kněze. V roce 1947 odjízdí na přání svých představených do Palestiny, kde se stává superiorem kláštera těšitelů při Cyrilometodějské smírné kapli na hoře Olivové v Jeruzálémě. Tento klášter s kaplí byl vysvěcen v roce 1935 a sloužil jako dům pro poutníky z celého Československa. Kněží této kongregace konali zde duchovní správu a starali se o poutníky. V roce 1953 po převzetí hospice apoštolskou delegaturou působí otec Damián jako duchovní správce kláštera sester benediktinek a bosých karmelitek v Jeruzalémě. V roce 1964 na přání představených odchází do Kanady, kde spravuje farnost sv. Antonína v Chathamu, ve státě Ontario. V roce 1967 na krátkou dobu navštívil svou vlast a vrací se zpět do Jeruzaléma, kde se snaží spolu s kardinálem Beranem a s dalšími tehdejšími našimi biskupy o navrácení kaple a kláštera s hospicem původnímu účelu. Zcela vyčerpán a s podloženým zdravím se jako poslední vrací i na přání tehdejšího biskupa pražského Dr. Františka Tomáška v roce 1970 zpět do vlasti. Poté je krátce zaměstnán v civilní sféře a odchází do důchodu. Později získává státní souhlas a působí jako duchovní správce školských sester de Notre Dame v ústavu sociální péče pro hluchoněmé v Sebetově u Boskovic. Po jeho zrušení odchází do tehdejšího charitního domova pro kněze na Moravci u Křižanova. V tomto období jeho pobytu ve vlasti konal často na mnohých místech Čech a Moravy přednášky spojené s promítáním diapositivů o Svaté zemi. Pokud mu to jeho zdravotní stav v posledních letech dovoloval, střídal pobyt na Moravci s duchovní službou ve Vískách u Pamětic, kde tak zastupoval chybějícího kněze. Tyto poslední chvíle, prožité v rodinném láskyplném prostředí, kde bydlel, se mu staly jakoby náhradou za nevděk, se kterým se často ve svém životě setkával. Krátce před smrtí se přičinil o tehdy nadějnou obnovu českomoravské provincie těšitelů a se zbytkem sil se ještě zúčastnil generální kapituly kongregace konané v listopadu na Slovensku. Na jaře 1991 byl převezen do státní nemocnice v Boskovicích, kde zemřel na srdeční zástopu krátce po podstoupené operaci. Byl pochřben na Moravci za přítomnosti generálního vikáře brněnské diecéze, českomoravského provinciála těšitelů a řady kněží, řádových sester i za velké účasti věřícího lidu dne 24. dubna 1991.

Odešel tak vzácný a ušlechtilý kněz, který celý svůj život, veškeré práce, modlitby, oběti a utrpení obětoval pro spásu duší, pro církev, pro svou drahou rodnou zem, za kterou se tolik modlil na svatých místech v době, kdy právě pro většinu z nás byly nepřístupné. Odešel v pokoji a v tichosti se slovy na rtech: "Můj Ježíši pro tebe trpět, v utrpení tebe těsit."

M. Beják

Jd

Starý farář vzpomíná

Byl jsem padesát let v duchovní správě ve čtyřech farnostech. Tři z nich byly na venkově, jedna byla ve velkoměstě. Za tu dobu jsem se setkal s mnohými případy v pastoraci. Některé mi utkvěly v paměti a rezhadl jsem se je napsat. Všechny se skutečně udaly, pouze některá jména jsem změnil.

Dej Pán Bůh, aby tyto případy poslužily (kněžím pro kázání a katechezi.)

P. Augustin Vališ

1. Nejen chlebem je živ člověk

Případ z velkoměsta.

Kontrolor hromosvědů vykonal revizi na kostele a na faře. Přišel do farní kanceláře, abych mu potvrdil vykonanou práci. Po potvrzení se neměl k edchodu. Zeptal jsem se jej, má-li nějaké přání. S výrazem bázně se mne zeptal: "Pane faráři, nechci se vás nepříjemně dotknout, prosím vás, řekněte mi, zda věříte, že je Bůh a člověk smrtí nezavírá? Klidně a přátelsky jsem mu odpověděl: "Ano, jinak bychom byli špatnými podvodníky. Ti ze svých čachrů mají hmotný zisk. My kněží jsme skupinou nejméně podle vzdělání placenou a jistě víte, jak si o nás ledasko otře svou nevymáchanou hubu. Ano, věříme!" Jeho odpověď: "Ach, jak jste vy věřící šťastní." Odbočil jsem k osobě: "Co vám chybí ke štěstí? Jste ženatý?" "Ano." "Jste spokojeny v manželství?" "Mám hodnou manželku". "Ptám se: "Máte děti a nedělají vám starost?" "Děti mám a opravdu hodné." Pokračuji, zda má nějaké trápení nebo, co mu chybí. Krátká odpověď: "Vaše víra." Když si uvědomím, že smrtí zaniknu, ten lidský život nestojí za to, aby jej člověk vůbec žil. Jak rád bych uvěřil, ale nemohu, něco mne stále zdržuje." Moje odpověď byla, aby prosil, jako někteří konvertité /např. Papini/: Bože dej se mi poznat, otvíram ti své srdce. Nabídl jsem mu svou pomoc, jen aby s důvěrou přišel. Odešel a dále jsme se nesetkali.

2. Přirozená ctnost: dodržení slibu od ateisty

Snoubenci přicházejí na faru požádat o svatbu. Ona, velmi dobře mi známá dobrá farnice z řádné křesťanské rodiny, snoubenec sice ještě pokřtěný, ale ve víře vůbec nevychovaný. Jeho otec byl politicky angažovaný v protináboženské straně. Svatbu chtěli mít již brzy a tak jsem je oddal s dovolením biskupského úřadu a s poučením i jeho slibem, že nebude bránit manželce ve vykenávání jejich náboženských povinností, děti dá pokřtit a manželec svěří jejich náboženskou výchovu. Po svatbě jsem jim dal na pověšení obrázek svaté Rodiny s věnováním. Při jeho předávání jsem jim řekl: "Pověste sakra jej na čestné místo. Budete vám připomínat dnešní den vaší svatby i vzájemný slib manželský." Po čase jsem se setkal s jeho tchánem, který mi řekl, že dovoluje manželce chodit do kostela i s dětmi. V bytě však nestrpí žádneu náboženskou ozdobu mimo obrázek od svatby a to na čestném místě v obývacím pokoji. Sám jsem se pak setkal i s ním a ptal jsem se ho: "Máš ještě obrázek, co jsem ti dal při svatbě?" "Ano v obýváku. Chci být čestný. Co slibím, to chci i splnit." - Přirozená ctnost."

14 APR. 1992

BISKUPSTVÍ ČESKOBUDĚJOVICKÉ

370 21 Č. Budějovice, Biskupská 4, pošt. schránka 8, tel. ORDINÁŘ 38162, KURIE 38765

Č. j.:

Dne 14. 4. 92

CS

V Pelhřimově se konala ve dnech 9. - 11. dubna duchovní obnova, kterou vedli P. Břicháček a P. Zemánek - redemptoristé ze Svaté Hory. Svátost smíření přijalo asi 800 kajícníků. Přicházeli sem lidé skutečně ze širokého okolí, aby se zde smířili s Bohem. Byly to požehnané dny, ve kterých lidé kromě svátosti smíření se mohli zúčastnit mše svaté a slyšet misijní kázání. Kněží trávili ve zpovědnících až 13 hodin denně. Tímto se redemptoristé opět plně vrací ke svému poslání - k poslání misijnímu.

Zprávu nám zaslal Pelhřimovský vikář
P. Josef HANŽL, C.Ss.R.

Přeji Vám všem ve Vatikánském rozhlasu co nejkrásnější prožití Velikonočních svátků, hojnou plné radosti i milosti od Zmrtvýchvstaleho Pána.

Děkujeme za Vaši práci.

Josef HES

BISKUPSTVÍ ČESKOBUDĚJOVICKÉ
Biskupská 4, pošt. schránka 8
370 21 České Budějovice,
tel.: KURIE 38765, ORDINÁŘ 38162

ústav pro studium
totalitních režimů

15 APR. 1992

~~16 APR. 1992~~Souhrn ze středeční gen. audience

Milovaní bratři a sestry!

Vstoupili jsme do Svatého týdne. V příštích dnech, pod vedením církevní liturgie, budeme znovu prožívat tajemství naší spásy. Velikonoční třídenní je vyvrcholením liturgického roku. S pohnutím v srdci a s vděčností si v něm připomínáme, že Kristus svou smrtí zničil naši smrt a svým zmrtvýchvstáním nám znova dal život. Budeme co nejhloběji prožívat nastávající obřady s plným vědomím, že: máme-li teď účast na Kristově utrpení, budeme se jednoho dne též radovat a jásat ve zjevení jeho slávy.

A nyní budeme pokračovat v katechezi o církvi, jako kněžském a svátostném společenství.

V minulých katechezích jsme dokázali, že kněžské společenství věřících se stává dokonalým působením eucharistie.^④ Dnes v předvečer velikonočního třídenní, jež je oslavou tajemství našeho vykoupení, budeme v této souvislosti rozjímat o svátosti usmíření.

Tato svátost byla ustavena pro odpuštění hřichů, kterých jsme se dopustili po křtu. Při jejím přijetí nejsou pokřžení věřící jen pasivními subjekty, nýbrž uděluje se jim milost, která je posiluje v dalším boji proti hřichům, poněvadž uznávají své viny a prosí o jejich odpuštění.

Dobре víme, že časté přistupování k této svátosti je na mnoha místech v krizi. Na jedné straně se oslabil smysl pro hřich ve svědomí některých věřících, a to pod vlivem prostředí, v němž převládají nároky na svobodu a nezávislost. Jiní věřící necítí potřebu této svátosti a neuvědomují si její užitečnost. Raději prosí Boha o odpuštění jiným bezprostředním způsobem.

Hřich však nelze posuzovat jen a výlučně podle jeho psychologických důsledků, neboť – jak to zdůraznil minulý koncil – hřich je urážkou vůči lásce Boha Otce. Připomíná nám to i Kristovo pobozenství o marnotratném synovi. Zároveň je však i poraněním, poskvrnou svatosti církevního společenství.

Zmrtvýchvstalý Pán dal svým apoštolům moc odpouštět hřichy. Věřící mohou tedy dosáhnout odpuštění a usmíření s Bohem jen ve spojenství a spojení s církví.

Sv. Otec pozdravil i nemocné a mládež

16 APR. 1992

Můj zvláštní pozdrav patří i mládeži a nemocným. Milovaní, vaše účast na obřadech Svatého týdne, který připomíná základní události našeho vykoupení, je pro mně velkou posilou. Vás, mladí přátelé vybízím, abyste co nejhloběji a s radostí prožívali sílu a vše ostatní, co vyplývá z víry v ukřižovaného a zmrtvýchvstalého Krista, který je jediným zdrojem a nadějí pro budování nového světa. Vám, drazí nemocní, kteří jste povolání, abyste /s Kristem/ sdíleli drama na Kalvárii, připomínám, že každodenní oběť, kterou přinášíte svými modlitbami a utrpením je zárukou, že dospějete i k radosti velikonočního vzkříšení.

V minulých dnech se vrátila z Iráku papežská delegace vedená mons. Aloisem Wagnere^m, místopředsedou Papežské rady "Cor unum". Její poslání mělo charitativní ráz, ale také velký význam: bylo projevem solidarity a lásky sv. Otce k iráckému obyvatelstvu. K této solidaritě sv. Otec vyzval na konci audience i všechny věřící. Řekl:

"Irácké obyvatelstvo, zejména tamní křesťanské obce, mohly vyjádřit svou hlubokou vděčnost všem, osobám a institucím, které se velkodušně snaží ulevit jejich utrpení. Prosilo však také, aby se co nejdříve skoncovalo s okolnostmi a podmínkami, které jsou příčinou jejich smutného stavu. V tomto Svatém týdnu, který nám připomíná utrpení a zmrtvýchvstání Páně, prosíme Krista, aby osvítil všechny zodpovědné představitele mezinárodního života, aby učinili taková opatření, jež by ukončila tuto smutnou situaci iráckého národa.

Vatikán: Jan Pavel II. jmenoval apoštolským administrátorem "ad nutum Sanctae Sedis" v Estonsku arcibiskupa Mullora Garcíu, který už vykonává funkci apoštolského nuncia na Litvě, v Lotyšsku a v Estonsku. Posledním apoštolským administrátorem v této zemi byl páter Profittlich TJ, který byl v červnu 1941 zatčen a deportován. O jeho dalším osudu, pobytu a smrti nedošla žádná zpráva. Zemřel pravděpodobně koncem r. 1949 na Solověckých ostrovech v severním Bílém moři.

16 APR 1992

A: Existuje snad někdo, kdo si obzvláště přeje zničit Medjugorje?

B: Zde jde o mechanismus, který chce zničit všecko, co je chorvatské. Např. v Chorvatsku bylo zničeno více než 330 kostelů. Vyhrožovali nám, ale my víme, že i když zničí naše kostely, nikdy se jim nepodaří zničit naši víru a my zase znovu povstaneme.

A: Pohlížejí na vaše Medjugorje jako na symbol?

B: Jistě ano, protože na nás útočí.

A: Jak se připravujete na velikonoční svátky?

B: Chorvaté a muslimové znovu prožívají Kristovo ukřižování, ale my jako věřící také víme, že vše skončí vzkříšením.

A: Chcete tlumočit naším prostřednictvím nějakou výzvu?

B: Ano, aby Evropa a politikové otevřeli oči a aby se všemožně přičinili o zastavení tohoto masakru, této neuvěřitelné srovosti, tomuto násilí vůči nevinnému obyvatelstvu. Muslimové a Chorvati vyjádřili svou vůli, že chtějí žít spolu se Srby v novém, nezávislém státu. Teď ale volají o pomoc. Uvidíme, kdo a jak jim pomůže. My alspoň stále ještě doufáme.

Chorvatsko: Situace v Bosně a Hercegovině se stále zhoršuje a roste počet uprchlíků. Minulou noc byla poškozena střelbou katedrála v Mostaru. K ozbrojeným srážkám za účasti dělostřelectva došlo i v Sarajevu. Proud uprchlíků je podle novinářských zpráv už nezadržitelný a v příštích dnech by se mohl přes Chorvatsko rozšířit i do sousedních zemí. Charitativní organizace oznámili, že denně přichází průměrně 10.000 uprchlíků, hlavně ženy, starci a děti. Chorvatský president Tudjman se včera obrátil na představitele různých států, aby využili svůj vliv a zaslali co nejdříve předměty denní potřeby a potraviny pro skoro 70.000 uprchlíků z Bosny a Hercegoviny. Chorvatský ministr Granič, pověřený pomocí uprchlíků opět prohlásil, že bude-li jejich příliv pokračovat ve stejném rytmu, přelije se i do západních zemí.

Rusko: Veřejnost je dosud otřesena nedávnou demisi vlády, kterou však president Jelcyn dosud nepřijal. Podle vlády je za nynějšího stavu nemožné snížit daně a poplatky a zvýšit veřejné výdaje. Aby začehnal politickou krizi zasedající kongres poslanců zřídil zvláštní smírčí komisi a pozval do ní i zástupce vlády. Komise již předložila obsažný dokument, nazvaný Prohlášení na podporu hospodářské reformy a kromě toho řadu dalších návrhů. Prohlášení doporučuje, aby se při provádění reforem bral ohled na skutečnou nynější hospodářskou situaci. Potvrzuje též presidentu Jelcynovi zvláštní moci, aby mohl kontrolovat činnost vlády.

16 APR. 1992
Interview s páterem Barbaričem

Národnostní záští a nevraživost stále více drásají Bosnu a Hercegovinu. Na jedné straně stojí Chorvati a moslimové, na druhé Srbové. V hercegovině však existuje vesnička, kde tento konflikt prožívají zcela jinak. Nazývá se Medžugorje a už deset je cílem mnoha mariánských poutí. Ani ona však nebyla ušetřena bombardování. Náš reportér se telefonicky spojil s františkánem páterem Slavkem Barbaričem, který se v Medjugorje stará o důstojné přijetí poutníků. Právě během tohoto interview byl letecký poplach.

A: Jak žije hercegovinský lid nyní, po mezinárodním uznání vaší nezávislosti?

B: Moslimové a Chorvati utíkají do Chorvatska, ale Srbové zůstávají, protože je chrání vojsko a nikdo na ně neútočí. Náš lid se v podstatě jen brání, pokud je to ovšem možné. Ale jak se může bránit s puškami proti těžkému dělostřelectvu?

A: Útočníky jsou tedy Srbové?

B: Ano. Útočí s podporou federálního vojska. To je hlavní věc, kterou je třeba zdůraznit.

A: Čeho se dožadují Chorvati v Bosně a Hercegovině?

B: Chtějí zůstat naživu. Chtějí dále žít tak, jak žili už po mnoho staletí. A totéž si přejí i moslimové.

A: Máte v Medjugorje strach, že budete znova bombardováni?

B: Ti co na nás útočí, jsou zaslepení nenávistí. Mají mnoho možností, protože všechny zbraně jsou v jejich rukou. Chovají k nám nenávist a mají zbraně. To znamená, že nás mohou každou chvíli zničit. Uvidíme, co se stane.

A: Je možné, abyste vy nechovali nenávist k těm, kteří vás napadají?

B: Ano, je to možné, protože všichni se stále modlí. Všichni prošli Mariinou školou. Hlásáme to právě teď, ve Svatém týdnu, kdy si připomínáme trpícího Ježíše, který se také modlil za své pronásledovatele. Jsme si jisti, že mnoho lidí z těch, kdo na nás útočí, si neuvědomuje co dělá. My se za ně modlíme.

A: Teď už k vám nepřicházejí poutníci?

B: Teď už ne. Jsme tu sami s naším lidem, kterému pomáháme. A modlíme se. Jestliže sem přijdou ničit, pak františkáni budou poslední opouštět tento kraj.

Zelený čtvrttek 1992 s Janem Pavlem II.

16 APR. 1992

Dnes dopoledne v 9.30 hodin začala za předsednictví svatého Otce ve vatikánské bazilice svatého Petra mše svatá, spojená s obnovou kněžských závazků a svěcením posvátných olejů. Jan Pavel II. hned na začátku připomenul 24 přítomným kardinálům, 48 biskupům a velkému množství kněží, řeholníků, řeholnic a věřících, že všichni jsme povoláni, díky svátosti křtu a svátostného kněžství k tomu, abychom rozhlašovali podivuhodné skutky Boží a vzdávali díky Otcí, který z nás všech učinil ve svém Synu vyvolený rod, královské kněžství, svatý národ, lid, který si získal Kristus. Dále Jan Pavel II. řekl, že oleje a křížmo, posvěcené při této eucharistii, připomínají různost darů, svěřených službě Církve Otcem skrze ^{reum} Syna: všeobecné kněžství, svátostné kněžství, posilu a osvobození v těžké nemoci a tváří v tvář smrti.

Ve své homilií při této mši svaté, soustředil Jan Pavel II. pozornost nejprve na slova z ^{15. kapitoly} evangelií svatého Jana a z nich pak vyšel: "Nazval jsem Vás přáteli, protože jsem Vám oznámil všechno, co jsem slyšel od svého Otce". Kristus nám oznámil všechno, zbývá ještě vyslovit slovo o kříži a vzkříšení, Kristovy velikonoce. "To-to slovo", zdůraznil Petrův nástupce "je nejtěžší zkouškou přátelství, protože "nikdo nemá větší lásku než ten, kdo za své přátele položí svůj život". ^{Jan 15, 13} Své další věty věnoval svatý Otec kněžím, když poukázal na povolání a svátost kněžství, protože všichni kněží přijali pomazání Duchem svatým a toto jejich pomazání je znakem zvláštního přátelství. V kněžské službě z nás Kristus vytvořil prvky svátostného kněžství v Církvi a svěřil nám vyjímečnou odpovědnost za Církev, za lid, z něhož jsme byli vyvoleni. "Dnes více než kdy jindy", pokračoval dále Jan Pavel II. "chceme vyjádřit svoji vděčnost za toto přátelství Krista a odpovědět na ně upevněním a obnovením slibů, které jsme učinili". V závěru své promluvy připomněl svatý Otec všem slova posledního synodu biskupů, když řekl, že mezi mnoha zkouškami a zkušenostmi dozrálo kněžské vědomí naší generace.

^{dnušní} Druhá/mše svatá Jana Pavla II. - na památku Poslední večeře Páne začala v 17.30 hodin v lateránské bazilice svatého Jana v Římě. Ve své promluvě při ní, vyšel svatý Otec opět z evangelia svatého Jana, tentokrát ze šesté kapitoly: "Kdo jí mne, bude živ ze mne". Slova, která Kristus pronesl v Kafarnau po zázračném rozmnovení chlebů jako příslib a oznamení, se stávají skutečností v hodině poslední večeře. Poslání Krista, které přijal od Otce, se v této ho-

dině stává posláním pravdy a posláním života. Je nezbytné, aby na tomto životě měli účast i lidé. V okamžiku poslední večeře, kdy je čas pro odhalování tajemství, mají Kristus i jeho učedníci před očima východ Božího lidu z Egypta. Tento východ byl spojený se smrtí všech prvorozenců Egypťanů, ale ve stejném čase i se znamením spásy. Tento "Přechod" byl vzorem, obrazem skutečnosti, které se naplní nyní. Kristus je Beránek bez viny, jehož krev osvobozuje od smrti a protikladem této smrti je život, který dává Otec. Myšlenky druhé části své homilie věnoval Jan Pavel II. tématu eucharistie. "Chléb a víno, pokrm a nápoj", řekl "jsou nevyhnutelné pro udržování smrtelného života. Smrt Krista - Beránka, který snímá hříchy světa, je nevyhnutelná pro dosažení života nesmrtelného. Za tento život, který je darem Božím, my vzdáváme díky. Proto se svátost Poslední večeře nazývá eucharistie = díkůčinění.

Slyšeli jste naše zpravodajství z liturgických oslav zeleného čtvrtku 1992 Jana Pavla II.

Následuje:

Následující řádky nám poslal královéhradecký biskup mons. Karel Otčenášek:

Česká sekce Vatikánského rozhlasu

ústav pro studium
totalitních režimů

16 APR. 1992

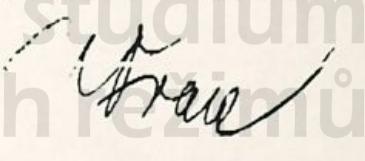
RÁVATEL ČESKÉ VAKANTIEK S.R.O.

Praha 16.4. - Ve Svatovítské katedrále se dnes konal obřad svěcení otcům spojený s obnovou kněžských slibů diecézních a řeholních kněží, kterých se shromáždilo na 150. Mši svatou sloužil pražský arcibiskup Miloslav Vlk spolu s apoštolským nunciem Giovanniem Coppelou a světicemi biskupy Jaroslavem Škarvadou, Františkem Radkovským a Františkem Lobkowiczem. Arcibiskup Vlk zdůraznil, že se při této přiležitosti spojujeme s církví na celém světě, abychom jako kněží zdůraznili svou jednotu mezi sebou, se svým biskupem a se Svatým otcem, který kněžím na celém světě ve svém listě k Zelenému čtvrtku cituje z 15.kapitoly Janova evangelia Ježíšova slova: "Já jsem vinný kmén a můj Otec je vinař". Své kněžství jsme přijali od Krista, který nás povolal k práci na své vinici. Arcibiskup dále zdůraznil, že se scházíme na prahu posvátného třídení, ve kterém církve, která prožívala 40 dní postní obnovy, si znova uvědomuje tajemství smrti a vzkříšení Ježíše Krista. "My kněží se scházíme, abychom v procesu obnovy byli vzorem a sami se obnovovali ve vnitřní i vnější jednotě. Uvědomujeme si význam naší kněžské služby, který je vidět i ze skutečnosti, že z 16 dokumentů 2.Vatikánského koncilu se 4, tedy celá čtvrtina, věnuje kněžství a jeho postavení v církvi. Ve světle koncilních dokumentů, pravidla svatého otce a prohlášení církevních autorit je třeba, abychom jako kněží se znova zamysleli nad sebou a upcvnili svou identitu. Kořenem této totožnosti je tajemství Boží Trojice, která je výtělcna v církvi. Kristus dal své církvi trojíční charakter, podle něhož každý kněz je povně spojen se svým biskupem a i kněží jsou takto spojeni navzájem. Je třeba odstranit všechno, co by tuto jednotu narušovalo. My kněží," pokračoval dále arcibiskup, "nepodléháme současné vlně privatizaci a nevedeme žádný soukromý podnik. Proto musíme zvlášť silně mít a žít ~~leto~~ svátostné napojení na církev, na Krista, na Svatého otce. Žijeme v době, kdy je třeba sjednotit všechny kněze kolem Krista. Týká se to i těch, kteří byli v dřívějších letech tajně vysvěceni." Arcibiskup Vlk uvedl, že v pražské arcidiecézi se to týká 18 tajně vysvěcených kněží, z toho dvou biskupů, a další tři bratři přijali kněžské svěcení v cizině. Svou homilií zakončil prosbou, aby tato slavnost se stala před tvarí shromážděného Božího lidu velkým krokem obnovy. Tak naplníme úkol, ke kterému nás Pán povolal.

V Tolik zpráva z katedrály svatého Václava v Praze.

Děkuji za věštěnou alocuci Svatého Otce v Kolosseu!

TISK BK - P.Fiala

16 APR. 1992

LIST SVATÉHO OTCE
JANA PAVLA II.
KNĚŽÍM

K ZELENÉMU ČTVRTKU 1992

"JÁ JSEM PRAVÝ VINNÝ KMEŇ A MŮJ OTEC JE VINAR." "

(J 15,1)

DRAZÍ SPOLUBRATŘI KNĚŽÍ!

1. DOVOLTE MI, ABYCH DNES PŘIPOMNĚL TATO SLOVA JANOVA EVANGELIA. JSOU SPOJENA S LITURGIÍ ZELENÉHO ČTVRTKU: "BYLO PŘED VELIKONOČNÍMI SVÁTKY. JEŽÍŠ VĚDĚL, že PŘIŠLA JEHO HODINA" (J 13,1), UMYL SVÝM UČEDNÍKŮM NOHY A POTOM K NÍM HOVOŘIL SLOVY ZVLÁŠT DŮVĚRNÝMI A SRDEČNÝMI, JAK O TOM SVĚDČÍ JANŮV TEXT. V TÉTO ŘEČI NA ROZLOUČENOU NACHÁZÍME TAKÉ PODOBENSTVÍ O VINNÉM KMEŇI A RATOLESTECH: "JÁ JSEM VINNÝ KMEŇ, VY JSTE RATOLESTI. KDO ZŮSTÁVÁ VE KMEŇE A JÁ V NĚM, TEN NESE HOJNÉ UVOCÉ; NEBOŽ BEZE MNE NEMŮŽETE ČINIT NIC" (J 15,5).

PRÁVĚ NA TATO KRISTOVA SLOVA BYCH SE CHTĚL NA ZELENÝ ČTVRTEK LÉTA PÁNĚ 1992 ODVOLAT A NABÍDNOUT CÍRKVI APOŠTOLSKOU EXHORTACI O VÝCHOVĚ KNĚŽÍ. JE TO PLOD KOLEGIÁLNÍ PRÁCE BISKUPSKÉ SYNODY V ROCE 1990, KTERÁ BYLA PLNĚ VĚNOVÁNA TOMUTO TÉMATU. VYPRACOVALI JSME SPOLEČNĚ VELMI POTŘEBNÝ A OČEKÁVANÝ DOKUMENT UČITELSKÉHO ÚŘADU CÍRKVE A VLOŽILI DO NĚJ UČENÍ 2. VATIKÁNSKÉHO KONCILU, JAKOŽ I REFLEXI ZKUŠENOSTÍ Z PĚTADVACETI LET OD JEHO UKONČENÍ.

2. RÁD BYCH DNES POLOŽIL TENTO PLOD MODLITEB A ÚVAH SYNODÁLNÍCH OTCŮ K NOHÁM KRISTA KNĚZE A PASTÝŘE NAŠICH DUŠÍ (SRV. I p 2,25).^A SPOLEČNĚ S VÁMI BYCH CHTĚL PŘIJMOUT TENTO TEXT Z OLTÁŘE JEDINÉHO A VĚČNÉHO KNĚŽSTVÍ VYKUPITELE, KTERÉ SE STALO PŘI POSLEDNÍ VEČERI SVÁTOSTNÝM ZPŮSOBEM NAŠÍM PODÍLEM.

16 APR. 1992

KRISTUS JE PRAVÝ VINNÝ KMEŇ. KDYŽ VĚČNÝ OTEC PEČUJE O SVOU VINICI NA TOMTO SVĚTĚ, ČINÍ TAK V SÍLE PRAVDY A ŽIVOTA, KTERÁ JE V SYNU. V TOM SPŮČÍVÁ NIKDY NEKONČÍCÍ POČÁTEK A NIKDY NEVYSYCHAJÍCÍ ZDROJ FORMACE KAŽDÉHO KŘESŤANA A VE ZVLÁŠTNÍ MÍŘE KAŽDÉHO KNĚZE. UVĚDOMME SI TO ZNOVU ZVLÁŠTĚ NA ZELENÝ ČTVRTEK A OBNOVME SVŮJ POSTOJ POTŘEBNÝ K TOMU, ABYCHOM SETRVALI V KRISTU PŮSOBENÍM DUCHA PRAVDY A MOHLI TAK PŘINÁŠET BOHATÉ PLODY NA VINICI BOŽÍ.

3. SPOJME SE PŘI LITURGII ZELENÉHO ČTVRTKU SE VŠEMI PASTÝŘI CÍRKVE A DĚKUJME ZA DAR KNĚŽSTVÍ. NA NĚMŽ MÁME ÚČAST MUDRÉME SE SOUČASNĚ O TO, ABY VŠICHNI TI, ITMŽ SE NA CELÉM SVĚTĚ POSTALO MILOSTI POVOLÁNÍ, ODPOVĚDĚLI NA TENTO DAR. ABY TAK NETRPĚLA BOHATÁ ŽEŇ NEDOSTATEK DĚLNÍKŮ! (SRV. AT 9,37).

S TÍMTO PŘÁNÍM ZASÍLÁM VŠEM SRDEČNÝ POZDRAV A SVÉ APOŠTOLSKÉ PUŽEHNÁNÍ.

VATIKÁN, 29. BŘEZNA - ČTVRTÁ NEDĚLE POSTNÍ - ROKU 1992,
VE ČTRNÁCTÉM RUCE MĚHO PONTIFIKÁTU.

Ioannes Paulus II

Radiovaticana.cz
Česká sekce Vatikánského rozhlasu

**Ústav pro studium
totalitních režimů**

16 APR. 1992

Slovo biskupa - nejen k minulosti

V poslední době se ve sdělovacích prostředcích ČSFR množí projekty kritizující katolickou církev a její kněze. Nikdo nejsme bez chyby, a pokud je kritika oprávněná, přijímáme ji. Omlouváme se za to, co bylo v postoji církve a jejích představitelů v minulosti nesprávné, a prosíme za odpusťení.

Kvůli spravedlivému pohledu však chceme připomenout i klady, na něž se zapomíná:

Lukáš Olek biskup olomoucký

Protože jsem během 40 let komunistické totality prošel celou řadou různé perzekuce, chtěl bych uvést, že vím o negativních jevech v řadách katolické církve, ale setkal jsem se s nepoměrně početnější řadou kněží, řeholníků i laiků, kteří byli po celé roky protipříslušně drženi ve věznících a internačních táborech, ^{u PTP} vystaveni nclidským podmínkám a týrání i psychickému nátlaku. A právě oni to byli, kdo posilovali své spoluobčany a vlastně podrželi oba naše národy, aby lidé nepropadali panice, zoufalství, nátlaku a rezignaci! Nebudu se zmiňovat o těch, kdo žijí, ale něsmí se zapomínat na jména zemřelých!

Z episkopátu to jsou např. kardinál Beran a Trochta, biskupové Gojdič, Hopko, Hlouch, Hlád, Barnáš, Vojtěšák, Zela, Skoupy, Matocha, ^{kardinál} Buzalík; z kněží aspoň ti nejznámější - Zvěřina, Mastiliak, Pecka, Šuránek, Švec, Mandl, Pikora a z hradecké diecéze Toufar, Fajstl, Doskočil, Blahník, Doatál, Hájek, Pospíšil, Šrajbr, Výprachtický; známí řeholní představitelé Urban, ^{ljj} Šíman, Bérta, Kajpr, Braito, Dacík, Jaromírek, Habéň, Tobiola, Suchomel, Zemek, Zerzén a další. K nim se pojí nepřehledné řada laiků, jako Benčík, Kuncík, Limpouch, Fučík, Zahradníček, Broj, Křelina, Jankovič, Růžena Vacková, z řeholnic sestry Vojtěchá a Klementina - a tak bych mohl vyplnit mnoho míst. Přes deset tisíc násilně převezených a řadu let internovaných řeholnic, řeholníků, kněží i biskupů. Bezpučet tvrdcích výslechů, den co den policejní sledování. Žádný stav a žádné povolení nebylo terčem perzekuce tak jako církevní skupiny. K tomu pak připočteme ještě i kněze

16 APR. 1997

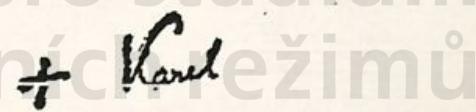
ponechané sice na farách, ale podle libovůle církevních tajemníků překládané z místa na místo a trestané za každou malichernost, i jednotlivé věřící laiky, kterých byl rovněž obrovský počet vydán napospas stálému šikanování, zastvašování a často přímému pronásledování. Kéž vlast uzná jejich zásluhu a dějinný význam!

A ještě jeden detail, ne ménuležitý: má-li být vypořádání se s minulostí úplné, bylo by třeba uvést také jména těch, kdo tak hanebně a bez jakéhokoliv respektování nejzákladnější spravedlnosti a lidskosti nutili své spoluobčany k deformaci svědomí a jednání - a to už od dětských let! Zatím jim ještě nikdo, pokud vím, adresně nepřipomenul, jakých zločinů se tímto způsobem dopouštěli na bezbranných a na těch nejbezmocnějších!

✓ Jsme však křesťané, a tedy jsme povinni modlit se také za ty, kdo nám tehdy ubližovali, i za své současné nepřátele... To by ovšem, jen takto pojato, nestačilo. Je třeba žít a pracovat ve velké toleranci, ze srdce odpustit zvláště tam, kde se projeví uznání viny a snaha o něpravu, a tuto ochotu přštelsky podepřít.

Vždycky jsem byl optimista, ani v těch nejtěžších chvílích v kriminále, ani v těch nejtěžších dobách pronásledování církve a poroby našeho lidu jsem nepřestával věřit, že jednou totalitní, nespravedlivé komunistické nadvláda a útisk určitě přestanou a padnou. Že se dočkáme svobody a lepšího života.

A optimistou nepřestávám být ani dnes, ať se potýkáme se sebevětšími potížemi a problémy ekonomickými, národnostními, společenskými i jinými. Čerpejme optimismus všichni ze spojení se Vzkříšeným Kristem - Kříž ani Hrob ho mezničily!

Karel Otčenášek

biskup královéhradecký

Myslete-li, že se to hodí, odvysílejte. /Zkráceně bylo publikovéno, jak asi víte, v LD 13. 4./

Velký pátek 1992

17 APR. 1992

Jako obvykle, svatý Otec dnes kolem poledne asi 2 hodiny zpo-
vídal v bazilice svatého Petra ve Vatikáně.

Zde také potom zahájil liturgické obřady Na památku umučení
Páně. Promluvu při bohoslužbě slova při těchto obřadech měl kaza-
tel Papežského paláce kapucín P. Raniero Cantalamessa. Vysvětlo-
val v ní mimo jiné jak spojit dobrotu nebeského Otce s utrpením
Krista a s bolestmi všech nevinných lidí. Na otázku: "Proč musel
Kristus trpět?" pater Cantalamessa odpověděl: "Nebeský Otec i je-
ho Syn Ježíš trpěli společně, oba byli na kříži a z jejich bolest-
ného obětí vychází Duch svatý". "Je jisté", řekl dále kazatel, "že
utrpení Boží je zcela odlišné od utrpení našeho - je svobodné a
neznehodnocuje neporušitelnost a nezměnitelnost Boha". "Je to utr-
pení nedotknutelné", citoval svatého Řehoře Taumaturga. V závěru
své promluvy pater Cantalamessa ^{nak} podtrhl, že důvodem k tomu, proč
Bůh podstoupil utrpení, je jeho láska a svoboda člověka.

Od 21.15 dnes večer povede svatý Otec pobožnost křížové cesty
v římském Koloseu. Meditace ke 14 zastavením, ne však těm, které
známe, připravoval pražský arcibiskup mons. Miloslav Vlk. Celou po-
božnost bude vysílat Mondovise a také Vy, Váž. posluchači, máte mož-
nost sledovat obřad prostřednictvím televizní obrazovky s českým
komentářem.

O velikonocích v Moskvě hovoří náš následující příspěvek:

S farářem kostela svatého Ludvíka v Moskvě, otcem L'Leanekem
hovořila reportérka Romilda Ferruato.

Otec Tomáš Špidlík vysvětluje ve čtyřech bodech naši víru
"V hříchů odpuštění, těla vzkříšení a v život věčný":

ústav pro studium
totalitních režimů

17 APR. 1992

RaVat-Ceco

Velikonoce v Moskvě

Po prvé od konce komunistického režimu v Sovětském svazu (bývalém) se slaví v Moskvě velikonoce s obzvláštní slavnostností. Romilda Ferruato udělala interwiev s farářem po celá desetiletí jediného katolického kostela v Moskvě, totiž chrámu sv. Ludvíka, s otcem Le Léannecem:

L: Oslavy Svatého týdne začaly už na Květnou něděli v Moskvě a na tento svátek přichází zástupy věřících; odpoledne pak při obřadech které konal apoštolský administrátor mons. Kondruševič, bylo čteno poselství Svatého Otce. To bylo po prvé, kdy bylo poseslání papeže vytištěno a rozšířeno v ruském jazyce; dostali je všichni mladí, kterých přišlo na tuto slavnost velké množství. Byli na ní také papežský nuncius arcibiskup Colassuonno a kardinál Angelini, který právě dlí v Moskvě, aby otevřel nemocnici, vedenou katolickou institucí. Během Svatého týdne jsou zpovědnice v kostele sv. Ludvíka doslova obleženy. Dnes po prvé po 70 letech se slavila mše svatá svěcení olejů pro udílení svatého křtu, biřmování a posledního pomazání. Bylo to něco úchvatného takovou duchovní účast na liturgických obřadech dokážou snad jen Rusové. Škoda jen, že velikonoce katolické Církve se slaví týden před velikonocemi pravoslavných. Bylo by to krásné kdyby připadly na týtéž dny. Avšak rozdílné kalendáře nám nedovolují slavit je společně.

F: Na vašich obřadech se účastní jen katolíci nebo přijdou i pravoslavní?

L: Během svátků přicházejí na obřady lidé ze všech stran, přitahuje je slavný obřad, silná atmosféra zbožnosti, společná modlitba; jedno je jisté, že kostel svatého Ludvíka nebude stačit pojmut všechny, kdo přijdou. Bohužel nás velmi mrzí, že ostatní chrámy, které byly od komunistů v temných letech zavřeny, nebyly ještě církvi navráceny. Tak např. chrám Neposkvrněné P. Marie, z něho byla polské komunitě vrácena jen jedna podzemní komora, a bude trvat ještě strašně dlouhou, než bude poslká obec v Moskvě moci užívat celou budovu.

F: A co se týká vztahů k pravoslavným? Dali najevo nějakým gestem vůči katolíkům, že velikonoční svátky je spojují v jedné víře?

L: O slavnosti zmrtvýchvstání Páně bude přítomna pravoslavná delegace: když v neděli o půl osmé ohláší arcibiskup Kondruševič, že Kristus vstal z mrtvých a pak když povede procesí, bude přítomna delegace moskevského patriarchátu. Nevím o žádných dalších gestech, ale domnívám se, že přítomnost této delegace bude apoštolským administrátorem náležitě podtržena.

F: Bude to tedy pokojná oslava zmrtvýchvstání Páně, navzdory hospodářským a politickým těžkostem v nichž se zmítá Rusko a navzdory napětí mezi katolíky a pravoslavnými:

L: Ano. Jistě. Podívejte se, napětí mezi katolíky a pravoslavnými se týká především hierarchie. Vztahy mezi křesťany se těmito faktami nijak zvlášt nezměnily. Vztahy k pravoslavným? Nevím o nějaké změně. Všichni usilujeme dnes o obnovu, o vybudování tolika věcí, které dříve nebyly možné v církevním životě. Znám mnoho pravoslavných a horlivých, kteří přicházejí do našich chrámů, aby se tam ponořili do modlitby. Já sám nevynechám žádnou příležitost, abych se zašel pomodlit do nějakého pravoslavného kostela. A pak se nesmí zapomenout, že jsem, přišel do Ruska na pozvání pravoslavné Církve, abych tu vydával mimořádné svědectví. Jeden rok jsem žil v Zagorském klášteře a díky této zkušenosti jsem mohl žít v Rusku. Na to nikdy nezapomenu.

RadioVaticana.cz

Česká sekce Vatikánského rozhlasu

ústav pro studium
totalitních režimů

"Návrat do života? Je něco takového vůbec možné?" Byla to pochybnost, byl to povzdech? Nevím. Slyšel jsem to od jednoho nezháditého Němce, když jsem skupině vysvětloval motiv vzkříšení na ikonách. Zasáhla však do hovoru hned profesorka teologie na luterské fakultě a to pevným hlasem: "To jsou pravdy víry, které nepatří do našich kategorií času a prostoru. Proto je zbytečné, abychom si tím lámali hlavu."

Už jsme pak v rozhovoru o tom nepokračovali. Ale povzdech neznámého Němce je zřejmě dost charakteristický pro dnešní lidi. Dříve, jak se alespoň navenek zdá, neměli tak velké potíže. Proto také malíři motiv zmrtvýchvstání Krista a vzkříšení z mrtvých celkem rádi malovali. Zapadá do jarní příbudy, do věčného návratu života po zániku a smrti.

Příroda se vrací každý rok ke své zeleni. Vrátí se i člověk ke svému mládí? Je to jistě lákavá představa. Ale je to vůbec možné? Dokázali bychom dcopravdy svůj život vést ještě jednou od počátku? Rozhodně bychom to nedokázali s vědomím, které už máme dnes. A to se přece nedá vymazat. Tráva roste letos jak rostla loni, lidské zážitky jsou naopak neopakovatelné. Dáme tedy za pravdu evangelické teoložce, která nás s takovou vervou napomenula, abychom nepřenášeli pravdy víry do našich kategorií místa a času.

Něco pevného však přece jen máme na mysli, když se modlíme: "Věřím v hříců odpustění, těla vzkříšení a ve věčný život. Amen." Apoštoli kteří šli do celého světa, aby vydali svědectví o tom, že Kristus vstal z mrtvých, že ho viděli, s ním mluvili, jeali a že ochotni za tu víru i život položit. Nužeme shrnout tuto víru v několika hlavních bodech? Pokusme se o to!

Na prvním místě je to víra v život, která je úzce spojena s ideou Boha, jakého nám zjevuje Bible.. Je Bůh živý /Z. 42,3/, "pramen života" /Z 36,10/, žije a kraluje na věky věků. Protože on sám je život, dává jej všem, které stvořil. Kdyby se jeho moc něla před smrtí zastavit, nebyl by všemohoucí, nebyl by Bůh. Bylo by to i proti výslovým příslibům evangelia. I Ježíš o sobě řekl, že je život /Jn 14,6; 11,25/ a že těm, kdo jej přijmou, dá život v nadbytku /Jn 10,10/.

Kdybychom popřeli tuto víru, nezůstalo by nám z náboženství nic a všecka naděje by se zhrcutila.

Druhý bod, který k víře ve vzkříšení nutně patří je požadavek, aby ten věčný život byl štastný. Legenda o Ahasverovi nám názorně dokazuje, jaké by to bylo neštěstí, kdyby člověk nemohl umřít a byl nucen

nést tíhu všedních dní do neurčite. Ale který život je doopravdy šťastný? Na kratičko každý! Každý člověk měl blýskavé momenty štěstí. Ale navěky je šťastný jenom Bůh. Blaženosť je jeho typická vlastnost. Abychom tedy měli věčný život, musíme mít podíl na životě Božím. Bez toho by bylo vzkříšení z mrtvých opravdu nemyslitelné.

Třetí bod naší úvahy je následující. Položme jej ve formě otázky: Může mít člověk podíl na životě Božím? Bůh a člověk jsou přece dvě bytosti tak docela odlišné? Odpověď na tuto otázku je osoba Ježíše Krista, vtěleného Boha, Bohočlověka. V něm se ten dvojí život, božský a lidský, spojily v jednu jedinou osobu. My pak můžeme na tomto nevypovídětelém tajemství mít podíl jen skrze něho a v něm, nakolik se s Ježíšem ztotožníme, nakolik jeho život bude v nás. Vněm se musíme znova narodit, s ním musíme umřít, abychom s ním znova vstali k životu. Bude tedy naše vzkříšení podobné jeho zmrtvýchvstání. Jaké bylo?

Reshodně bylo reální. Na to dává evangelium výslovný důraz. Apoštolé se smějí Krista dotýkat a on s nimi pojí, aby dokázal, že tu nejdříve jen o zjevení nějakého ducha /Lk 24,36 násl./ Přesto však není tato realita stejná jako je skutečnost tohoto světa. Před jeho smrtí viděli Krista všichni, i jeho nepřátelé. Po zmrtvýchvstání se zjevil jen svým přátelům a i těm musil nejdříve otevřít oči /sr. Lk 24,30/.

Z toho dojdeme k 4. bodu, který formulujeme jako poslední a který je současně odpověď na otázku, kterou jsme si položili na počátku: Můžeme si zmrtvýchvstání Kristovo představit? Můžeme je pochopit? Jistě, ale jenom v tom stupni, v jakém nám Kristus otevře oči, v jakém se nám zjeví. Nedivme se, že nevěřícím se toto pravda jeví jako zdroj pocitnosti, zatímco svatí o ní stále rozjímali a byla jim zdroj naděje a posily v utrpení a smrti.

Rozjímáním o vzkříšení v duchu víry se odkrývá tajemství života, a to nejen buducího, ale i přítomného a minulého. Vidíme to, co jsme už prošili a co prožíváme v perspektivě Boží. Život lidský na zemi, jak jej známe ze zkušenosti, je věčné začínání něčeho co prchá. Sami cítíme, že to všechno potřebuje dokončení, aby to nebylo prázdné. Celý život jsme se něčemu učili. Poznáme celou pravdu? Den ze dne jsme navazovali styk s lidmi a nikdy jsme jim doopravdy neřekli všecko to, co jsme jim chtěli říci a oni nám. Po mnoho let náš organismus rostl a sílil. Cílem sílení má být nakonec slabost a rozpad?

Potřebujeme tedy vzkříšení k tomu, abychom žili a žít budeme jen s Kristem. Proto jenom on nám dává, abychom tomu porozuměli. *730*

18 APR. 1992

Bílá sobota V Phnom Phenu.

①

V malém kostelíku hlavního města Kambodže se shromáždila na vigiliu malá komunita zbylých křesťanů, aby zpívala aleluja Kristova i svého povstání z hrobu. Před rokem 1975, než začala apokalyptická tragedie zločineckého komunismu PolPota, žilo v zemi s osmi miliony obyvatel na sto tisíc křesťanů; měli už své domorodé kněze a dva biskupy. Během rudé krutovlády se kněží nejprve skrývali, ale pak všichni skončili ve vyhlazovacích táborech a tam také zahynuli. Církev však nezmizela úplně. V odlehlych koutech země se křesťané tajně scházeli, laici křtili a vyučovali pravdám víry, zatímco na „killing fields“ rudých khmerů docházelo k úděsným hekatombám; nejoptimističtější odhad je milion zabitých Kambodžanů; OSN udává 2,5 milionu, třetina národa padla za oběť tomuto šílenému marxistickému experimentu zničit starou společnost a vytvořit nového komunistického člověka.

— 50 letý misionář Toni Vendramin vypočítává ~~eo zbylo z~~ kvetoucí kambodžská církve. Jeden biskup 10 kněží 15 řeholnic, několik tisíc většinou mlad věřících. Ati kněží jsou tři Francouzi, 4 američtí misionáři, tři jesuité jeden z Lucemburska dva z Itálie jeden salesián a on sám P. Toni.

S naznačeným úsměvem dodává: „pomáhají nám čtyři americké řeholnice jedna z Austrálie jedna z Vietnamu, 4 sestry Matky Terezy a 4 Kambodžanky, které se vrátily z vyhnanství.“

— Od listopadu roku 1990 je P. Toni svědkem nového údobí: „Nejprve režim dovolil náboženské obřady budhistům a muslimům pak i křesťanům. První veřejnou mši svatou sloužil P. Emile Destombes 14 dubna 1990, přesně 15. let po vyhnání posledních misionářů (mezi nimi byl i náš zemřelý P. Sestra Quercetti, pozdější programový ředitel našeho rozhlasu).

Příznačná je historie biskupa Josefa Salase. Byl povolán ze studií ve Francii těsně před pádem Phnom Phenu, vysvěcen na biskupa mons. Ramoussem. Dva roky se dokázal skrývat, vysvětil ještě dva kněze, mši sloužil v kalichu, jímž byla polovina kokosového ořechu. Pak jej vyslídili zatkli, odsoudili na nucené práce. Když onemocněl, věznitelé ho nechali dva týdny bez jídla. Pak ho odeslali do zdravotního střediska. Byl (už v komáříkomatu) dali mu flebo, ale krátce nato umírá. Nikdo neví, kde je pochován, ale jeho biskupský kříž-pektorál se uchoval. Byl ukryt v jednom kurníku.“

— „Jsou-li mučedníci semenem nových křesťanů, dá se předpokládat že nová Církev v Kambodži bude brzo rozkvétat. Mučedníků má až úděsný nadbytek.“

„V roce 1990 nám vláda vrátila bývalý malý seminář; užíváme jednu noční lehárnu jako kapli. Rudí Khmerové totiž zničili jak katedrálu tak všechny kaple. V neděli sloužíme mši svatou dáváme katechese, ostatní večery v týdnu jsou biblické či liturgické kroužky a organizace charitativních akcí. Já sám jsem kaplanem sester Matky Teresy, které pozval sám Hun Sen. Matka Tereza byla celý týden v Kambodži. Její sirotčinec měl být v jedné čtvrti, ale pak byl určen jinam, protože se tam mělo pro Japonce stavět turistické centrum a ti oříhánkové by kazili dobrou náladu turistům.“

18 APR. 1992

V krátké době však další tři sestry Matky Terezy otevřou další dům pro opuštěné a staré osoby, a také bezplatnou lékařskou poradnu, lékárnu, a ošetřovnu v jednom "dispensář" pro chudé jedné čtvrti; navštěvují rodiče nemocné, dávají najít a vyučují děti ulice.

I PIME, t.j. papwežský ústav zahraničních misií otevře NEW HUMANITY (státem uznaná organisace věstestranného rozvoje venkovského obyvatelstva.) Chtěli bychom, vypráví P. Vendramin začít na vesnicích z výchovou dospělých která zahrnuje výuku zemědělských technik, zdravotní, řemeslnou a školní výuku. Je třeba přiznat, že se mn-o-ho změnilo na politické úrovni, ale zůstává struktura komunistické strany, a pak hrozí stálé nebezpečí krvavých po zuby ozbrojených Rudých Khmerů. Také kvůli tomu jsme se rozhodli začít s rozvojovými projekty, abychom svědčili o své víře fakty.... Bílá sobota tedy pokračuje.... až do rána vzkříšení....

30. března mi psal dopis žák osmé třídy základní školy v Banské Bystrici Peter CABAN : U nás ve škole se též propaguje úcta k sv. Dominikovi a blahoslavené Zdislavě z Lemberka. Posílám vám do ankety podpisy spolužáků které jsem nasbíral já i můj kamarád; jsou to ctiteli blahoslavené Zdisalvy a upřímně si přejí, aby byla svatořečena. Já jsem nasbíral 68 podpisů, kamarád 35, celkem tedy 103 osob. Tuto anketu schválil i otec biskup Rudolf Baláž. V příloze Vám také posílám článek o Paní Zdislavě, který jsem napsal podle knížky otce dominikána Ambrože Svatoše. Poslal jsem jej do některých slovenských katolických časopisů na uveřejnění. - Začátkem března přišly do ankety ještě další listiny s podpisy a to z farních úřadů Teplice, Velké Pavlovice, Jinošov, Strmilov a Nová Včelnice, Jarošov, Přnovice na olomouckém okresu, Němcice nad Hanou a z kláštera Redemptoristů v Července, takže celkový počet účastníků ankety dosáhl čísla 15.824.

Perlička z velikonoční korespondence:

18 APR. 1992

Už nová adresa na obálce: Matka Elekta Bojková, Hradčanské nám. 184 Praha 1 naznačovala milé překvapení a upřímná douška k blahopřání nezůstala nijak pozadu: 31. března jsme konečně převzaly náš (to je karmelitský) klášter v Praze 1.4: tam hned odjely čtyři sestry trochu pouklízet z prachu. V sobotu (4.4.) nám přijede stěhovák a pobere polovic věcí ještě s pěti dalšími sestrami. Ostatních devět musí zůstat zde (t.j. v Jiřetíně, kam byli kdysi v padesátých letech násilně vyštěhovány všechny karmelitky z pražského kláštera. Tehdy si mohli vzít jen malé ruční zavazadlo; ostatní museli nechat na místě. V jakém stavu to nyní nacházejí líčí dál matka Elekta:) Dům byl důkladně vybrán, takže nemáme ani světla ani podlahy - pouze beton. Musíme

18 APR. 1992

shánět lino, lampy a též nábytek a různé věci do kuchyně a prádelny. Až to trochu s pomocí dobrých lidí zvládneme, pošleme další vůz pro ostatní sestry. Chvalte s námi Pána, neboť jsme štastné, že máme aspoň trocghu více svobody se rozvinout k užitku Církve svaté a ke prospěchu duším. a pak už jen podpis: sestra M. Elekta od Ježíše - ani slůvko o utrpěných křivdách a dlouholetém šikanování od církevních tajemníků a všelijakých ateistických pověřenců a správců, ani zmínka o několikaměsíčním vymáhání kláštera od bývalých uživatelů, kteří ustoupili až po jasném rozsudku pražského soudu. Jen - jak to odpovídá duchu sv Terezie chvála a dík Pánu, že je dovedl zpět na Hradčany. Tedy další nádherný květ do kytice velikonocních radostí papežské arcidiecéze.

RadioVaticana.cz

Česká sekce Vatikánského rozhlasu

ústav pro studium
totalitních režimů

18 APR. 1992

DUCHOVNÍ SPRÁVA
NA SV. HOSTÝNĚ

768 61 BYSTRICE POD HOSTÝNEM - Cecoslovakia.

R A D I O V A T I C A N A

sesione češtiny - P. Josef Koláček

Národní smysl Apoštola modlitby na duben:

Aby nevěřící a hledající mládež našla smysl života.

Jedn>

Brázen 1992

12 Milá paní, nejprve se musím přiznat, že mě dopis od Vás překvapil. Měla jsem moc velkou radost a taky moc ráda se s Vámi podělím o Boží cestu v mém životě, protože jsem tuto opravdu byla já.

Všechno to vlastně začalo asi v polovině r. 1990. Najednou mi připadal život veřejce prázdný, pustý a bez lásky - byly z toho velké deprese. Začala jsem hledat pravý smysl svého života. Jednou mi moje manka řekla, jestli bych s ní nešla na bohoslužbu do kostela. Mě se moc nechtělo, ale šla jsem. Dnes už nevím co, ale něco /ticho, evangelium .../ mě tam oslovilo. Bylo mi tam moc dobré. Takže jsem svou návštěvu kostela ještě několikrát zopakovala. Pak byly Vánoc a nás kaplan, Utek Vladimír, stál po mší sv. ve dveřích a podával každému ruku s přání krásných svátků. No a mně nabídl, jestli nechci chodit mezi křesťanskou mládež, kterou vede.

Byla jsem zvědavá, takže jsem slíbila, že přijdu i když se mi moc nechtělo - znáte mně, že si moc těžko zvykám na nové lidi. Začala jsem tam chodit, poznala spoustu nových přátel, ale hlavně jsem poznala, že Ježíš Kristus žije a jak úžasné je Boží láská k nám. Také stále víc a víc poznávám, že opravdu šťastná budu, jen když budu rozdávat tu svou radost a štěstí druhým a žít pro sebe, ale pro druhé. Je totiž spousta lidí, kteří potřebují pomoc.

Dnes už je to téměř rok a půl co se scházíme s křesťanskou mládeží a já jsem moc vděčná za to, že se můj život takto změnil. Bohu díky! Náš počet se stále zvyšuje, stále přicházejí noví mladí lidé. Teď se u nás v Kolíně asi 20 připravuje na velikonoce ke křtu nebo prvnímu sv. přijímání.

Tak to je asi ve zkratce moje cesta k víře. Začátky byly těžké a stály mě hodně sil, ale jsem ráda i za ně. Moc jsem si při nich uvědomila a stále uvědomuji.

Prosím, odpusťte mi, že jsem se tak dlouze rozepsala, ale proud myšlenek a vzpomínek se nedal zastavit. Snad vše nezlobíte.

Je to dívka, kterou jíž mořecká mniška mniška ke svému nádoru v kostele. Napsala jí a toto je její odpověď.

P. Holas 8).

ústav pro studium
totalitních režimů

18 APR. 1992

MĚLI JSME SE DOBŘE, ALE ZA JAKOU CENU?

Biskupové byli dlouhá léta ve vězení,
ale měli jsme se dobře.

Kněží, řeholníci a nejlepší synové národa umírali na uranu,
ale měli jsme se dobře.

Lékaři už zabíjeli každé druhé dítě, které se mělo narodit,
ale my jsme se měli dobře.

Učitelé ubíjeli v dětech víru, ale měli jsme se dobře.

Škola učila děti lhát a přetvařovat se, ale měli jsme se dobře.

Vědci museli donekonečna papouškovat vědecké omyly
minulého století, ale měli jsme se dobře.

Maminky utíkaly od malých dětí do práce, aby aspoň trochu
napodobily standart Západu a nechávaly svoje děti od útlého
věku napospas ateistické výchově,
ale měli jsme se dobře.

I odsouzenci na smrt bývá splněno poslední přání, nemocní
v nemocnicích však často umírali bez kněze,
ale měli jsme se dobře.

Rostla spotřeba alkoholu, přibývalo sebevražd — dokonce
i sebevražd dětí, ale měli jsme se dobře.

Přibývalo rozvodů, rozpadal se rodinný život,
ale měli jsme se dobře.

Lidé ztratili národní sebevědomí, spisovatelé a umělci byli
umlčováni, ale měli jsme se dobře.

Klesal průměrný věk, ale tvrdilo se, že se
máme dobře.

Žili jsme z toho, co jsme měli zanechat našim dětem,
abychom se my ještě chvíliku měli dobře.

19 APR. 1992

RaVat Ceco (neděle) Poselství URBI ET ORBI PRO velikonoce 1992

(1) ① " Já jsem" (Jan 8,24). Ženy přišly k hrobu; našly jej prázdný a slyšely slova: " Není zde. Proč hledáte živého mezi mrtvými? Byl vzkříšen! (srv Lk 24,5-6) JÁ JSEM.

② Před mnoha staletími Mojžíš prosil, aby mu Bůh řekl své jméno: " Já jsem který jsem" (Ex 3,14), zněla odpověď z hořícího keře. JÁ JSEM - jméno Boha, "Jahve". A Ježíš řekl izraelským synům:

" Dříve než se Abraham narodil, JÁ JSEM (Jan 8,58) - a tehdy se snažili kamenovat ho. A ještě řekl: " Teprve až vyvýšíte Syna člověka, poznáte že JÁ JSEM to" (Jan 8,28) Pak vyvýšili Syna člověka na kříž a když už byl mrtvý, probodli jeho bok kopím a bezduché tělo uložili do hrobu. Avšak třetího dne, brzo zrána, přichází z prázdného hrobu potvrzení: JÁ JSEM. Život a smrt Syna člověka jsou zakořeněny v nesmrtnosti TOHO, který JE.

③ " Já jsem s vámi". Tak hovoří Kristus k apoštolům a posílá je do celého světa, aby hlásali evangelium všem národům (srv Mk 16,15). Posílá je chudé a bezbranné. Říká: " Budete mi svědky" (Sk 1,8) Neberte si nic na cestu (srv Km 6,8); vždyť měli svědectví o vzkříšení a životě. Máte vše: JÁ JSEM s vámi." Běda mně, kdybych nekázal evangelium" (1 Kor 9,16) volá apoštol... Běda mně! "Láska Kristova nás nutí" (2 Kor 5,14). Jaká jiná radostná zvěst to může být kromě této, že Kristus zemřel za hříchy všech a byl vzkříšen? Že v něm lidský a smrtelný život byl zakořeněn v nesmrtnosti TOHO, který JE ?

④ " Já jsem s vámi ". V této větě měly svůj počátek všechny apoštolské cesty, všechny výpravy misionářů, jež zanesly evangelium do celého světa." Já jsem s vámi: toto slovo dalo podnět k onomu novému misijnímu pochodu, který začal před pěti sty léty a zavedl svědky Zmrtvýchvstalého za velký a širošíry oceán, k národům, o jejichž existenci se předtím ani nevědělo. Nový svět a noví lidé. Což mohli Kristovi učedníci k nim nejít s evangeliem? Která jiná pravda může být větší než tahle, že Kristus zemřel za hříchy všech a že byl třetího dne vzkříšen? Že lidský, smrtelný život byl v něm zakořeněn v nesmrtnosti TOHO, který řekl: " JÁ JSEM TEN, KTERÝ JSEM" ?

⑤. " Já jsem s vámi". Tato slova zaznívají v srdci lidstva; dávají smysl dějinám." Vzchopte se; Já jsem přemohl svět (Jan 16,33) ujišťuje Zmrtvýchvstalý." A hle, já jsem s vámi po všecky dny až do skonání světa" (Mt 28,20) Naslouchejte této výzvě, vy všichni, národnové země! Naslouchejte mu americké národy, k nimž

19 APR. 1992

2

dospělo před pěti sty léty světlo Kříže. Naslouchejte mu zvláště vy, evropské národy, jež při změnách politických řádů utvrujete své charakteristické zvláštnosti. Naslouchejte ~~na~~, prosím vás, hlasu toho, který ve vás působil velkou silou. Vyzývá vás, abyste neměly strach: Vybízí vás, abyste vytvořily ze Starého světadílu novou skutečnost, kde rozdílnost neznamená opozici a střetnutí, nýbrž vzájemné obohacení, při vzájemném doplňování a výměně. Vybízí vás, abyste nikdy nebudovali bezpečnost na síle zbraní, jež ničí život a jakékoliv bratrské občanské soužití; a se soubectvím a dychtivostí po hmotných statcích kdy nepohřbíti ušlechtilé plány rozvoje a míru; spíše usilovať o svobodu, pravdu a lásku, jež dělají lidé skutečně svobodnými, a umožňují, aby společně budovali nový svět. Vybízí vás, abyste byli novými tvory pro nové lidstvo.

6. Já jsem s vámi. Můj pokoj ať je s vámi! To opakuje Kristus, vítěz nad smrtí v tento den světla a naděje. Pokoj vám, bratři a sestry, zde přítomní, i vám všem, kteří mě sledujete prostřednictvím rozhlasu a televize. Přeji vám pokoj, opravdový pokoj: ten po němž dychtí ve svém nitru každá lidská ~~býtost~~. Ať dospěje toto velikonoční blahopřání k tomu, kdo ještě bojuje v některých krajinách afrického světadílu, v srdci Evropy a na Kavkazu. Jak nepřipomenout drama, které prožívá obyvatelstvo Bosny Hezegoviny a Náhorního Karabachu? Obracím se shím i s důvěrou k vám, národy Středního východu, kteří jste bohatí staletými lidskými i náboženskými tradicemi, aby vaše důležité bohatsví hodnot usnadňovalo dialog a kýžené řešení dosud nerozrešených problémů.

7. Pokoj tobě, sužované kambodžské obyvatelstvo, které ses vydalo nesnadnou cestou svornosti, ještě růšené bohužel neutišenou řevností. Pokoj i vám, kteří žijete na Dálném Východě: od drahého Vietnamu po Laos a velkou Čínu. Ve vašich zemích synové Církve spolu s krajany vášnivě usilují o duchovní a hmotný rozkvět hodný ušlechtilých místních tradic. Zvěst o pokoji vzkříšeného Krista ať zazní také v Latinské Americe, kde vedle namáhavě dosaženého příměří v San Salvadoru, existuje napětí a neklidné poměry, jak je tomu v Peru. "Já jsem s vámi", říká ještě Pán života těm, kteří jsou v Africe nadále ohrožováni hladem, bídou, nemocí nebo jsou oběťmi dramatické zkušenosti nenávisti a msty. Kristovo slovo přináší útěchu tomu, kdo trpí, a nadto je naléhavou výzvou, aby lhostejnost a mlčení nenechaly nevyslyšené úzkostné volání chudých.

19 APR. 1992

3

8. "Já jsem s vámi": i nadále hlásá Církev. Kolik misionářů, řeholníků i laiků, mužů i žen, se obětovalo Boží lásce a bratřím! Někteří zaplatili životem své věrné svědectví evangelii a svou starost o člověka. Jejich příklad je oporou pro všechny věřící, je to životdárné bohatství pro celé lidstvo. V Kristu, nesmrtelném životě, se jejich smrt, smrt člověka rozžavuje světelným jasem. "Toto je den, který učinil Pán, já sejme a radujme se z něho" (Ž 118,24) Je to úchvatný den vítězství, Velká noc vzkříšení. Kéž všichni lidé a všechny národy na zemském povrchu naslouchají slovům (zvěsti) o velikonoční radosti.

Radio Vatícan
Sez. Cca *KG*

Azurové nebe, obloha bez nejmenšího mráčku, tramontana-severák odvál nejen všechn smog ale jakoby vyčistil všechny kontury na obzoru až po Sabinské hory a zasněžené Abruzzi. Náměstí svatého Petra bylo bez nadsázky "hlava na hlavě, ba i další náměstí Pia XII a široká třída smíření" Vie della Conciliazione byla do poloviny zaplněna, takže odhad přes sto tisíc věřících a obyvatel Říma a turistů, není nijak nadsazený, spíše jde po dolní hranici skutečnosti. Pohádková výzdoba holanských zahradníků vytvořila z prostoru kolem oltáře před basilikou sv. Petra jakousi předzahrádku ráje. Přesně ve dvanáct hodin vstoupil Jan Pavel II na hlavní balkon průčelí basiliky a začal své velikonoční poselství těmito slovy:

Česká sekce Vatikánského rozhlasu

ústav pro studium
totalitních režimů

Würzburg: Jako barbarský čin označil Winfried Jestaedt ve Würzburškém katolickém týdeníku bombardování posutního místa Medžugorje letadly t.zv jugoslávké federální armády. Stejně zahanující je mlčení úředních míst - žádný oficiální protest nelze zaznamenat. Tímto bombardováním se srbskí komunisté, kteří velí armádě t.zv. federální Jugoslavie ukázali ve své pravé podobě, zdůrazňuje list. Bez ohledu na to, jak se staví německá církev ke zjevením v Medžugorje, k tomuto barbarství srbských komunistů nesmí mlčet.

Německo: K pokusům přinutit brandeburského ministerského předsedy Manfreda Stolpeho (SPD) k odstoupení pro jeho styky se STASI páíše lipský katolický týdeník "Tag des Herrn": Ne každý, kdo měl styky s orgány STASI musí být označován za udavače. Např jeden rektor katolického konviku byl předvolán na rozhovor s orgánem ministerstva vnitra a může být veden v aktech STASI. Není tam ovšem zaznamenáno, čeho dosáhl pro svůj konvikt a mládež, která v něm žila. Někdy bývají při takových procesech vedlejší věci nafukovány. Stakovými pohovory dokázali mnozí docela dobře vyjít a vševědoucím STASI-orgánům dokázali leckdy provést kanadský žertík. NENE!!

RadioVaticana.cz

Česká sekce Vatikánského rozhlasu

ústav pro studium
totalitních režimů

20 APR. 1992

Velikonoce 1992

Prof. Karel Vrána

Autor třetího evangelia Lukáš ve své zprávě o velikonočních událostech se zmíňuje také o dvou Ježíšových učednících. Uvádí jméno jednoho z nich. Kleofáš se svým nejmenovaným přítelem opustili spěšně Jeruzalém a odcházeli zneklidněni do venkovského městečka Emauzy. Příběh dvou emauzských poutníků nejen dokresluje a doplňuje obraz situace, která vznikla po ukřižování Ježíše z Nazaretu a po rozšíření zprávy o jeho prázdném hrobě. Jako všechny jeruzálemské velikonoční události tak i tato zdánlivě bezvýznamná a jakoby stranou se odehrávající epizoda má svůj hluboký smysl pro pochopení naší křesťanské existence. Můžeme ji dokonce považovat za jakýsi klíč, jímž rozevíráme nejen svou minulost nýbrž také svou přítomnost a budoucnost. Jako na poslední věčeři, na kalvářský kříž, na nedělní jitro u prázdného hrobu tak i na Emauzy navazujeme své životní příběhy. Všechny tyto velikonoční události jsou tajemně ale skutečně propojeny s naším lidským a křesťanským údělem. Můžeme právem říci, že dosud trvají. My se jich účastníme. Jsou naši současníci a stojí uprostřed našeho poutnického života. Záleží na nás, zda je rozeznáme, jak se k nim postavíme a co si s nimi počneme. Záleží už na nás, zda půjdeme s Marií z Magdalou k hrobu hledat Pána, anebo jako Petr a Jan poběžíme se přesvědčit, že marně bychom hledali Živého mezi mrtvými. Snad se v nás hlásí ke slovu Tomášovy pochyby, které bychom i my chtěli překonat vložením ruky do otevřeného boku našeho Pána. A také my opouštíme spěšně svůj Jeruzalém a vracíme se dle svých Emauz.

Jako Kleofáš a jeho druh rozmouváme a probíráme spolu všechno, co se událo a tázeme se, co se bude dít. Na dně našich duší leží často v troskách zlomené, rozbité, pozemské naděje. Snad jsme i my plni smutku až k zalknutí jako ti dva emauzští poutníci, kteří – jak říká Lukášova zpráva – doufali, že Ježíš z Nazaretu, "jenž byl prorok, mocný slovem a skutkem před Bohem a před vším lidem", vyhlásí mesiánské království, vysvobodí izraelský národ, obnoví jeho nezávislost a právo. Zatím se však přihodilo všechno jinak, než jsme si představovali a než jsme očekávali. A tak se i my ve svých denních nejistotách ptáme, co si počneme se svými rozlomenými nadějemi, se svou neutuchající touhou po větší svobodě, se svou stále trvající potřebou spravedlnosti a důstojného lidského života.

I o letošních velikonocích jdeme do Emauz. Nezapomeňme, že Kristus se k nám už dávno připojil, jde uprostřed nás a naslouchá našemu vyprávění o zhroucených nadějích. Slyšíme opět jeho jemnou výtku: "Jak jste nechápaví a pomalí, že nemůžete uvěřit všemu, co mluvili proroci". Zaposlouchejme se pozorně do jeho slov, kterými nám otevírá smysl svého i našeho kříže, svých i našich událostí. Co nám chce říci svou otázkou: "Což nemusel Mesiáš toto vše vytrpět a tak vejít do své slávy?"

Pod vřelým dotykem jeho slov se naše vyhasíjací a stydnoucí srdce rozhoří, začnou opět hárat novým životem a dýchat novou nadějí. V jeho blízkosti si uvědomíme, že naše emauzská cesta má směr, - že naše kroky jsou pevnější, že naše malé i velké naděje se mohou opět vzpřímit a opřít o toho, který je první a poslední Nadějí. I když se v našem světě připozdívá a stmívá, je to stále on, který usedá s námi ke stolu a prozařuje naše srdce. Kristovo slovo prolamuje temnoty našich nevědomostí a našeho pochybování; množí osvobožující světlo v nás a kolem nás.

Proč bychom se měli bát zasednout s Ježíšem k eucharistickému stolu? Vždyť i dnes bere do svých rukou náš pozemský chléb, ~~požehnává~~ ho, láme a podává nám ho proměněný, podává nám v něm sám sebe. Dělí se s námi o své vítězství nad zlem a nad smrtí. Otvírá naše oči i naše srdce a my rozpoznáváme jeho živou a oživující přítomnost v eucharistii. Emauzské setkávání s Kristem ve slově a v eucharistii nás proměnuje v nového člověka, který se radostně vraci do Jeruzaléma, k Petru a k apoštolům, aby spolu s nimi a s celou církví vyznával před světem: "Pán byl opravdu vzkříšen a vstal k životu".

Tajemství našeho emauzského putování vyslovil český básník Albert Vyskočil těmito verší:

*Navečer. Svět pustne pod širým nebem
a nikde, nikde místa k odpočinku duši naší;
někdo dvorec zavírá na noc
a světlo sháší.*

*Ted v samotě cesty potkáme Tě, Pane,
v podvečeru tak sami,
pod střechu bezpečnou uvedeš nás vlídně
a Chléb Svůj podivný rozdělíš s námi.*

ústav pro studium
totalitních režimů

20 APR. 1992

Pocta profesoru Kadlecovi

51

"Prof. ThDr. Jaroslav Kadlec, Horní Cerekev" - tuto adresu jsme v uplynulém dvacetiletí psali na obálku, kdykoli jsme význačnému církevnímu historikovi posílali některou z publikací našeho Archivu Univerzity Karlovy. Pan profesor byl totiž odstraněn ze svého pedagogického působiště na bohoslovecké fakultě v Litoměřicích, do Prahy se podíval jen občas. Publikoval sice v zahraničí, doma však mohl pouze tam, kde to nebylo tak "na ráně". Naštěstí se pákrát podařilo umístit jeho vynikající články o dějinách Univerzity Karlovy v ročence Historia Universitatis Carolinae Pragensis. Příspěvky k dějinám Univerzity Karlovy, kterou již od roku 1960 vydává Archiv Univerzity Karlovy (nyní po delší přestávce znovu Ústav dějin UK). Nákladem Archivu UK vyšla rovněž jeho monografie Mistr Vojtěch Raňkův z Ježova.

K loňským osmdesátinám prof. Kadlece se rozhodli jeho žáci a ctitelé vydat sborník. Po určitých těžkostech (vědecká literatura věru nemá ustláno na měkkém lůžku s nebesy!) vychází nyní jakožto první sešit Historia Universitatis Carolinae Pragensis, ročník 31, 1991. Alespoň přehledně vás seznámím s obsahem, v němž převládají příspěvky z českých církevních dějin.

O osobnostech pražských a olomouckých biskupů se dovídáme z různých pramenů; Ivan Hlaváček sleduje jejich stopy ve svědečných řadách přemyslovských a císařských listin. Anežka Vidmanová, editorka českého překladu Zlaté legendy (Legenda aurea), se zamýšlí nad autorstvím legendy o sv. Elišce, v níž někteří odborníci spatřují pozdější přídavek k souboru legend. Podotýkám pouze, že světice je známější pod jménem Alžběta Uherská (byla dcerou uherského krále Ondřeje) či Durynská (provdala se za durynského lantkraběte Ludvíka). Pavel Spunar píše o počátcích české "devotio moderna" čili "nové zbožnosti", která našla oporu zejména v řádu

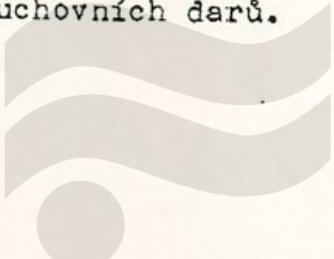
- 2 -

20 APR. 1992

řeholních kanovníků sv. Augustina. Jaroslava V. Polce nemusím vám v Římě zvlášť představovat; ve své statu rozebírá tři kázání pražského arcibiskupa Jana z Jenštejna o Nanebevzetí Panny Marie. Badatele o erbech jistě potěší příspěvek Rostislava Nového o heraldice pražských biskupů a arcibiskupů v předhusitské době. Tématem Karla Dolisty je svízelná pozice premonstrátů ve střední Evropě za velkého západního schismatu, kteří se na rozdíl od svého mateřského kláštera v Prémontré rozhodli pro poslušnost římskému papeži. O praxi papežské kurie při obsazování českých farností se dočtete v článku Jaroslava Eršila. Redaktor sborníku Michal Svatoš přispěl studií o pražské univerzitní koleji Všech svatých, jejíž počátky souvisejí s první misterskou kolejí, Karolinem. Evropa nebojovala proti husitům pouze mečem; právě duchovní zbraně jsou středem zájmu badatele z Bamberku Franze Machilka, pojednávajícího o liturgii votivních mší Contra Husones. O ranách, které zasadila církevní správě v Čechách husitská revoluce, se rozepsal František Šmahel. Časově na něj navazuje stař Zdeňky Hledíkové o administraci pražské diecéze na sklonku prve poloviny 15. století. Závěrečný příspěvek Karla Beránka se týká dvou významných univerzitních památek, které jsou od konce druhé světové války nezvěstné - děkanské knihy filozofické fakulty a právnické matriky.

Prof. Kadlec se v současné době zotavuje z následků těžké nemoci. Svěřujeme ho Boží ochraně, aby se mohl těšit z pozornosti svých přátel a obdivovatelů a nadále rozdávat ze svých hojných duchovních darů.

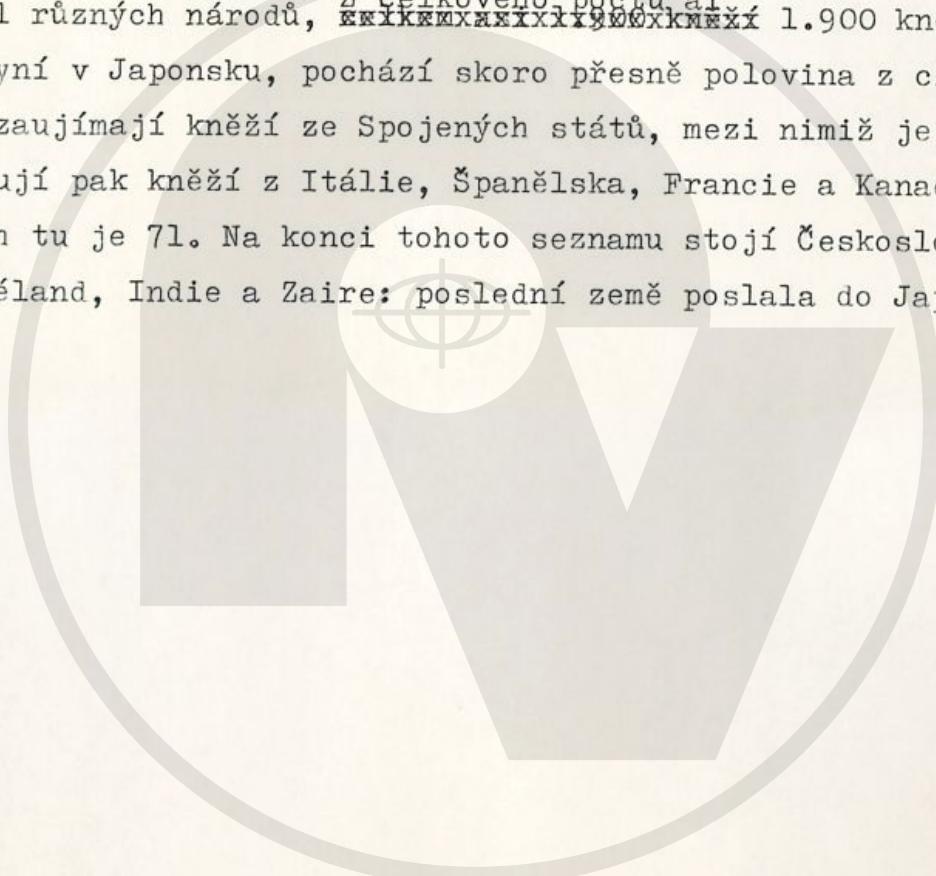
Marie Štemberková

ústav pro studium
totalitních režimů

20 APR. 1992

Japonsko: Jak oznámila v těchto dnech japonská biskupská konference, působí v současné době v této zemi diecézní a řádoví kněží z 31 různých národů, ~~Z celkového počtu ai~~ ~~XXXXXX~~ 1.900 kněží, působících nyní v Japonsku, pochází skoro přesně polovina z ciziny. První místo zaujímají kněží ze Spojených států, mezi nimiž je 162 garářů. Následují pak kněží z Itálie, Španělska, Francie a Kanady. Z Německa jich tu je 71. Na konci tohoto seznamu stojí Československo, Nový Zéland, Indie a Zaire: poslední země poslala do Japonska 3 kněze

RadioVaticana.cz

Česká sekce Vatikánského rozhlasu

ústav pro studium
totalitních režimů

RaVat-Ceco (úterý)

21 APR. 1992

Vatikán: Svatý Otec jmenoval církevním představeným misie "sui iuris" v URGA (Ulán Bátor) v Mongolsku P. Václava Padillu Filipínce, člena kongregace Neposkvrněného Srdce P. Marie (Misionáři Scheut). Otec Padilla bude prvním misionářem, který může vstoupit do země po 70 letech komunistického totalitního režimu, který po nedávné krizi reálního socialismu se začíná měnit na demokratický. Vláda Mongolska navázala diplomatické styky se Svatým stolcem 4 dubna. S otcem Padillou odjíždí do Mongolska další dva kněží. V této nedozírné zemi (jeden a půl milionů km²) mezi Čínou a východní Sibiří s více než dvěma miliony obyvatel převážně budhistického vyznání, žijí jen tu a tam skupinky křesťanů.

Zambia: Včera deníky hlavního města Lusaky zveřejnili výňatky z dokumentu, který byl propašován z Malawi, které dokazují, že představitelé strany kongresu, jež je u moci v Malawi, zosnovovala plán na zabití osmi katolických biskupů, kteří minulý měsíc zveřejnili pastýrký list pranýrující basolutistické praktiky více než devadesátiletého doživotního prezidenta Kamazu Bandy. Apoštolský administrátor ze Mzuzu mons John Roche, původem z Irska byl vypovězen ze země minulý pátek; uchýlil se do Zambie. Během velkopátečních obřadů policie vtrhla do chrámu a sdělila mu, že musí do 24 hodin opustit Malawi. Podle Zambijských deníků prý všichni malawští biskupové se rozhodli, že odejdou ze země, bude-li jeden z nich vypovězen.

Rím: Dnes odpoledne kardinál Francis Arinze, předseda papežské rady pro mezináboženský dialog udělil jáhneské svěcení 14 bohoslovům z Tovaryšstva Ježíšova, kteří sídlí v mezinárodní kolejí del Gesù v Římě. V současné době v této mezinárodní kolejí studuje 50 řádových studentů, kteří pocházejí ze dvaceti národů.

21 APR. 1992

P. Arunbruster - Začítel rodu na

ústav pro studium
Sofia - universit
totalitních režimů
Tolka

7 /

Maria Grignion de Montfort

21 APR. 1992

Zítra ve středu uplyne 150 let ode dne, kdy byl "náhodou" objeven, či vlastně nalezen rukopis díla sv. ~~Alfonse~~^{Yeduka} Marie Grigniona z Montfortu, "O pravé úctě k Panně Marii". Je to nesporně jedno z vrcholných děl asketické literatury všech dob. Světec je napsal nejpravděpodobněji v r. 1712, ale pak se naň, spolu s jinými Montfortovými rukopisy zapomnělo a zůstalo zastrčeno kdesi v knihovně kongr. Montfortinánů (kongregace, kterou světec založil) v Saint-Laurent-sur-Sèvre ve Francii.

22. dubna 1842 dílo náhodou padlo do ruky jednomu z řádových bratří. Přečetl několik stránek a nechal si je, protože doufal, že mu poslouží pro některé mariánské kázání. Když v něm listoval, poznal, že jsou to myšlenky a styl jejich zakladatele a odnesl rukopis představenému, který hned rozeznal i Montfortovo písmo.

Později odevzdali rukopis biskupovi z Luçonu a ten z pověření Sv. Stolce ho dal prozkoumat odborníky, kteří již předtím přehlédlí i jiná Montfortova díla a vypovídali při procesu jeho ^{blaho?} svatořečení. Dekretem ze 7. května 1853 Sv. Stolec prohlásil tento rukopis za autentický a nařídil, aby byl vytisknuto. Pak se toto málo dílo rychle rozšířilo po celém světě. Dnes má přes 300 vydání v asi 30 jazycích. Velký asketa a teolog, páter Faber napsal v předmluvě k anglickému vydání o charismatice hodnotě tohoto díla: "V této knize je cítit jakási inspirace, nědo nadpřirozeného a tento pocit se při jeho studiu stále zvětšuje. Kdo si ji několikrát přečte, nalézá v něm stále něco nového a nestárnoucího. Význam jeho obsahu se nezměnuje, naopak zvětšuje, jeho vůně a oheň nikdy nevyprchají".

Je třeba připomenout, že Montfortovým ~~maximálním~~ učením o Panně Marii se zabývaly i první mezinárodní mariánské kongresy: ve Freiburgu (1902), v Římě (1904), v Einsiedelu (1905), v Zaragoze (1908), v Salcburku (1910), v Trevíru (1912) a v Barceloně (1916).

Toto Montfortovo učení znovu kladně zhodnotil a upozornil na ně Jan Pavel II. ve své encyklice "Redemptoris Mater", č. 45, kde napsal: "Rád připomínám mezi tolika svědky a mistry mariánské spirituality i postavu sv. Grignona z Montfortu, který navrhl křesťanům, aby se zasvětili Kristu skrze Pannu Marii. Viděl v tom účinný prostředek, jak věrně žít v duchu křestních závazků. S radostí zdůrazňuji, že ani v naší době nechybějí projevy této spirituality a úcty".

22 APR. 1992

ž 2 APR. 1992

Vatikán: Státní sekretář kard. Sodano zaslal jménem sv. Otce pozdravné poselství účastníkům latinsko-amerického setkání na obranu lidského života v mexickém městě Monterrey, které dnes ve středu začájil kard. Lopez Trujillo, předseda Papežské rady pro rodinu. Je vlastně pokračováním podobného setkání konaného ve Vatikánu loni v listopadu. Hlavním námětem tohoto třídenního mexického setkání je: Život v Latinské Americe a nová evangelizace. Mezi účastníky jsou známí profesoři Lejeune z Francie, Schooyans z Belgie, Sgreccia z Itálie, dále několik kardinálů a biskupů, např. kard. O'Connor z New Yorku a přirozeně vedoucí různých hnutí na obranu lidského života v latinsko-amerických zemích.

Rusko: Podle zprávy listu "Komsomolskaja Pravda" si loni silniční nehody vyžádaly 37.510 obětí na životech, tj. třikát tolik než počet ruských vojáků padlých během 9leté války v Afganistánu. V letošním roce bylo až dosud těchto obětí 5.246. Hlavními příčinami jsou špatný stav silnic a dále fakt, že první pomoc přichází obvykle se značným zpožděním, jakož i nedostatečná policejní kontrola na silnicích.

Japonsko: Profesor Takeo Saito prohlásil na jokohamském sympoziu o životním prostředí, že hlavní město Tokyo se bude během 40 let podobat africké Sahaře s více než 40° teplotou, nezmenší-li se spotřeba elektřiny, plynu a jiných pohonných láttek. Již nyní teplota uprostřed Tokya dosahuje v léti 30° C v důsledku tzv. skleníkového efektu.

Jugoslávie: Situace v Bosně-Hercegovině vzbuzuje stále větší obavy. Hlavní město Sarajevo bylo již několikrát bombardováno. Při ozbrojených srážkách je takřka nemožné nalézt skutečné viníky, neboť obě strany svalují vinu jedna na druhou. Mezi Evropským hospodářským společenstvím a Spojenými státy se již diskutuje o případných sankcích proti Srbsku. Chorvatsko je již zaplaveno novou vlnou uprchlíků z Bosny, jejichž počet se již odhaduje na 120.000. Jeden z vládních představitelů oznámil, že mnoho těchto uprchlíků bude převezeno do Slovinska a odtud do západoevropských zemí.

Souhrn ze středeční gen. audience

22 APR. 1992

V tomto velikonočním týdnu slavíme s radostí tajemství Kristova zmrtvýchvstání. Vítězství našeho Vykupitele nad smrtí je vrcholnou událostí zjevení. Proto i velikonoce jsou největší skavností církevního liturgického roku.

Zmrtvýchvstání Páně dodává křesťanství ráz nezdolné radosti. Podobné té, jakou měly ženy a učedníci, když spatřili svého mistra opět živého. A je to trvalá radost, protože zmrtvýchvstalý Kristus již nemůže zemřít.

Všichni jsme povoláni, abychom tuto radost projevovali ve svém životě. Získáváme ji každodenně znovu v eucharistii, ve které se stále obnovuje tajemství zmrtvýchvstání. Tak se svátostným a tajemným způsobem zpřítomňuje Kristova oběť i se svým vyvrcholením, tj. zmrtvýchvstáním.

Nemůžeme však rozjímat o tajemství zmrtvýchvstání, aniž bychom se poohlédli nazpět na to, co mu předcházelo. Předpokladem Kristova vítězství je jeho výkupná oběť /na kříži/. Ježíš chtěl dát tímto způsobem zřetelně najevo, že jeho poslání má být z Otcovy vůle dovršeno obětí.

Ani ve velikonoční radosti však nesmíme zapomínat na Vykupiteľovo utrpení, neboť jeho kříž přinesl lidstvu spásu. Kříž má rozhodující úlohu v Kristově spásonosném poslání. Nesmíme se tedy divit, že zákon kříže platí i v našem životě. Všichni, kteří jsou tragicky postiženi nějakým utrpením a všichni, kteří podléhají mylomyslnosti a zoufalství, by si měli vzpomenout na pravdu, kterou Kristus potvrdil vlastním životem, že totiž kříž je v našem životě nezbytný, ale jako cesta vedoucí k vítězství lásky. Je to tedy slovo plné naděje a církve se s ním v tomto velikonočním týdnu obrací na všechny, na které doléhá utrpení.

Ve zjeveních ^{zmrtvýchvstalý} Kristus podává důkaz svého nového života, ale učedníci dosud dobře nechápou a přijímají ho jen s obtížemi. Zmrtvýchvstání je tedy tajemství, které předpokládá víru. I my patříme k těm, kteří sice neviděli, ale jsou povoláni, aby uvěřili. Ježíš se zjevil těm, kteří byli ochotni uvěřit.

Slovy zmrtvýchvstalého Krista "Pořej vám" zdravím i mládež a nemocné. O velikonocích jsme slavili vítězství Krista, Vykupitele člověka. V září tajemství své smrti a svého zmrtvýchvstání nám dal jako dar Ducha utěšitele. Zmrtvýchvstalý Kristus nechce utlumovat ani život, ani lidské srdce, naopak je spolehlivým, věčným a životodárnym základem naší lidské existence. Otevřme proto svá srdce celému bohatství jeho zmrtvýchvstání. Pro ty, kdo v něho věří je zdrojem vyrovnanosti, pokoje, radosti a opravdové vnitřní obnovy. Kéž vám, drazí nemoci, mé apoštolské požehnání přinese novou sílu a úlevu, a vám, mladí přátelé, prosté, upřímné a otevřené jednání.

Zaire: Arcibiskup z Kisangani, mons. Vavřinec Monsengwo Pasinya byl v pondělí večer zvolen předsedou Národní konference. Až do volby stál v čele tzv. prozatímné kanceláře, poradního orgánu pro budoucnost a demokratizaci země. Konference začala znova pracovat začátkem dubna. Předtím, v lednu, byla její činnost přerušena nařízením presidenta Mobutu. Únorové demonstrace pro její obnovení byly krvavě potlačeny.

22 APR. 1992

RadioVaticana.cz

Česká sekce Vatikánského rozhlasu

ústav pro studium
totalitních režimů

Rádi Vatikánu, správce ČPČC

2 APR. 1992

Náš přítel svatý František Saleský

P. Kolářek
P. Molek

Donedávna byl pro mne, jako ostatně pro většinu Čechů, 21. srpen smutným dnem. Ale jakmile jsem si povšimla, že právě 21. srpna se narodil sv. František Saleský (rok jeho narození - 1567 - registruiji v paměti již delší dobu), můj vztah k tomuto datu se dočista změnil. Je-li svázáno s mužem, který radostnou zvěst šířil s takovou noblesou, pak člověk potlačí i smutné asociace.

František Saleský byl původem Francouz ze Savojska, vystudoval filozofiím a práva, a teprve po otcově smrti, který si jeho životní dráhu představoval jinak, byl vysvěcen na kněze. Stal se biskupem ženevským se sídlem v Annecy, s baronkou Janou Františkou Frémyot de Chantal, později rovněž svatořečenou, založil roku 1610 ženský řád Navštívení Panny Marie. K jeho odkazu se hlásí i salesiáni Dona Bosca, jejichž společnost se ustavila v minulém století. Do seznamu světců jej církev zapsala v roce 1665, roku 1877 byl prohlášen církevním učitelem.

Brněnské nakladatelství Cesta přichází nyní s knížkou nazvanou DUCHOVNÍ NAUKA, která je v podstatě výborem z Františkových spisů Filotea aneb Úvod do zbožného života (loni vydal Zvon), Teotimus aneb Traktát o lásce k Bohu, Duchovní rozmluvy a z listů různým adresátům. Uspořádal jej známý italský salesián P. Vincenzo Di Pietra, do češtiny přeložil Ivo Císař.

Kdyby čtenář nevěděl o autorovi, mohl by Duchovní nauku klidně považovat za dílo vzniklé po Druhém vatikánském koncilu. Spirituálnita Františka Saleského je náročná, přitom však jemná a nevtíravá. Lidem stojícím mimo církev nespílá kacířů a bludařů, pouze taktně poznamenává, že následují "přeludy klamného anděla, který se proměňuje v anděla světla." Realisticky počítá s lidskou slabostí, a proto varuje věřící, aby se "neprali se svým srdcem pěstmi". Vlastní chyby a nedokonalosti je třeba odstraňovat

- 2 -

22 APR. 1992

nenásilně, a hlavně s Boží pomocí. Správný křesťan nemá očekávat okamžiky vytržení, nýbrž být věrný v malých věcech. Přiznám se, že pouze na jednom místě mi úvahy sv. Františka nějak "nešly pod nos" - tam, kde nás nabádá, abychom z lásky ke Kristu milovali vlastní soužení a utrpení. Asi promluvím z duše mnoha katolickým laikům, řeknu-li, že trápení vůbec nemilujeme. Dá nám totiž dost práce, abychom se s ním jakžtakž vyrovnali, takže obvykle hledíme mít je co nejdříve za sebou.

Svým životem a dílem následoval svatý František Krista, který - jak nám evangelia ukazují - byl přímo ztělesněním taktu a noblesy, přestože si někteří posluchači stěžovali na tvrdost jeho řeči. Přes vzdálenost téměř čtyř století se nám tento šlechtic rodem i duchem jeví jako apoštol snášenlivosti: "Opragdu nemyslím, že by se moje záliby, názory a zájmy měly stát pravědlem pro každého, a tím méně pro mé přátele; stačí mi naprostoto, když mě budou dále považovat za upřímného a neméně oddaného přítele, i když budu odlišného mínění."

Marie Štemberková

RadioVaticana.cz

Česká sekce Vatikánského rozhlasu

ústav pro studium
totalitních režimů

- Vatikán: Dnes ve čtvrtek dopoledne Jan Pavel II. přijal v soukromé audienci předsedu Světové luterské federace, Dr. Gottfrieda Brakemeiera s doprovodem. V promluvě sv. Otec vyjádřil své uspokojení nad dosavadním průběhem dialogu mezi oběma církvemi. Poznamenal, že zmrtvýchvstalý Kristus má též moc zacelit rány způsobené rozdělením mezi křesťany. Po audienci následovala ještě společná ekumenická modlitba.

+ Dnes v poledních hodinách Jan Pavel II. udělil společnou audienci asi 1.100 poutníků ze západoněmecké diecéze Würzburg, která právě skončila oslavy 1.250, výročí svého založení. Poutníky vedl jejich biskup, mons. Scheele.

- Kromě toho sv. Otec přijal dnes dopoledne v soukromé audienci vídeňského arcibiskupa, kard. Hans-Hermann Gröra spolu s jeho třemi světicími biskupy a dále předsedu Papežské rady pro dialog s nevěřícími, kard. Pavla Pouarda, spolu s dvěma tajemníky.

+ Itálie: V Loretu byl včera zahájen mezinárodní festival chrámové hudby a zpěvu. Sbor, kteří měl asi 1.200 členů zapěl úvodem gregoriánský chorál "Veni sancte Spiritus. Festivalu se letos poprvé účastní i pěvecké sbory z Ruska, Litvy a Arménie. Mezi účastníky je i papežská tzv. "Cappella Sistina", účinkující obvykle ve Svatozářské bazilice.

ústav pro studium
totalitních režimů

Pro RAVAT - P. Koláček

23 APR. 1992

VĚDA ŽIVOTA,

zásady katolické morálky, tak se jmenuje malá útlá knížka formátu A 5, kterou vydalo nakladatelství ŘÁD. Obalem není krásná, připomíná vzhledem/nenáročné vysokoškolské učebnice, ale o to více je hlubší svým nábojem a obsahem - její střelka míří vzhůru, k Bohu. Uspořádal ji kolektiv katolických teologů a je v podstatě podrobným rozvedením Dekalogu, Desatera Božích přikázání, která jsou úhelným kamennem všeho lidského chování. V uplynulém čtyřicetiletí se Česká katolická charita snažila nedostatek náboženské literatury nahradit alespoň útlými brožurkami, vydala i Zpovědní zrcadlo, ale potřebám věřících, kteří přistupovali ke svátosti smíření, přece jen plně nestačilo. Nyní tuto mezeru vyplnila právě publikace VĚDA ŽIVOTA; je v podstatě široce rozvedeným zpovědním zrcadlem. Texty se podrobně zabývají stavem lidské duše od prvního Božího přikázání až k tomu poslednímu, desátému, jsou jasným obrazem všeho, co život člověka obnáší, od tajemství jeho pádů, omylů a klopýtání, až po vystětlení podstaty hříchu, který pokaždé ani nemusí být proviněním proti lásce Boží, mění jeho závažnost. Knížka VĚDA ŽIVOTA je velmi vítaným a potřebným doplňkem náboženské literatury a měla by ji vlastnit každá křesťanská rodina jako průvodce lidským svědomím. Jak už jsem řekla - je prostá obalem, ale takový už je v současnosti osud české knihy, která se často, jako sirotek, krčí skromností v záplavě křížkové brakové literatury. Jistě dočasně. Do té doby, přátelé, nehleďte na krásu, ale na obsah. Publikace VĚDA ŽIVOTA má 250 stránek a lze si ji za 25 korun objednat v nakladatelství ŘÁD, Sarajevská 13, Praha 2, směrovací číslo 120 00. Opakuji - Nakladatelství ŘÁD, Sarajevská 13, Praha 2.

Pro VR při pravila
Marie Šulcová

Marie Šulcová

23 APR. 1992

Tu'ma 6.³⁰

velikosti a vznešenosti Boha mezi lidmi. Je možno vyjádřit toto přikázání dnešní řečí : nepřipravuj Boha o Jeho dobré jméno, které u lidí má. Druhé přikázání požaduje, nebýt příčinou, proč Bůh není lidmi poznáván a hledán. Dávají-li křesťané pohoršení, ztrácí Bůh své dobré jméno. Nezřídka je možno vidět u křesťanů chyby, kterých u nekřesťanů vidět není. Je dokonce možno vidět jak sami křesťané zlehčují Boha nebo Církev. Nespravedlivě kritizují Církev, vyčítají Bohu, že dopouští neštěstí, utrpení, války. Jiní lidé, kteří toto slyší, mohou tak ztratit své dobré mínění o Církvi nebo kladný vztah k Bohu. Ještě horším případem je zapření Boha, zapření své víry. Vyznáním víry křesťan vydává svědectví o velikosti Boha. Vyznání víry, obzvláště v různých obtížných situacích, je velmi účinným evangelizačním prostředkem. Takové vyznání ukazuje cestu druhým, posiluje slabé. Zbabělostí, touhou po anonymitě ztrácí Bůh své dobré jméno, neboť není vyslovováno tak, jak si zaslhuje. Pro správný vztah ke svému Stvořiteli je proto nutné prohlubovat si stále svou úctu k Jeho jménu. Má-li člověk hluboký osobní vztah k nejvyššímu dobru, celý jeho život bude touto silečností naplněn. Druhé přikázání ve své plné šíři požaduje snahu po vědomém vedení ostatních lidí k poznání nejvyšší hodnoty.

✓ 9.4.92

3. TŘETÍ PŘIKÁZÁNÍ

Tempo života v dnešním světě je stále prudší. Přibývá spěchu. Není času nazbyt. Racionalizace práce si žádá lepší využití vysoko kvalifikovaných sil, proto jsou požadovány stále vyšší pracovní výkony. Moderní rychlé a výkonné stroje si žádají také lidi pracující s nejvyšším vypětím. Kdo nestačí modernímu životnímu boji je nemilosrdně odstaven. Přibývá strach člověka, že v tomto boji neobstojí. Honba za něčím" se dnes stává stále šílenější. Pro volný čas nabízejí zábavní podniky mnoho možností pro odreagování. Fyzicky i psychicky vyčerpaný člověk dychtivě sahá po tom, co se mu nabízí, aby své přetížené smysly odreagoval. Tím právě ztrácí zbytek ticha, vnitřní rovnováhy, klidu. Ve chватu, rychlém tempu dnešní doby, se člověk stává neschopným k modlitbě. Nedaří se již navázat kontakt s Bohem. Vyčerpán a přetížen k tomu již ani nemá sílu. Psychické vypětí nedovoluje se ani soustředit. Tlak povinností nedopřeje klidu k modlitbě nutného. Moderní sdělovací prostředky zahlcují dvacet čtyři hodiny denně svět informacemi. Tento vnější hluk přehluší každou snahu po vnitřním soustředění. Mizí ticho ve kterém by se mohl člověk setkat s Bohem. Tato neschopnost moderního člověka je skutečnou katastrofou. Právě dnes je však velmi důležité v klidu uvažovat. Je nutná konfrontace mezi požadavky Boha a vlastním životem, mezi světem bez Boha a Kristovými zásadami, mezi moderním životem a vírou. V rychlém tempu života ztrácí člověk víru, kapituluje, zařazuje se do proudu ostatních lidí, stejně postižených. Nechává se bez odporu unášet proudem. Stává se masovým člověkem bez pevných zásad, bez vlastního názoru. Nemá již sílu mít vlastní přesvědčení, vlastní názor. Je to těžké mít čas na Boha. Je-li dnes člověk tak daleko od Boha nestačí mu již jen pár příležitostních minut na modlitbu. Potřebuje udělat si volnou chvíli. Celý člověk musí nejprve přejít do klidu. Obnovit své síly. Je třeba mnoha hodin, aby opět

23 APR. 1992

našel své vlastní přesvědčení, aby si opět uvědomil své svědomí, našel cestu zpět k Bohu. Dnes je snadnější než dříve pochopit, proč Bůh nařídil v Desateru jeden den v týdnu pro Boha. Tento den má být dnem odpočinku ke cti Boha. Má být základnou plnému lidství člověka. Sedmý den znamená mít čas pro Boha, sebe i všechny ostatní lidi. Je to čas pro zamýšlení nad smyslem života, nad jeho cílem. Kdo opravdu, hluboce věří, nepotřebuje jistě žádné pobídky, žádného přikázání, aby se aktivně účastnil mše svaté. Prvokřesťané začali slavit den páne v neděli. V den památky Vzkříšení. Ve středověku, kdy se Církev stala masovou, vybídla věřící k zachovávání nedělního klidu, účastnit se nedělní mše svaté. Proto dnes křesťané zachovávají jako den pro Boha - neděli. Církev tímto příkazem nechce nikoho spoutat, naopak nabízí možnost k odpočinku, ke znovuzískání vnitřního klidu a rovnováhy. Mše svatá je středem života křesťana. Mnozí lidé dnes bohužel nechápou o jak důležitou věc jde. Často vidí ve mši jen příležitost k modlitbě a potom si, často právem, říkají, že doma se pomodlí lépe, než v kostele při mši. Proto je třeba si znovuuvědomovat smysl mše svaté, zdůrazňovat ji jako střed života.

Půst ve dvacátém století ?

S postem je možno se setkat ve všech velkých náboženstvích. Lidé se například postili, když uznávali svou vinu. Postili se, když byli v nouzi nebo zármutku. Půst z náboženských důvodů znamená obrátit veškerou vnitřní energii a zájem na Boha. Postí se člověk, který chce najít spojení s Bohem. Je však možné najít pouhým tělesným postem Boha ? Zdá se, že ano, neboť při postu ustupují do pozadí různé návyky, denní shon, žádosti. Půst má osvobodit člověka od sebe samého. Do středu života člověka má půst opět postavit jeho poslední cíl. V dnešní době je to důležitý způsob modlitby neboť pomáhá získávat potřebný odstup od světa. Dává příležitost celý den být úzce spojen s Bohem. Mnoho lidí dnes však nemůže být po celý den bez jídla a vzdáleni každení práce. Přesto je nutné, aby spolu s půstem člověk vystoupil z denního pracovního rytmu, aby byl svobodný pro Boha a s Ním. Také dnešní doba náboženskému postu nerozumí, často ho zesměšňuje. Právě pro tento postoj světa je nutné, aby si křesťan dal příležitost být celý den intenzivně se svým Otcem. Ve své knize Rororok Izaiáš poukazuje na smysl postu. Říká : "Nespravedlivá pouta rozvázat, pouta otroctví zrušit, zajatým dát svobodu a jakékoli poddanství odstranit. Není půst také v tom, že lámeš svůj chléb a rozděluješ se s hladovějícími a přijímáš do svého domu ubožáky a lidi bez přístřeší ? Znamená odpoutat se od všeho, co neslouží na cestě k Bohu. Tedy vzdát se nepravosti, špatných žádostí, povrchnosti, žít podle rad svého svědomí. Tato forma postu je jistě přijatelná pro každého člověka, jakkoli je zaměstnán nebo nemocen.

ústav pro studium
totalitních režimů

24 APR. 1992

Vatikán: Dnes v pátek v poledních hodinách Jan Pavel II. přijal ve společné audienci účastníky 8. celonárodního sjezdu Italské katolické akce, která dnes odpoledne zahájila svá zasedání.

V soukromých audiencích sv. Otec dnes přijal mezi jinými 5 členů rakouské biskupské konference, kteří konají v těchto dnech v Římě kanonickou návštěvu "ad limina" a dále předsedu Papežské rady pro mezináboženský dialog, kard. Arinzeho.

Dominikánská republika: V Santo Domingo probíhá 5denní setkání asi 150 latinsko-amerických biskupů. Námětem jednání je spiritualita a pastorace hnutí "Cesta neokatechumenů", které vzniklo počátkem 60tých let a v současné době má přibližně 13.000 komunit v 84 zemích ze všech světadílů. Zasedání biskupů skončí v neděli.

Německo: Hnutí "Pomoc trpící církvi" /Kärche in Not/ odevzdá 3. května děkanovi ve východopruském Královci pojízdnou kapli, která bude sloužit tamním rozptýleným katolickým věřícím. Kaple pojme asi 10 osob. Několik podobných kaplí totéž hnutí poslalo již loni do Československa pro oblasti, kde je nedostatek kněží.

Řím: Příští týden bude ve Věčném městě zasedat stálá rada Světového svazu katolických učitelů a profesorů. Tento svaz sdružuje asi 40 národních odboček v různých zemích a má celkem přibližně půl milionu členů, mezi něž patří i učitelé na veřejných státních školách. Delegáti vykonají též pouť do benediktinského kláštera v Subiacu u Říma.

Ecuador: Na 5.000 Indiánů ve svých různých krojích přišlo pěšky do hlavního města Quita, aby protestovali u presidenta. Byli totiž vyhlášeni z některých svých oblastí, kde se má těžit nafta. Vykonali 250 km dlouhou namáhavou cestu pralesem a v Quitu se utábořili v městském parku. Starším osobám, ženám a dětem musila být po této vyčerpávající pouti poskytnuta lékařská péče.

Somálsko: Této východoafriické republike postižené několikalehou válkou hrozí nyní nové nebezpečí. Býv. diktátor Siad Barre shromáždil na jihu země zbytky sobě věrných oddílů, které nyní pochodusí proti hlavnímu městu Mogadišu, aby se pokusily o jeho opětné dobytí. Podle zpráv mezinárodních charitativních organizací, 4 a půl milionu osob z celkového počtu 6 milionů obyvatel této země hrozí nyní smrt hladem.

RaVat-Ceco

20 APR. 1992

Lipsko: Při obřadech velikonoční vigile přijme 120 dospělých svátost křtu v šesti církevních provinciích Východního Německa. Vyplývá to z ankety, kterou uspořádal církevní týdeník lipský "Tag des Herrn; výsledky této ankety byly zveřejněny ve čtvrtek. Průměrný věk katechumenů, kteří přijmou svátost křtu je dvacet let. Nejvíce je jich v biskupství Drážďany Míšeň, a to 28 katechumenů.

Köln : Se zavedením pojištění na péči v nemoci či ve stáří musí být podle představ svazu německých katolických žen podporován a zajišťován především "péče a ošetřování ve vlastních čtyřech stěnách" a to skrze rodinné příslušníky nebo třetí osoby. "Odpovídá to také přání většiny pacientů nebo starých osob a je to také méně nákladné, stojí prohlášen svaz německých katolických žen v Kolíně nad Rýnem. Kromě toho se svaz přimlouvá za zřízení krátkodobých ošetřoven a ústavů, kde by se poskytovaly kúry, které nevyžadují hospitalisaci. Jako výchova dětí tak i ošetřování nemocných a starých v rodině musí opravňovat nárok na pensi nebo ~~rovnou nároky na ni~~ zvyšovat. Jen tehdy bude řeč o novém ocenění práce v rodině věrohodná.

Španělsko: Španělská církev požádala před zahájením Světové výstavy v Sevile, k němuž dojde v pondělí 20 dubna, aby byl uzavřen "pakt proti chudobě a sociální nespravedlnosti. Vzhledem k nastávající Světové výstavě, olympijským hrám v Barceloně a oslavám 500. výročí objevení Ameriky - stojí v prohlášení biskupské komise pro sociální pastoraci - musí se vyvinout souběžné úsilí k odstranění chudoby a nedostatku solidarity. Na tomto úsilí se musí podílet všechny společenské síly. Blahobyt stále roste, ale je čím dál tím víc nespravedlivě rozdělen.

ESSEN: Ženy jsou v diskusi o zavedení t.zv potratové pilulky RU 486 klamány částečnými informacemi, které ji líčí jako neškodnou. Toto stanovisko vyjádřil svaz německých katolických učitelek YKLD. Používání RU 486 není vše "jemné a hebké" jak to slibují obchodníci a jimi podplacení t.zv. odborníci, ani jeho vedlejší účinky nejsou neškodné" prohlásila předsedkyně svazu v Essenu; své argumenty mohla opřít o údaje výrobní francouzské firmy pro lékaře. Zabití nenarozeného dítěte tímto prostředkem je ještě zdlouhavější a ještě krutější než metodou vyssávání plodu. Kromě toho mohly být dokázány značné vedlejší účinky a následky. Psychické důsledky této umělého ukončení těhotenství pilulkou RU 486 jsou pro ženy, které pomocí této piluly samy způsobili zabití nenarozeného dítěte a celé dny je spoluprožívaly, mnohem závažnější než u kteréhokoliv jiného způsobu. RU 486 vše nešetří ženy, pouze odnímá lékařům aktivní účast na zabití nenarozeného dítěte, prohlašuje svaz učitelek. Proto tato "potratová pilulka nesmí být ani zkoušena ani používána".

24 APR. 1992

20 APR. 1992

24 APR. 1992

24 APR. 1992

ARCIBISKUPSTVÍ PRAŽSKÉ

11902 Praha 1, Hradčanské nám. čp. 56/16 — Telefon 539548-9

Čís. jedn. SEZIONE CECA

(V odpovědi uvedte toto číslo)

Přílohy:

Daniel Herman

P. Daniel Herman - sekretář

V Praze dne 24.04.1992

V úterý 21.dubna vysvětil pražský generální vikář Otec biskup Jaroslav Škarvada první hotelovou kapli u nás.Křesťanský hotel Viator, kde se slavnost konala, otevřela pro poutníky v Praze - Nových Butovicích akciová společnost Christiana, která vznikla krátce po listopadu 1989 z podnětu převora emauzských benediktinů Cyrila Stavěla.Christiana je zaměřena nejen na podnikatelskou, ale i na charitativní činnost a na pomoc při rozvoji života různých církevních institucí.

U příležitosti svátku svatého Vojtěcha, 1.pražského biskupa české krve, který byl Jetos překryt liturgickým obdobím oktávu velikonočního, zaslal pražský arcibiskup Jaroslav Vlk poselství Mostu modliteb biskupům a benediktinským klášterům evropských zemí, které jsou se životem sv.Vojtěcha spojeny. V poselství Otec arcibiskup uvádí, že jednotu a obrodu Evropy nelze budovat jen na rovině politické a ekonomické, ale také a především na rovině duchovní.

Ve dnech 19.-23.dubna pobývali v Praze na přátelské návštěvě němečtí biskupové Franz Kamphaus z Limburgu a Josef Homeyer z Hildesheimu se svým doprovodem. Návštěva byla motivována duchem mimořádné prosincové synody evropských biskupů o vzájemné výměně darů mezi církvemi bývalého Východu a Západu. Němečtí hosté se během svého pobytu v Praze setkali s mnoha zástupci širokého spektra rozvíjejícího se života naší církve, se zástupci Charity, katolického nakladatelství Zvon a tiskárny Adalbert, dále jednali s pracovníky diecézního Pastoračního střediska a také s některými představiteli našeho společenského života. Hosté se rovněž zúčastnili bohoslužeb velikonočního oktávu ve Svatovítské katedrále a v kapli pražského arcibiskupství. Všichni byli osloveni setkáním se s živou vírou naší církve po mnohaletém pronásledování a nabídli všemožnou pomoc nejen při probíhající rekonstrukci arcibiskupského paláce, ale i rozvoji Božího království v naší vlasti, právě v synodálním světle vzájemné výměny darů.

Mezinárodní katolická organizace pro film a audiovizuální media OCIC se sešla ve dnech 20.-25.dubna v kněžském semináři v Praze, při pracovním setkání pod heslem "Evropský dialog mezi Východní a Západní Evropou na poli křesťanského filmu". Zástupci ČSFR, Belgie, Bulharska, Litvy, Maďarska, Německa, Polska, Rumunska, Švýcarska, jednali za účasti prezidenta a sekretariátu OCIC o možnostech zlepšení distribuce filmového materiálu mezi jednotlivými zeměmi a o dalším vzdělávání pracovníků v oblasti sdělovacích prostředků. Ve spolupráci s mezinárodní církevní organizací pro rozhlas a televizi UNDA, plánuje OCIC uspořádání mezinárodního kongresu o křesťanských sdělovacích prostředcích v roce 1994 v Praze.

Křísit mrtvé 24 APR. 1992

9⁴⁰

Námitka, kterou chci začít, padla nečekaně a nebylo snadné na ni odpovědět ráz naráz. Četlo se při mši evangelium o poslání učedníků do světa: "Jděte a hlásejte: Přiblížilo se nebeské království. Uzdravujte nemocné, kříste mrtvé, očištějte malomocné, vyhánějte zlé duchy!" (Mt 10,7-9).

Po mši to komentoval člověk prostředního věku ostrým hlasem, měl zřejmě vyvinutý smysl pro satirické poznámky: "Tak kde jste vy kazatele Božího slova. Kdo z vás kdy uzdravil nemocné, vzkřísil mrtvé, vyhnal ďábly? V životopisech svatých se sice takové příklady uvádějí, ale většinou ve starých legendách, které se dají těžko kontrolovat a jsou-li ty zprávy zaručené, jsou přece jen ojedinělé. Rozhodně se nedají povolovat za charakteristickou známkou Kristových učedníků." Jak to tedy je? Proč tedy evangelium retoricky přehání, nebo jsou učedníci Kristovi neuvěřitelně daleko od jeho slov".

Jak jsem se už zmínil, padla námitka neočekávaně a pronesena byla ironickým tónem. Není snadné proto na ni rychle s dvěma pádnými důkazy odpovědět. Ale profesor teologie se přesto nesmí dát zaskočit. Začal jsem tedy prototázkou: "Čemu říkáte uzdravovat nemocné, křísit mrtvé, vyhnat ďábly?" Všichni, kdo ten dotaz slyšeli, byli zajedno v tom, že se tu myslí zázračné uzdravení z nemoci, vyvolání mrtvého z hrobu nebo vymýtnutí zlého ducha z posledního. Jde tedy o zjevy, kterým říkáme zázrak, to, co se nedá vysvětlit přirozeným způsobem, co se vymyká přirozenému řádu světa.

Když jsme se shodli na tomto vysvětlení textu evangelia, který se nám na první pohled zdál samozřejmý, začal jsem s námitkami já. První a nejvážnější zněla takto: Měl Ježíš Kristus v úmyslu založit církev a novou lidskou společnost na samých zázracích? Mají křesťané vypadat jako samí divotvůrci, kteří nepotřebují studovat přírodní vědy a pro které je medicina úplně zbytečná, protože mají kněze, kteří každého nemocného uzdraví modlitbou a vkládáním rukou? Vždycky byly nějaké exaltované sekty. Už sv. Basil píše proti některým syrským mnichům, kteří zakazovali chodit k lékařům. Křesťan prý má mít důvěru v Boha, modlit se. Bůh pak, když bude jeho vůle, člověka uzdraví. Chodit k doktoru a užívat léčivé bylinky prý je nedostatek důvěry k nebeskému Otci. Sv. Basil na to odpovídá kratičko, ale výstižně: Bůh, který se o nás stará, stvořil i lékaře i léčivé bylinky.

RaVat, CECO,

Můžeme však, aby byla srozumitelnější, tuto záručnou posnírku rozvinout nebo lépe osvětlit příkladem. Představme si, že někdo těžce onemocněl. Rozhodne se, že pojede do Lurd, aby si tam vyprosil zdraví. Leží tam před jeskyní na lůžku a po procesí, jak je tam zvykem, knez s monstrancí projde okolo nemocných a žehná je. V tom okamžiku se stane zázrak. Nemocný se zvedne, postaví se na nohy, je uzdraven. Jeho případ prozkoumají lurdští lékaři, dosvědčí, že se to nedá přirozeně vysvětlit že to byl zvláštní Boží zásah.

Ale představme si i jiné řešení. Týž nemocný se vrátí z Lurd ve stavu, v jakém byl předtím. Modlil se mnoho, ale zázrak se nestal. Vypravuje o tom známému. Ten se zamyslí a řekne: Zkusme ještě jednu věc. Slyšel jsem o jednom lékaři, který je velmi schopný. Zajdi k němu. Nemocný poslechně a léčení se podaří. Zázrak to nebyl. Znamená to, že jeho modlitby v Lurdech byly nadarmo? Nemocný je věřící a je přesvědčen, že k Bůh o pouti vyslyšel. Nestal se spektakulární zázrak, ale byla tu přirozená cesta Boží prozřetelnosti. Ta pak je stejná v prvním i druhém případě, jen způsob je jiný.

Vraťme se v této souvislosti k textu evangelia: "Uzdravujte nemocné!" České slovo "nemocný" je zajímavě vytvořeno. Označuje někoho, kdo "nemá moc", kdo je slabý, kdo nemá sílu k tomu, aby žil a splnil svůj úkol. Ale takoví jsme vlastně všichni. Kdo z nás může říci, že stačí na to, aby nehrešil, aby vytrval až do konce? A převe máme naději. Modlíme se sami, modlíme se jeden za druhého, celá církev se modlí a uzdravuje nás, dává nám sílu, doslova řečeno "zdravost", svěžest k životu.

Ta pomoc všem přichází tisícery způsoby, které patří do přirozeného běhu světa a přece jsou v základu nadpřirozené. Nejlépe je to vidět v tom, že dokážeme odolat zlému, máckoli doráží ze všech stran. A i když podlehнемe, klesneme, zhřešíme, modlitba církve nás znova staví na nohy i ve formě svátostného rozhřešení. Tedy stále se vymýtají zlí duchové.

Nejobtížnější však se zdá křísit mrtvé. I v Ježíšově životě je těch případů málo: dcera Jairova (Mk 5,22 ^{másl.} sg.), chlapec z Naimu (Lk 7,11 ^{másl.} sg.), Lazar (Jn 11,1 ^{másl.} sg.). V životopisech svatých se o takových případech čte jen velmi zřídka a většinou tu jde o zprávy staršího data které pochopitelně vzbuzují pochybnosti o hodnověrnosti. Jak tedy máme splnit tento výslovný Kristův příkaz: křísit mrtvé?

Nechme zase stranou zázračné zásahy do běhu přírody. Podle přirozeného zákona všichni umíráme. A i kdyby nás někdo zázračně povolal

k životu, bylo by to zase jenom dočasné na krátko nebo delší řádku let. A přece vyznáváme v Kredu: "Věřím ve vzkříšení mrtvých a život věčný". Stane se to na konci věků, při druhém Kristově příchodu, mocí Boží. Budé to tedy zázrak nad všechny zázraky, podobně jako už samo Ježíšovo zmrtvýchvstání je největší div v jeho životě. Ale přece i ten je jakoby přirozeným dokončením dějin spásy, historie církve. A i ten souvisí úzce s naší modlitbou.

Už se skoro ^{dva tisíce} 2000 let církev modlí: "Přijď Pane Ježíši Kriste" (Ap 22,20). Očekáváme "blaženou naději a příchod našeho Pána Ježíše Krista". Vzkříšení z mrtvých ukončuje spásu světa. Ta pak je společné dílo Boží a naší spolupráce. Můžeme tedy právem říci, že i my sami svým podílem vzkřísíme sebe i ostatní z mrtvých.

Zní to nezvykle, ale není to tak nepochopitelné, jak by se zdálo. Duchovní život znamená získávání Ducha sv., zduchovnění sebe, církve a celého světa. Duch sv. pak je "dárce života". Církev, která skrze svátosti zprostředkovává milost, rozmnožuje život, který krok za krokem přemáhá smrt, až ji nakonec úplně přemůže.

Ze Syrie pocházel ve starověku mnoho lékařů, protože tam sbírali léčivé bylinky proti všem možným neduhům. Napadla tedy některé bláhová myšlenka, nenašla-li by se nějaká bylinka, nějaký lék i proti smrti. Podobný motiv se objevuje v našich pohádkách o mrtvé a živé vodě. Sv. Ignác z Antiochie, tedy ze Syrie, na to asi myslel, když napsal, že my už toho léku užíváme v eucharistii, která je chléb života. V tradici našich pohádek to můžeme obměnit a říci, že máme živou vodu, Ducha svatého, která dá vzkříšení tělům zasetým do země jako semena. Kristus definoval sám sebe "život". "Já jsem život" (Jn 11,25). My žijeme s ním a s ním oživujeme sebe i celý kosmos.

25 APR. 1992

Vatikán: V projevu k rakouským biskupům, které dnes dopoledne přijal ve společné audienci, Jan Pavel II. zdůraznil: "Úkolem teologických fakult je zajistit přítomnost katolické víry a jejího velkého duchovního dědictví. Je proto třeba zachovat věrnost původnímu jádru teologie, bez něhož teologie ztrácí význam a nemá nám již co dát. Tato věrnost však zároveň též vyžaduje, aby v teologii měly své místo všechny otázky duchovního života, poněvadž již svou povahou je věrna pravdě a jejímu hlubšímu poznání. Teologie proto vyžaduje dialog s jinými /universitními/ fakultami. Vaší povinností jako učitelů víry je doprovázet a povzbuzovat teology při tomto jejich důležitém poslání, a to radou, anebo - podle okolností - i varováním. Profesorům a studentům sv. Otec doporučil nejen vědeckou hloubku, nýbrž i nezbytný "církevní cit". V závěru ještě pochválil poslední společný pastýřský list rakouských biskupů a sociálních otázkách a příslušném učení.

Spojené státy: Památky a umělecká díla etruského oddělení vatikánských muzeí, budou od 1. května vystavena v městě Memphis ve státě Tennessee na zvláštní výstavě která pak bude postupně přenášena do Dallasu v Texasu, do Provo v Utahu a do Morristownu ve státě New Jersey. Na výstavu bylo odesláno celkem 178 exponátů.

Polsko: Asi 5.000 mladých Židů z 42 různých zemí se zúčastní ve dnech 26. dubna až 10. května tzv. pochodu života 1992. Jeho cílem je vzdát poctu obětem nacistického vyvražďování Židů a též těm, kteří bojovali za nový izraelský stát. Účastníci navštíví vyhlazovací tábory Oswiečim, Treblinka a Majdanek a pak odletí do Tel Avivu na oslavu dne izraelské nezávislosti, 7. května.

Afganistán: Po 14leté válce vstoupily dnes do Kabulu partyzánské oddíly, kterým je dosavadní vláda podle vlastního prohlášení ochotna předat moc. Ještě dnes či zítra je očekáváno v Kabulu několik delegátů prozatímní 50členné rady, která se má ujmout vlády. Zdá se, že mezi jednotlivými partyzánskými stranami dojde brzy k dohodě.

25 APR. 1992

Miloslav Vlk

arcibiskup pražský

Praha 27. 3. 1992

Čj. 328/92

Věc : Most modliteb za jednotu a duchovní obrodu Evropy

Excalence,
drahý spolubratře !

Můj vážený předchůdce kardinál Tomášek zaslal před čtyřmi lety biskupům a benediktinským klášterům zemí, které jsou spojeny se životem svatého Vojtěcha a s úctou k němu, důležité a proziravé poselství. Požádal v něm, abychom před blížícím se miléniem mučednické smrti svatého Vojtěcha, který je jakýmsi symbolem duchovní jednoty národů střední Evropy, uskutečnili každoročně o vigílii svátku tohoto světce (zemřel 23. dubna 997) most modliteb za prohlubování duchovní jednoty Evropy, za mravní a duchovní obrodu evropských národů, za mír a respektování všech lidských práv.

V roce 1990 pak tuto iniciativu připomnul Svatý Otec Jan Pavel II., který o vigílii svátku sv. Vojtěcha jako první nástupce sv. Petra navštívil naši vlast a právě v ten den ohlásil na Velehradě zvláštní synodu Evropy. Dramatický a složitý vývoj v Evropě, stejně jako hlas biskupů, shromážděných na nedávné synodě, potvrzuje naléhavost výzvy, kterou vyslovil kardinál Tomášek. Jednotu a obrodu Evropy nelze budovat jen na rovině politické a ekonomické,

25 APR. 1992

nýbrž především na rovině duchovní. "Nestaví-li Hospodin dům, marně se namáhají ti, kdo ho budují." (ž 127)

Letos výjimečně z důvodů liturgických překládáme slavení svátku sv.Vojtěcha z 23.dubna na 27.dubna. Prosím Vás, milovaní bratři, spojme se o vigilii toho dne opět ve společných prosbách za nás kontinent, posvěcený krvi tolika mučedníků dávné i nedávné historie ! V naší zemi patří tento modlitební večer, který má své centrum ve Vojtěchem založeném klášteře sv. Markéty v Praze, k duchovním vrcholům každého roku našeho "Desetiletí duchovní obnovy národa" , jímž se připravujeme na milénium sv. Vojtěcha. V roce 1997 bychom chtěli toto milénium oslavit evropským setkáním křesťanů v Praze.

Kéž Hnězdro, Praha, Nitra, Ostřihom, Magdeburg, Cáchy, Ravenna, Verona, Řím, Monte Cassino, St.Denis a další místa, spojená se životem a úctou tohoto velkého Evropana, pražského biskupa Vojtěcha, se stanou každoročně pilíři tohoto mostu modliteb, mostu rodící se skutečné jednoty Evropy !

V jednotě Kristovy lásky

váš

Miloslav Vlk.

arcibiskup pražský

a

primas český

ústav pro studium
totalitních režimů

25 APR. 1992

27. dubna tohoto roku oslaví 90. výročí svého založení Kongregace sester Premonstrátek, která je tak jednou z nejmladších větví premonstrátské rodiny. Byla založena strahovským premonstrátem Paterem Vojtěchem Frejkou roku 1902 na Svatém Kopečku u Olomouce. Biskupské schválení získala nová kongregace roku 1926 a papežské roku 1970.

Jako celý premonstrátsky řád vychází i Kongregace sester Premonstrátek z evangelia, Augustinovy Řehole a života prvních křesťanů. Kromě toho je spiritualita založena na pěti hlavních zásadách, tzv. premonstrátském Pateru, které doporučil svatý Norbert. To je život liturgický, kající, apoštolský a úcta eucharistická a mariánská – spojuje tedy život rozjímavý s činným.

Vnější činnost Kongregace vychází z hesla: Ad omne opus bonum parati – připraveny ke každému dobrému dílu. Věrny tomuto heslu se sestry staraly o nemocné, zmrzačené, přestárlé a práce neschopné, měly útulky pro dívky, dětské jesle, opatrovny, staraly se o domácnosti na farách a měly exerciční domy. V roce 1950 byla jejich činnost násilně přerušena. Starší sestry byly vyvezeny do internačních klášterů a nakonec do Charitního domova v Radvanově – odlehle koutě jižních Čech. Mladší sestry musely odejít z ústavů a nemocnic pracovat do továren. Po několika letech směly v domovech důchodců ošetřovat trpící a opuštěné i mentálně postižené. Dorost ovšem přijímat nesměly. V roce 1968 přijaly několik nových členek, ale již roku 1972 přišel nový zákaz, aby tak sestry dožily a řeholní život u nás aby vymizel. Kongregace však přijímalala sestry dál. Nesměly se k ní ovšem veřejně hlásit, musely nosit civilní oděv, pracovat v civilních zaměstnáních. Teprve od roku 1988 bylo v omezeném počtu dovoleno přijímat nové členky a v roce 1989 pak již svobodně.

Dnes žijí sestry v charitních domovech v Bílé Vodě, Radvanově a Vrbovém. Starají se o farní domácnosti – například na Svatém Kopečku a v Mariánských Lázních. Působí na biskupství v Nitře a v kněžském semináři v Bratislavě. Vyučují náboženství, ~~musely~~ Ošetřují těžce nemocné v nemocnici v Roztokách u Prahy a v Piešťanech. Sestry se snaží svoji činnost opět rozšířit jak na poli duchovní obrody, například v exercičních domech, tak na poli sociálně-charitativním. Sídlo generální představené je v Bílé Vodě u Javorníka, sídlo představené česko-moravské provincie v Radvanově u Mladé Vožice a sídlo představené slovenské provincie ve Vrbovém u Piešťan.

K devadesátinám Kongregaci sester Premonstrátek přejeme stálou mladost těch, kteří čerpají z pramenů Hospodinových. Radostnou tvář konkrétní víry, která v praxi uskutečňuje Ježíšovo přikázání lásky a oslovuje svou pravdivostí stále nové dívky, které se rozhodnou prožít svůj život opravdu plně a najít štěstí, které tento svět nemůže ani dát ani vzít.

Pro RA AT

25 APR. 1992

V minulých dnech vydalo nakladatelství Vyšehrad sbírku povídek Jana Čepa DVOJÍ DOMOV. Starší generaci nemusíme jeho jméno a dílo připomínat, patřilo k nejlepším v čase mezi dvěma válkami a čtenáři je znají. Mladí se však teprve musí s jeho dílem seznamovat, neboť Jan Čep, překladatel z mnoha evropských jazyků, prozaik a eseista katolické orientace, přítel Jakuba Demla, Václava ^{Renče}, a Jana Zahradníčka, patřil za totality mezi autory velmi nežádoucí a umlčované. Povídky Dvojí domov rekrutují z moravského a českého venkova, pramení z čistého křesťanského prostředí a mají v jednotlivých prózách osobitou náplň a vnitřní usebrání s vertikálním pohledem do věčnosti. Vyžadují koncentraci. Jan Čep byl mistrem krátkých literárních útvarů a mistrem pera; jadrnou českostí i obsahem se jeho próza blíží dílu Vladislava Vančury, ryzosti a čistotou jazyka Karlu Čapkovi. Každý jeho příběh je poutí lidskou dočasností, prchavým vnímáním světa, jeho nečekaných křížovatek a zvratů, poznamenaných bolestí i vábením. Nakladatelství Vyšehrad Čepovým Dvojím domovem oslavilo návrat spisovatelova díla do rodné země, kterou musel v roce 1948 opustit.

Marie Sulcová

Marie Sulcová

ústav pro studium
totalitních režimů

Nedělní Zdrávas královno sv. Otce

Milovaní bratři a sestry!

26 APR. 1992

① 1. "Pokoj vám!". Tímto pozdravem se zmrtvýchvstalý Kristus
obrací k učedníkům, dosud vyděšeným^{drastickými událostmi}, z ukřížování a smrti jejich
mistra. Před chvílí jsme znova slyšeli tato posilující Ježíšova
 slova v eucharistické liturgii, která dnes obohatila církev sed-
 mi novými biskupy.

Těmto nástupcům apoštolů zmrtvýchvstalý Pán opakuje: "Jako Otec poslal mne, tak i já posílám vás". Jejich posláním je hlásat Boží milosrdenství a vydávat radostné svědectví o jeho lásce, jež přetváří a vykupuje člověka. Kéž Duch svatý řídí a podporuje jejich apoštolskou činnost, aby stále zůstali věrní mimořádnému daru, jehož se jim dnes dostalo.

○ Znovu je s láskou zdravím a myslím přitom i na jejich rodičtí příslušníky, přátele a všechny, kteří jsou s nimi v tento sváteční den. Obzvláště chci pozdravit ty, kteří sem dnes přišli z oblastí a diecézí, odkud noví biskupové pocházejí, anebo kam se odeberou, aby tam vykonávali svůj církevní úřad.

2. "Pokoj vám!". I k nám se Ježíš dnes, na závěr velikonočního týdne obrací s těmito slovy naděje a radosti. Dává nám svůj pokoj a přitom ukazuje známky svého bolestného utrpení. Kéž jeho dlaní, jimiž byl přibit na kříž a z jeho probodeného bohu vytryskne pro celé lidstvo cenný dar míru a Božího milosrdenství. V zázraku svého zmrtvýchvstání zjevuje "Boha milosrdné lásky, právě proto že přijal kříž jako cestu ke vzkříšení. A tentýž Kristus - jak jsem napsal v encyklice "Dives in misericordia", "... na konci a v jistém smyslu už po konci svého mesiášského poslání, zjevuje sám sebe jako nevyčerpatelný zdroj milosrdenství, též lásky, která v dalším pokračování dějin spásy, tj. v církvi, stále musí potvrzovat, že je mocnější než hřich".

Velikonoční Kristus je skutečně "definitivním vtělením milosrdenství i jeho živým znamením, jak historicky spásonosným, tak i eschatologickým".

3. Milovaní bratři a sestry, kdo zná tajemství Božího milosrdenství hlouběji než Maria, matka ukřížovaného a zmrvýchvstalého Krista. Ona zná jeho cenu, velikost i hodnotu. Z toho

důvodu ji též nazýváme "Matkou milosrdenství" anebo "Matkou Božího milosrdenství".
26 APR. 1992

Jejímu mateřskému srdci svěřujeme nové biskupy i budoucí pole jejich apoštolátu. Zároveň mu svěřujeme i své naděje a starosti, svá očekávání a problémy lidského pokolení, s vědomím, že se již blíží třetí tisíciletí a že lze hluboce cítit změnu, která se uskutečňuje v dějinách.

K ní, nebeské královně, se nyní s důvěrou obracíme v modlitbě.

ústav pro studium
totalitních režimů

RadioVaticana.cz

Česká sekce Vatikánského rozhlasu

RaVat-Ceco

Církev a svět

26 APR. 1992

Loni zahynulo v Rusku při dopravních nehodách 37.510 lidí, třikrát více než padlých ruských vojáků za 9 let války v Afganistánu. Statistiky udávají, že ani ne čtvrtina celkového počtu obětí na světě připadá na přírodní pohromy. Většinou zabíjí či vraždí člověk, ať už přímo či nepřímo. Poprava dvojnásobného vraha Roberta Harrise v Kalifornii zaostřila pozornost veřejného mínění na úděsná čísla: V roce 1991 bylo v USA zavražděno přes 25.000 lidí; o 1.560 více než předešlého roku. AI zaznamenala 2.086 popravených ve 32 zemích a dalších 2.703 rozsudků smrti ve 62 státech; kromě toho více než 5.000 poprav za poslední tři roky v Iránu a přes 1.500 v Číně. Naši biskupové uvádějí v pastýřském listě k letošnímu svátku Zvestování Páně: "Od roku 1957, kdy byl umělý uzákoněn, to je za 35 let bylo tímto způsobem usmrcto přes 4 miliony dětí. Po roce 1986, kdy byl zákon o umělém ukončení těhotenství ještě uvolněn, stouplo počet potratů ročně více než o čtvrtinu". - Kolik lékařů, kolik matek i otců má v naší vlasti podobně obtížené svědomí jako onen popravený ^{dvojnásobný} _{vrah} Robert Harris!

Jedním z argumentů těch, kteří odmítají uvěřit v Boha, je přítomnost zla ve světě. Dramaticky pádná námitka, aspoň tak si to myslí ateisté. Lanza del Vasto však upozorňoval (a ty statistické údaje to potvrzují): " Cílové je jako děcko, jež hází kameny do vzduchu, proti nebi; a pak obviňuje Boha za to, že mu ty kameny padají na hlavu." - Přímo slabikářový příklad předvedly italské noviny La Repubblica, v níž si téměř denně její redaktoři schlazují svou protibožskou a proticírkevní žáhu - asi jako dříve u nás (neblahé paměti) Rudé Právo. - Na Velký pátek tedy ohlašovaly palcovými titulky: „Jezuité přecházejí do útoku. Peklo existuje! Je nutno o něm mluvit." Vedla nadpisu karikatura čábla a pak už jen ironické jízlivosti, zesměšňování, povýšenosť agnostiků a otřepané námitky. Co ty skalní průkopníky laicismu tak nažhavilo, že jim z pera téměř odkapává jed?

LA CIVILTÀ CATTOLICA, čtrnáctideník italských jezuitů přinesl teologicky dobře fundovaný článek "Kázání o pekle dnes". Aspoň některé věty, jež pálí ony agnostické či ateistické redaktory, jako sůl v očích; abyste sami mohli posoudit.

" Křesťanské pravdy, týkající se posledního cíle, nejsou vůbec indiferentní či zbytečné v rámci pojmu o člověku, jaký vyplývá ze zjevení a jaký zastává a hlásá Církev."

" Samo Zjevení nám hovoří o věčné odměně, ale i o věčném trestu. Boží nabídka není jen nějaký inventární kus, který si podle libosti vezmeme nebo jej šmahem odmítnem".

26 APR. 1992

" z víry vyplývají tyto jistoty: peklo existuje; je věčné; je to osud toho člověka, který umře v těžkém hříchu; následuje bezprostředně po smrti; je to hrozné utrpení, především kvůli ztrátě Boha" (Člověk stvořený Láskou podle vzoru Krista, v Něm a pro Něho, aby miloval a byl milován, tímže se odvrátil od Boha-Lásky, musí žít v pravém opaku)

" Peklo, nebo odměna bezbožníka, je výsledkem toho, že člověk vědomě a dobrovolně odmítl spásu, jež pochází od Boha; je to krajní důsledek osobní svobody, která vědomě odmítá, čím je ^{*}Kristus pro člověka , a navzdory tomu, že poznal dílo spásy, zavírá uzavírá: ať není, ať se nestane tvá vůle!"

Tyto a další pravdy nekompromisně předložené ve článku, působily na zmíněné redaktory, ale i na mnoho matrikových či pokrovkových katolíků, jako nastavené zrcadlo. Avšak pravda se nedá spláchnout ani záplavou jedovatých či pokrovově výsměšných slov, ba ani lhostejným pokrčením ramen. Daleko moudřejší je postoj Journetův, který пиše: " Pokud budeme žít, myšlenka na peklo nás bude uvádět ve zmatek: je to osten v našem srdci, který nás nutí chvět se tváří v tvář Božímu soudu, který nás nutí prosit o mnohem čistší víru a naléhavě se dožadovat, aby Pán podrobil naši vzpurnou vůli, aby žádný z lidí neodolal naléhavým něžnostem oné nekonečné dobroty, o které apoštola Pavel пиše, že je to šílenstvím brát ji na lehkou váhu."

Nakonec už v nedělní čísle týchž novin v jiné souvislosti přece jen dostali zaprávdu vysmívání jezuité z Civiltà catolica. Už titulkem přiznávaly, že jsou poslabší v argumentech. " Tvrz výhrůžka dona Riboldiho: Pro únosce je peklo" . A pak podrobný článek o velikonočním kázání proslulého odpůrce sicilské maffie a nyní neapolské camorry, biskupa z Acerry, monsignora Antonia Riboldiho, kterému italské ministerstvo vnitra přidělilo ozbrojený doprovod, protože byl uveden na listině ^{maffie} odsouzených ke smrti ~~maffií~~. Tentokrát si nedělali posměch, když mons Riboldi říkal: " je smutné vědět, že existují lidé, kteří, tak dokážou pohrdat člověkem, ať už z nevědomosti, nebo z hladu po penězích, že popírají lásku, kterou má Bůh k člověku. Jen PEKLO může být jejich posledním určením".

Chcete-li mít užitek z tohoto komentáře, položte si otázku: Co je pro mne PEKLO? Pouze jedno z mnoha slov, které bezmyšlenkovitě užívám? Nebo rekvizita z opery Antonína Dvořáka "Čert a Káča" či šimrající vzpomínka na Drdovu knihu "Hrátky s čertem"? // Aneb děsivý důsledek zneužití svobodné lidské vůle?

27 APR. 1992

Vatikán: V dnešních pondělních dopoledních audiencích Jan Pavel II. přijal včera vysvěcené nové biskupy spolu s jejich rodinnými příslušníky a dále 6 biskupů ze západoafrické republiky Burkina Faso /dříve Horní Volta/ v čele s kard. Zungranou. Konečně přijal i představitele Sv. Stolce u Ruské federace, mons. Colasuonna a apoštolského nuncia v baltických republikách Mullora Garcíu.

Ve čtvrtek 30. dubna sv. Otec ^{kardinál} svou čtyřdenní apoštolskou návštěvu v severoitalské oblasti Friuli - Venezia Giulia. Zastaví se při ní i v Terstu a v Aquileji, sídle stáboylého patriarchátu.

Dnes v pondělí bylo zahájeno valné zasedání posv. kongr. pro evangelizaci národů. Úvodní projev pronesl kard. Tomko;

Rusko: Pravoslavní slavili včera velikonoční neděli. Poprvé po 75 letech velký zvon v Kremlu ohlásil věřícím Kristovo zmrtvýchvstání za doprovodu všech ostatních moskevských zvonů. Mše sv. v moskevské katedrále se zúčastnili i někteří význační veřejní představitelé. Moskevský patriarcha ve svém velikonočním poselství vzpomněl i děti jež zahynuly v důsledku černobylské katastrofy. Ústřední televizní síť vysílala včera večer italský Pasoliniho film: Evangelium podle sv. Matouše.

Slovinsko: Lublaňský arcibiskup Alois Šutar prohlásil, že v jeho vlasti dosud stále trvají předsudky vůči křesťanům. Narážejí dosud na polemické postoje i na výsměch. Křesťané chtejí být podle jeho slov rovnocenným partnerem v pluralistické společnosti, ale mnoho z jejich veřejných akcí je stále ještě označováno za klerikalismus a touhu církve po moci. Arcibiskup z toho vyvozuje, že náboženství a církve se i nyní ve Slovinsku manipuluje pro politické účely. Církev netouží po moci, nýbrž chce být jen strážcem duchovních hodnot v zájmu celé společnosti. Usiluje též o vzájemné usmíření a snášlivost. Je ovšem právem a povinností křesťanů, aby pozvedli svůj hlas v životně důležitých otázkách a to platí i pro kněze a profesory teologie. Zároveň však arcibiskup varoval kněze, aby se neangažovali v politických stranách.

ARCIBISKUPSTVÍ PRAŽSKÉ

119 02 Praha 1, Hradčanské nám. čp. 56/16 — Telefon 53 95 48-9

27 APR. 1992

Cla. jedn.
(V odpovědi uvedte toto číslo)
Přílohy:

SEZIONE CECA
Daniel Herman
P. Daniel Herman — sekretář

v Praze dne 27.04.1992

Úrok z krve sv. Vojtěcha

Na pozvání primase Polska kardinála Josefa Glempa, přijel pražský arcibiskup a český primas Miloslav Vlk na výroční svatovojtěšské oslavy do polského Hnězdná, aby zde, spolu s mnoha biskupy a tisící poutníky, uctil prvního pražského biskupa české krve — sv. Vojtěcha. Iehož tělesné pozůstatky byly uloženy k odpočinku ^{na rok} roku 999 právě v hnězdenské katedrále. Bylo to poprvé, kdy se nástupce na Vojtěchově pražském biskupském stolci zúčastnil hnězdenských oslav. Také proto vedl Otec arcibiskup Vlk v sobotu 25. dubna večer procesí, v němž byly městem přenášeny ostatky sv. Vojtěcha z katedrály do chrámu sv. Michaela Archanděla. Kde přes celou noc držely jednotlivé farnosti modlitební stráž. Tisícům poutníků ^{pro}otec arcibiskup poděkoval za svědectví víry a povzbudil je ke společné obnově Evropy na duchovních kořenech křesťanství. Žel tak z výzvy napsané nad místem přijetí ostatků, aby krev sv. Vojtěcha byla semenem nové evangelisace.

Kromě mnoha zástupců polského episkopátu přijel do Hnězdná i biskup Giuseppe Amari z italské Verony, ve které sv. Vojtěch přijal biskupské svěcení.

V neděli byly pak ostatky sv. Vojtěcha spolu s ostatky dalšího hnězdenského patrona blahoslaveného Bogumila opět ve slavnostním procesí městem přeneseny do katedrály, před níž byla celebrována Mše sv. ^{PRIETO KSI SV.} ^{kard. GLEMP POZDĚNA} při které polský metropolita několika desítkám misionářů a misionářek požehnal kříže, které si ponesou do celého světa. Před bohoslužbou opět oslovil věřící pražský arcibiskup. Ve svém slově vyzdvíhl integrační moment osobnosti sv. Vojtěcha, pražského biskupa českého původu, vzdělaného v německém Magdeburku, vysvěceného v italské Veroně, který vydal svědectví Ježíši Kristu svou vlastní krví při evangelisaci Prusů. Otec arcibiskup doslova řekl, že je třeba splatit Evropě dluh za tohoto velkého Evropana, který překračuje zdaleka hranice svého a dodnes hovoří aktuálním jazykem právě o potřebě duchovní obnovy, kterou on sám programově uskutečňoval v duchu clunyjského obnovného hnutí, s nímž se při svých evropských cestách obeznámil. Český primas citoval i přísluhu Břetislava I. a dalších českých knížat, skládanou nad Vojtěchovým hrobem po dobytí Hnězdná roku 1039, kdy byla vzácná relikvie převezena do Prahy. Příslaha, kterou zachovala Kosmova kronika je velmi aktuální a hovoří mimo jiné k tak dnešním tématům, jako je obnova rodinného života včetně přísného odsouzení vyhánění plodu z těla matky či ^{výrobek a} varování před holdováním alkoholu. Novým misionářům Otec arcibiskup popřál Boží požehnání a vyzval všechny, aby pomohli také diecézi, která Hnězdnou darovala svatého biskupa a mučedníka a nyní sama potřebuje nové kněze — misionáře.

Homilií pronesl nový hnězdenský arcibiskup Henryk Muszyński. Vyzval shromážděné k opravdovému přijetí víry do života, který tak promění život celé společnosti. Odvolal se zde i na myšlenku vzájemné výměny darů, která zazněla na mimořádné synodě

27 APR. 1992

- 2 -

evropských biskupů v Římě na sklonku loňského roku.

I přes nepřízeň počasí vydržely tisíce poutníků, kteří zcela zaplnili náměstí mezi katedrálou a arcibiskupstvím i přilehlé ulice, až do skončení bohoslužby a potleskem vyvolali biskupy znovu na balkon arcibiskupství.

Nezbývá si než přát, abychom příslušnou knížete Břetislava vzali vážně a svým kvalitním životem odpovídali na Boží lásku a byli Kristovými apoštoly hodnými svého svatého biskupa Vojtěcha. Staneme se tak živým modlitebním mostem k prohlubování evropské jednoty na duchovním základě, jak k tomu vyzval ve svém dopise, evropským biskupstvím a benediktinským opatstvím, s nimiž byl sv. Vojtěch spojen, již před čtyřmi lety pan kardinál František Tomášek a letos znovu pan arcibiskup Miloslav Vlk.

RadioVaticana.cz

Česká sekce Vatikánského rozhlasu

ústav pro studium
totalitních režimů

Církev a zednářství v dnešní době

Už více než dvě staletí zajímají pozornější veřejnost vzájemné vztahy mezi církví a zednářstvím. Nejprve to byla jejich srážka, potom dialog církve s moderním světem. Prostí lidé i učenci na obou stranách si dokonce přejí, aby byly radikálním a trvalým způsobem překonány důvody, které způsobily jednak, že církev zednářství několikrát odsoudila, jednak, že zednáři se ve všech oblastech stavěli proti církvi. V posledních desetiletích nechybějí ani ti, kteří z celkového církevního zaměření a z posledních církevních dokumentů vyvozují, že církev se opět vrací k dřívějšímu neústupnému postoji vůči zednářům. Takovýto obrat je pro tyto pozorovatele tím smutnější, čím více v prvních letech po koncilu jásali nad předpokládanou změnou církevního stanoviska.

T Nechceme se tu zabývat dějinami bouřlivých polemik, jimiž se vyznačovaly vztahy mezi církví a zednářstvím. A nehodláme ani opakovat různé argumenty, které v minulosti, v Itálii i jinde vzrušovaly zástupce obou stran. Chceme tu jen předložit a vyložit vůdčí zednářské pojmy a zásady.

Dobře víme, že zednářství je složitým a vnitřně rozrůzněným jevem. Jakékoli zevšeobecnění by tedy mohlo vést k chybnému anebo jen omezenému hodnocení. Je nám též známo, že jedna věc jsou základní principy ryzího, pravého zednářství a jiná, odlišná věc jeho dějin u různých národů a konečně třetí věc že jsou určité výstřelky, které nepatří k podstatě zednářství, nýbrž jsou spíše dílem některých proudů či jednotlivců. A opět jiná věc jsou konečně i úchylky od skutečného jádra zednářství.

T Na druhé straně ale také věříme, že zednářství jako takové vychovává své členy k určité filosofii a k jistému náboženskému cítění, které církev i dnes považuje za neoslužitelné s pravou křesťanskou a katolickou vírou, a že rovněž vylučuje ryzí víru v tajemství Božího lidu a v to, co lidí s církevní učitelstvím lidí. Chceme bliže vysvětlit právě tuto zásadní nesmiřitelnost, která je také klíčem ke správnému pochopení posledních zásahů církve na tomto poli.

Ponechávame stranou různé pověsti a legendy, zednářství je snad nejvýznačnějším plodem a projevem osvícenství. Osvícené století samo je pak údobím zarážejících a složitých směrů a proudů v oblasti kultury, propagandy, polemiky a kritiky. Osvícenství kultura

27 APR. 1992

92

skoro stále zůstává jen ve stadiu plánů a programů a proto se jeví jako zlomkovitá a protikládná, kolísající ve svých předsevzetích a příliš široká ve svých zájmech. Je hluboká ve zkoumání druhotních, méně významných otázek, ale povrchní při hodnocení základních, skutečně důležitých problémů. Je až neústupně kritická, zároveň však i dogmatická a někdy dokonce prostoduchá.

27/4 Tato kultura nakonec otřásla evropskou politickou strukturou, podvrátila platné filosofické zásady a podlamila i dosavadní církevní řád. Položila základy k současné kultuře a společenskému uspořádání. Vytvořila ideální antitési k neexistujícímu středověkému tmářství. Přitom prokázala skoro úplnou neznalost skutečné středověké kultury a nedokázala pochopit historickou hodnotu tradice.

Osvícenství je však ve skutečnosti dítětem experimentální vědy, která vděčí za svou metodologii Galileimu a Baconovi a za své základní objevy opět Galileimu a dále Kopernikovi, Keplerovi a Newtonovi. Její racionalismus je descartesovského ražení. Vidíme v ní dva zdroje vedoucí k Bayleovi a Lockovi. Tato kultura je tedy ve svém základu mechanistická. Předpokládá nekriticky a dogmaticky souběžnost mezi lidským a přírodním světovým řádem. Oba řády závisejí na neměnných mechanických zákonech. Lidský rozum má povinnost objevit tyto zákony, ovládnout universální mechanismus a tím zajistit i pokrok a blaho byt lidstva.

Anglie, vlast Newtonova a Lockova, zažila v r. 1688 občanskou revoluci a proto se také všem zdála kolébkou nové vědy založené na pokusech a výpočtech, za vlast svobodného myšlení. Angličané byli pokládáni za národ, který si jako první stanovil liberální a ústavní politický řád. Proto také právě v Londýně vznikla 24. června 1717 první moderní zednářská lóže.

Není proto náhodou, že v zednářství nacházíme ve všech zemích dva typické rysy osvícenství: bezvýhradnou důvěru v neomezenou moc rozumu a zkušenosti a dále smysl pro nesmírnost přírody ovládané železnými zákony universálního mechanismu, které nejsou vždy člověku příznivé.

První z uvedených příznačných rysů vychází z renesančního pojetí člověka jako středu vesmíru (*copula mundi*) a z Baconova pojetí vědy jako prostředku zajišťujícího moc a vládu. Plně odpovídá požadavku neuznávat žádnou autoritu vyšší než rozum a jiné příčiny lidského i

28 APR. 1992

Vatikán: Dnes v úterý dopoledne Jan Pavel II. přijal v audienci ~~asi~~ 20 členů rady Světového svazu katolických učitelů a profesorů, kteří zasedají v těchto dnech v Římě, aby vypracovali plán činnosti na příští tříletí a nastolili nového předsedu Holmádana Arnolda Backse. Svaz sdružuje asi 40 národních organizací a patří k němu asi půl milionu učitelů a profesorů, včetně vyučujících na státních školách. Sv. Otec v projevu vytýčil jejich hlavní úkoly: pečovat o zdravý vývoj mladých lidí, bránit náboženskou svobodu a prosazovat vyučování katolického náboženství. Mají být jednak vychovatelé, jednak svědkové víry. Zvláštní zmínku věnoval úkolům učitelů v bývalých socialistických zemích, kterým mají jejich západní kolegové všemožně pomáhat.

Dnes dopoledne se konala v Apoštolském paláci řádná veřejná konsistoř, jež jednala o svatořečení dvou blahoslavených, a to: Kláudia La Colombière z TJ, který bude svatořečen 31. května. Byl duchovním rádcem sv. Marie Markéty Alacoque a spolu s ní přispěl k rozšíření kultu k Nejsv. srdci Páně. Za blahoslaveného byl prohlášen v r. 1929. Dekret o vyžadovaném zázraku je datován 21. XII. 1991. Druhý světec je Ezechiel Moreno y Díaz, který působil v minulém století jako misionář a biskup na Filipinách a v Kolumbii. Blahoslaveným je od r. 1975. Proslul svou apoštolskou horlivostí a rovněž péčí o hmotný hlahobyt svých věřících. Datum jeho svatořečení není dosud stanoveno.

Německo: V červnu příštího roku se bude konat v Berlíně 9. mezinárodní konference o nové nemoci Aids. Počítá se s účastí asi 15.000 osob. Předseda sjezdu Habermehl však včera prohlásil, že od konference nelze očekávat žádné závratné novinky. Bude se diskutovat hlavně o nových léčích, které zpomalují vývoj nemoci a o nových poznatech týkajících se příslušné nákazy. V Německu onemocnělo touto nemocí již na 8.000 osob, seropozitivních je asi 60.000.

Francie: V noci na dnešek zemřel v Paříži ve věku 81 let známý skladatel Oliver Messiaen v důsledku chirurgického zákroku. Spolu s Debussym a Ravelem je považován za největšího francouzského skladatele v tomto století. Z jeho děl uvádíme např. Narození Páně /1935/, Rozjímání o tajemství Nejsv. Trojice /1969/ a Kniha Nejsv. svátosti z r. 1984.

Perú: Arcibiskup z hlavního města Limy, mons. Vargas Alzamora nabídl prostředkování místní církve při řešení současné ústavní krize. Nabídka je důsledkem presidentova rozhodnutí rozpustit parlament a zreorganizovat soudní orgány, aby se účinněji bojovalo proti úplatkářství. Podmínkou je, aby církevní prostředkování přijaly všechny strany a aby vládní úřady uznaly své dosavadní chyby a nedostatky a konečně aby všichni uznali za nutný boj proti rosoucí korupci.

K dopisu českých a moravských biskupů Českému biskupství, 27.04.92

~~Několik množství kněží vzniklo v posledních dnech.~~ Na naše otázky nám řekl P.-Ing. M. Fiala, tiskový tajemník biskupské konference ČSFR: — Novináři se neustále vyptávají, co udělá církev s dvěma kategoriemi kněží, to jsou členové hnutí Facem in terris a spolupracovníci StB, ať už spolupracovali z jakéhokoliv důvodu. Proto ~~zde~~ biskupové vydali list, nazvaný "Čin pokání, církvi", který dost zřetelně naznačuje, že to je záležitost církve a že církev si ve svém oboru, především v oboru svědomí těch kněží ale i ve svém celku udělá pořádek sama. ~~a že v tomhle to je~~ Z toho důvodu byla nejlepší příležitost ~~při~~ exerciciích na Svaté hoře v minulém týdnu, kde se text tohoto dopisu dal zhruba dohromady a pak se dodatečně ještě upřesnil a tak že církev dnes k tomu neřekne víc, než je v tom dopise.

~~D~~ Pro tuto dobu se biskupové domnívají, že druhá strana ~~to akceptovala~~ tento postoj, toto vařejné politování a omluvu, a že se k tomu dá těžko něco dalšího říci. ~~že~~ by to každé slovo navíc ~~mohlo~~ do jisté míry zkreslit a nebo že by to mohlo přinést nějaké další nedopozornění. Pak je tu ještě další moment, že - když si vezmeme statistiku ~~je~~ třeba českých diecézí - jsou diecéze nedoktovány, co do kněží. Nehovoříme o průměrném věku šedesát let. Ale ~~když vezmeme~~, že třeba litoměřická diecéze potřebuje tak minimálně 200 - 250 kněží, totéž budějovická diecéze. Pražská arcidiecéze má ~~zpravidla~~ na 600 farností 230 kněží. Hradecká diecéze potřebuje také asi 300 kněží. Za této situace ~~by~~ každá kněžská síla, která by se tímto nebo nějakým jiným způsobem odstranila, ~~to by~~ bylo na pováženou. Protože církev musí ~~do jisté míry~~ říká, že spravedlnosti se musí učinit zejména, ~~ale na druhé straně zase~~ tě, kteří byli obětí bezpráví mají právo na satisfakci, ale na druhé straně zase ~~je~~ ~~to~~ podobenství o marnotratném synu a o tom dát každému šanci a ~~zároveň~~ nikoho neodepisovat. Chce být a mě být příkladem pro celou společnost. ~~Jestli to společnost přijme~~ nebo nepřijme je jiná věc, ale církev zde nemůže postupovat způsobem jako nějaká politická síla, musí působit především v oboru mravním, protože to je její hlavní působiště, její hlavní funkční oprávnění a raison d'être. Jakmile by toto stávisko ~~opustila~~, tak lidsky by se i mohlo nějakým způsobem říci :ano, tak jsme potrestali toho, toho a toho, ale je otázka, jestli z hlediska mravního ~~zpravidla~~ a duchovního by to bylo všechno v pořádku. A třeba ~~situace~~ v některých církvích, ~~např.~~ ~~zpravidla~~ vzniká v mnoha kněžích, které spoléhaly nebo spoléhají příliš jenom na lidskou spravedlnost, ~~že~~ vidíme, jak je ta lidská spravedlnost krátkodochá, ~~jak vidí, jak pří~~

~~zpravidla~~ a ~~zpravidla~~ vzniká v mnoha kněžích, které spoléhaly nebo spoléhají příliš jenom na lidskou spravedlnost, ~~že~~ vidíme, jak je ta lidská spravedlnost krátkodochá, ~~jak vidí, jak pří~~

28 APR. 1992

- 2 -

Karel Čapek, člověka jenom

. To je další moment, který

vede našu představitele kmitám naší církve k tomu, že vydali

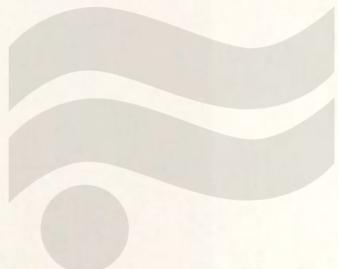
~~už dnesky domy~~ Otázka: Církev by zde měla vytvářet jakési modelové řešení?

K:

Odpověď: Společnost toto řešení nemůže přijmout, protože to je společnost zmaterializovaná, které prakticky nemá ponětí o tom, co je ~~vnitřní život~~ člověka, ~~a nějakých základních~~ duchovních ~~základech~~, o odpusťení, o Boží spravedlnosti. ~~nemá ani zdání.~~
Vidí to ~~zglajchsaltovaně~~, černobíle, a nevidí celou tu mosaiku, celou tu pestrost a problematičnost člověka. Tato společnost člověku nerozumí, popírá jeho duchovní základ a jeho božský původ, čili tato společnost není měřítkem. Proto ~~ona~~ není schopna naše měřítka a naše stanoviska přijmout.

RadioVaticana.cz

Česká sekce Vatikánského rozhlasu

ústav pro studium
totalitních režimů

28 APR. 1992

RaVat-Ceco

Dopis misionáře z Bolívie.

Náš český jezuita, dr. Jan Palacký píše 8 dubna ze "San Francisco de Moxos".

"Srdečně tě zdravím ze země Mochú. Máme zde tolik vody, že mívám někdy pocit, že tak to nějak muselo vypadat několik dní před biblickou potopou. Jsem na cestě do misie sv. Ignáce. Běžně dělám tu cestu po silnici, ale ta je nyní nesjízdná. Musím tedy letět malým letadlem. Dá se tam jet také na kanoji s malým motorem. Trvá to však více než 12 hodin a strašné nervy se zrádnými víry a dravými proudy. Zítra tam máme setkání celé komunity. Škoda, že se nedají fotografie posílat po rozhlasových vlnách. Časem Ti pošlu nějaké fotografie o zdejších záplavách. Po nich totiž přichází další metla, apokalyptická rána dusivého množství komárů - už jsou tady a bodají všechny. Musíme se obávat, že přijde i paludismo, t.j. malárie. Cholera zde prozatím nezakotvila, ale jak dlouho budeme ušetřeni, když už jsou prokázané případy v celé Bolívii, kromě našich dvou departementů Beni a Pando?

K Ve své lékařské praxi musím nyní ošetřovat spoustu kožních infekcí který se někdy komplikují s hnisavými abscesy; ty pak musím v anestesii otevřít a podávat injekčně antibiotika. Velká potíž je, že zdejší lidé mají boty z toulavého telete, strašní kočovníci! Přijdou na jedno ošetření a pak se vypaří. V řadě případů to musí vyvolat komplikace. Tak např. předevčírem jsem dával jednomu pětiletému děvčátku transfusi krve. Měla jen 3 gr hemoglobinu. Normálně by měla mít aspoň 10-12 gr. Nemohl jsem se dočkat nové kontroly. Ráno po transfusi však rodiče i s dítětem zmizeli. Objektivně se však už během transfuse viděl výsledek. Před transfusí mělo děvčátko šlapky noh a dlaně úplně bílé jako papír, na něž píší. Po transfusi se barva šlapek i dlaní normalisovala. Také počáteční rychlý tep, který byl zapříčinen anemií a lehkou horečkou, se úplně upravil. Tento stav byl pravděpodobně zapříčiněn střevními cizopasníky jako jsou Andricostoma a Ascaris. Děvčátko také chodilo bosky. Musí si zvykat nosit aspoň sandálky. — Chtěl bych také prostřednictvím rozhlasu poděkovat všem dárcům, kteří mi posílají malé ale velmi užitečné balíčky. Všechno je velmi vítané. Slouží to velmi chudým lidem. Kéž by tak dárcové mohli vidět jejich radost z maličkostí. Občas zde promítám diapositivy. Mám zde elektrický proud od 7.-10 hodiny večer. Střídáme náboženské diapositivy se zdravotnickou tématikou. Z vlasti nemám mnoho zpráv. Pošta zde chodí jako v době dostavníků. Nesmíme si však naříkat, ono se to časem spraví.

18.4
V krátké době však další tři sestry Matky Terezy otevřou další dům pro opuštěné a staré osoby, a také bezplatnou lékařskou poradnu, lékárnu, a ošetřovnu v jednom "dispensáře" pro chudé jedné čtvrti; navštěvují rodiče nemocné, dávají najist a vyučují děti ulice.

I PIME, t.j. papwežský ústav zahraničních misií otevře NEW HUMANITY státem uznaná organizace všestranného rozvoje venkovského obyvatelstva. Chtěli bychom, vypráví P. Vendramin začít na vesnicích z výchovou dospělých která zahrnuje výuku zemědělských technik, zdravotní, řemeslnou a školní výuku. Je třeba přiznat, že se mn oho změnilo na politické úrovni, ale zůstává struktura komunistické strany, a pak hrozí stálé nebezpečí krvavých po zuby ozbrojených Rudých Khmerů. Také kvůli tomu jsme se rozhodli začít s rozvojovými projekty, abychom svědčili o své víře fakty...: Bílá sobota tedy pokračuje.... až do rána vzkříšení....

(J) 30. března mi psal dopis žák osmé třídy základní školy v Banské Bystrici Peter CABAN: U nás ve škole se též propaguje úcta k sv. Dominikovi a blahoslavené Zdislavě z Lemberka. Posílám vám do ankety podpisy spolužáků které jsem nasbíral já i můj kamarád; jsou to ctiteli blahoslavené Zdisalvy a upřímně si přejí, aby byla svatořečena. Já jsem nasbíral 68 podpisů, kamarád 35, celkem tedy 103 osob. Tuto anketu schválil i otec biskup Rudolf Baláž. V příloze Vám také posílám článek o Paní Zdislavě, který jsem napsal podle knížky otce dominikána Ambrože Svatoše. Poslal jsem jej do některých slovenských katolických časopisů na uveřejnění. - Začátkem března přišly do ankety ještě další listiny s podpisy a to z farních úřadů Teplice, Velké Pavlovice, Jinošov, Strmilov a Nová Včelnice, Jarošov, Pňovice na olomouckém okresu, Němcice nad Hanou a z kláštera Redemptoristů v Červené, takže celkový počet účastníků ankety dosáhl čísla 15.824.

28 APR. 1992

1.30'

18.4
Perlička z velikonoční korespondence:

(4) Už nová adresa na obálce: Matka Elekta Bojková, Hradčanské nám. 184 Praha 1 naznačovala milé překvapení a upřímná douška k blahopřání nezůstala nijak pozadu: 31. března jsme konečně převzaly náš (to je karmelitský) klášter v Praze 1.4: tam hned odjely čtyři sestry trochu pouklízet z prachu. V sobotu (4.4.) nám přijede stěhovák a pobere polovic věcí ještě s pěti dalšími sestrami. Ostatních devět musí zůstat zde (t.j. v Jiřetíně, kam byli kdysi v padesátých letech násilně vyštěhovány všechny karmelitky z pražského kláštera. Tehdy si mohli vzít jen malé ruční zavazadlo; ostatní museli nechat na místě. V jakém stavu to nyní nacházejí líčí dál matka Elekta:) Dům byl důkladně vybrán, takže nemáme ani světla ani podlahy - pouze beton. Musíme

29 APR. 1992

Itálie: Příští týden, ve dnech 4. a 5. května Agnelliho nadace uspořádá v Turině mezinárodní studijní symposium na téma: Evropský islám; společnost a státy. Po tureckém panství nad Balkánem se dnes vyznavači islámu znovu trvale usazují v evropských zemích. Symposium chce odpovědět na některé zásadní otázky, jako např.: rodí se znovu evropský islám? Jaké jsou nynější vztahy mezi muslimskými přistěhovalci a evropskou společností? Jak se hodlá naše společnost vypořádat s tímto novým přistěhovalectvím? atd. Symposia se zúčastní přední odborníci z různých universit a organizací. Problém se zatím nejvíce projevuje v Anglii, Francii, Německu a Rakousku.

Belgie: Příslušná komise Evropského společenství uvolnila včera částku přes 230 miliard lir ve prospěch 10 afrických zemí na zmodernizování tamní dopravy, zejména na zlepšení stavu silnic. Zejména bude pamatováno na dopravní spojení s letištěm.

Anglie: Zástupci mezinárodního hnutí Amnesty International zjistili při nedávné návštěvě v západoafrické republice Sierra Leone závažné případy porušování lidských práv. Vedle otevřené války mezi partyzány a vládními oddíly tam existuje i jakási tajná válka, o které se nemluví a která spočívá v neodůvodněném zatýkání, věznění a mučení civilního obyvatelstva. Partyzáni byli v podstatě již odraženi a obě strany se nyní mstí na obyvatelstvu v oblastech, kde se do nedávna bojovalo.

Německo: V Řeznu bylo dnes zahajeno z podnětu tamního ústavu pro východní církve 4denní ekumenické symposium s ústředním námětem: Ideál dokonalosti dříve a dnes. K 600. výročí úmrtí sv. Sergěje Radoněžského. Symposium má být též výrazem nových bratrštějších svazků mezi německou biskupskou konferencí a ruskou pravoslavnou církví. Účastní se jej přes 80 představitelů pravoslavných církví, mezi nimi i biskupové z Indie, Rumunska, Bulharska, Kypru, Ruska a Sýrie. Delegáti též vzpomenou nedávno zesnulého místního biskupa Rudolfa Grabera který po velikonocích 1967 se setkal s ekumenickým patriarchou Athénagorou a jednal s ním o prohloubení vzájemných ekumenických vztahů. V tomto duchu se pak konalo 12 ekumenických symposií a v Řeznu byl založen již zmíněný Ústav pro východní církve. Bylo též zajištěno přes 200 stipendií pro pravoslavné teology, kteří tak lépe poznali západní katolickou teologii a spiritualitu a zároveň seznámili Západ s vlastními církevními tradicemi. Mnoho z těchto žáků je dnes pravoslavnými biskupy a profesory.

Francie: Ve světě dosud nevyprchalo zděšení způsobené nesmyslnou vražednou orgií, k níž došlo ze soboty na neděli v rámci 24hodinového závodu v Le Mans. Dosavadní bilance je 9 mrtvých a asi 50 raněných. Město bylo celou noc obětí zdivočilých band motocyklistů, kteří si počínali jako smyslů zbavení. Bylo by správným závěrem odšoudit v důsledku této události motocyklový sport jako takový, protože často poskytuje příležitost k podobným výstřelkům? Náš reportér položil tuto otázku místnímu biskupovi v Le Mans, mons. Gilsonovi. Dostal od něho následující odpověď:

Byli jsme svědky přímo vražedného. Byl jsem hluboce zarmoucen, když jsem viděl, jak mladí i méně mladí lidé si tak lehkomyslně zahrávají s vlastním životem a nedabají ani na životy druhých. Nebylo by však správné házet všechny bez rozdílu do jednoho pytle. Je sice strašlivé, když někdo přijde o život takovým způsobem, ale nelze zapomínat, že tohoto 24hodinového závodu se zúčastnilo celkem asi 70.000 osob. Často se teď opakuje, že je nepřípustné, aby se mladí lidé opíjeli a pak v tomto stavu podnikali honičky na motocyklech. Nemůžeme však tvrdit, že všichni motocyklisté se chovají tímto způsobem. Naopak, často se mezi nimi vyvine zcela zvláštní solidarita, která se vyznačuje trvalými a upřímnými přátelskými svazky, podobnými jako byly mezi dřívějšími jezdci, takže někteří dokonce mluví o moderní kavalerii. Bylo by jistě směšné zakázat motocykly anebo závod v Le Mans. Bylo by to stejné, jako kdyby chtěli zakazovat televizi. Nemůžeme se již vrátit zpět do doby našich dědečků. Spíše se musíme naučit důstojně žít v současné době a mít kontrolu nad moderními prostředky, které máme k dispozici. Řízení motocyklu by mohlo být dobrou školou takové kontroly. Dopravní předpisy jsou podle mého názoru v určitém smyslu konkrétním výrazem evangelních předpisů: respektuj ostatní a tím respektuješ i sám sebe. Nechci celou událost soudit, poněvadž jen Bůh je spravedlivým soudcem. Je třeba se modlit, aby motocyklisté nevybíjeli nadměrnou rychlostí svou agresivnost a hlavně, aby se neopíjeli. Spíše by měli mít radost z možnosti vzájemné pomoci a ze solidarity mezi sebou samými. Vždy ovšem musí při svém sportu respektovat ostatní.

Souhrn z gen. audience sv. Otce 29 APR. 1992

Můžeme říci, že skutečnost kněžského společenství ^{všech věřících} se uplatňuje a projevuje obzvláště významným způsobem ve svátosti pomazání nemocných. Sv. Jakub o tom píše ve svém listě: "Je někdo z vás nemocen? Ať si zavolá některého z představených církevní obce a ten ať se nadním modlí a maže ho olejem ve jménu Páně".

Vlastní podklad této svátosti nacházíme v Ježíšově péči a stastrostlivosti o nemocné. Evangelisté nám dosvědčují, že Ježíš už od počátku svého veřejného působení jednal s nemocnými s velkou láskou a s upřímným soucitem. "Uzdravoval každou nemoc a každou bolest". Četná zázračná uzdravení byla pro něho znamením spásy, kterou chtěl lidem zajistit. Dokátuje to zázrak uzdravení ochrnutého člověka, ktereemu Ježíš nejprve odpouští hřichy a pak teprve ho uzdravuje, aby tak dal zřetelně najevo, že "Syn člověka má na zemi moc odpouštět hřichy".

Církev převzala a osvojila si tuto Ježíšovu zvláštní pozornost vůči nemocným. Na jedné straně podnítila mnoho akcí a sdružení, jež se s velkodušnou obětavostí zasvěcují jejich péči. Na druhé straně pak svátostí nemocných jim zajišťovala a zajišťuje blahodárný styk s milosrdenstvím samého Krista. Zároveň jim skrze působení Ducha sv. též vyprošuje zdraví, a poskytuje jim útěchu a odpuštění hřichů.

Tím se tato svátost stává hluboce působící Kristovou silou při nemoci a tělesné slabosti v pokročilém věku. Je též povinností rodinných příslušníků a přátel nemocných, aby se o ně starali a v patřičné době k nim zavolali kněze.

ústav pro studium
totalitních režimů

Velikonoce v Bosně-Hercegovině 29 APR. 1992

V těchto dnech jsme dostali od Vrchbosenského arcibiskupa Puljiče zprávy, jak prožívali věřící a obyvatelstvo vůbec Svatý týden v této oblasti. V každém případě to byl velmi smutný Svatý týden. Ve středu podle místní tradice arcibiskup sloužil v katedrále mši sv. spojenou se svěcením křížma. Přál si, aby ji koncelebrovalo a obnovilo kněžské sliby co nejvíce kněží. Mimo Sarajevo má 139 farností, ale dostavili se jen tři kněží. Na cestách byly barikády a dalším kněžím nedovolili průchod. Ve čtvrtek, v pátek a v sobotu arcibiskup konal liturgické obřady ve 4 hod. odpoledne. Věřících přišlo jen málo, protože městská veřejná doprava byla zastavena.

Na Velikonoční neděli odpoledne jugoslávská armáda ostřelovala Mostar. Tamní biskup, mons. Žanič si telefonicky stěžoval arcibiskupovi, že již několik dní nemůže vyjít z domu, aby navštívil věřící v bombardovaných vesnicích své diecéze. Právě v neděli srbské oddíly obsadily Bosanski Šamac a obyvatelstvo z okolních vesnic v největším spěchu uteklo do sousedního Chorvatska. Místní farář byl odvlečen z fary a jeho auto bylo zabaveno. Během Velikonočního týdne obyvatelstvo z asi 30 farností uprchlo do Chorvatska. Kněží většinou odešli s nimi, někteří však byli zadrženi a jejich život je v nebezpečí.

Sarajevo bylo po několik dní obleženo srbskými teristy, kteří ostřelovali veřejné budovy. V úterý a ve středu 21. a 22. dubna nebylo pro ostřelování možné vycházet z domů. Ve středu byla za přítomnosti lorda Carringtona podepsána dohoda mezi bojujícími stranami, ale hned po odjezdu delegace srbské nepravidelné oddíly znova zaútočily na muslimskou sarajevsou čtvrt.

V sarajevských školách bylo přerušeno vyučování, obchody jsou zavřeny. Zásobování potravinami stále více vázne, poněvadž všechny výpadové silnice jsou pod srbskou kontrolou. Proto ani arcibiskup se nemohl osobně přesvědčit o stavu svých farností mimo Sarajevo. Studenti z místního semináře byli posláni domů. Nevíme, kdy bude situace natolik jistá, aby se opět mohlo zahájit vyučování.

Srbské nepravidelné oddíly znemožnily mezinárodním sílám přístup do některých vesnic, jistě proto, že tam došlo ke strašlivým masakrům. Je proto velmi obtížné ověřovat si informace o zabitých, nezvěstných a odvlečených osobách.

V závěru svých informací sarajevský arcibiskup žádá o mezinárodní pomoc

30 APR. 1992

Vatikán: Dnes ve čtvrttek ^v 15,30 odpoledne Jan Pavel II. odletěl z Říma na třídenní pastorační návštěvu v severoitalských oblastech Friuli a Venezia Giulia. Asi o hodinu později již přistál na terstském letišti zvaném Ronchi dei Legionari, které je asi 36 km vzdáleno od vlastního města. ⁺ Přivítali ho benátský patriarcha kard. Cé, jiní církevní představitelé a zástupce italské vlády. Sv. Otec je pozdravil Kristovými slovy: "Pokoj vám". Projevil pak svou radost nad tím, že zahajuje tuto cestu právě v historické Aquileji, městu, které mělo úzký vztah i k počátkům křesťanství v našich zemích. Přímo v Aquileji se první křesťané objevili už v I. století. ^{Připomněl pak} i současné problémy, které jsou ~~se~~ spojeny s postupující sekularizací. Vyzval všechny věřící, aby nezapomněli na svou slavnou duchovní tradici a v závěru jim vyprošoval pomoc Matky Boží, které je zasvěcena i tamní basilika.

⁺ Z letiště odjel do města Aquileje, kde došlo na náměstí před katedrálou k oficiálnímu přivítání a prvnímu setkání ^s obyvatelstvem.

Nato, asi od půl šesté sv. Otec sloužil v bazilice mši sv., kteřou s ním, kromě italských, koncelebroval ~~biskupové~~ ze Slovenska a z Rakouska. Námětem mše sv. byla evangelizace národů. Tomuto tématu Jan Pavel II. věnoval pozornost i ve své homilii. V době kdy vysíláme mše sv. buď již skončila anebo končí. Sv. Otec po ní ještě slavnostně otevře patriarchální museum a pak odletí vrtulníkem do města Pordenone, kde na náměstí před radnicí promluví k místnímu obyvatelstvu.

Před odletem, dnes dopoledne sv. Otec pronesl projev na právě probíhajícím valném zasedání posv. kongr. pro evangelizaci národů. Zdůraznil v něm hlavně důležitost katechistů v mladých misijních církvích. Kromě toho Jan Pavel II. přijal ve společné audienci biskupy ze západoafriických zemí Burkina Faso a Niger, kterým doporučil, aby zapojili do církevního života co možná největší počet angažovaných laiků a šířili sociální učení církve.

Angola: V celé zemi budí obavy prudký růst zločinnosti, jež se projevuje především v hlavním městě Luandě. Od počátku roku zde došlo k asi 200 vraždám. Jejich oběťmi jsou bohužel i cizinci, kteří se tu již necítí bezpeční. Jen v posledních 8 dnech policie zaregistrovala 159 ozbrojených přepadení a krádeží. Podle posledních zpráv jedním ze zavražděných je portugalský kněz páter Abilio Guerra. Předpokládá se, že většinu zločinců tvoří partyzáni z nyní již rozpuštěného odbojového hnutí Unita, kteří v důsledku hospodářské krize nemohou naléz zaměstnání.

totalitních režimů

30 APR. 1992

Při poslechu našeho programu ve čtvrtek 30. dubna 1992 Vás
vážení posluchači vítají:

Náš vysílací čas jsme rozdělili na zpravodajství, především
z cesty Jana Pavla II. do severoitalské oblasti Friuli - Venezia
Giulia a dále ^{prinesenue} zpravodajství ze světa i z domova. Druhá polovina
našeho programu patří pořadu "Listy z morálky".

V další zprávě z Olomouce se říká, že ve dnech mezi 1. a 3.
květnem, tzn. právě od zítřka do neděle proběhnou v této moravské
arcidiecézi ministrantská setkání.

Ministranti se při nich chtějí společně modlit, zpívat, povídat si, učit se ministrovat, soutěžit a hrát. Vrcholem každého jejich dne bude mše svatá.

Nejbližší spolupracovníci Mons. Karla Otčenáška nám dnes píšou:

42. výročí biskupského svěcení zastihlo královéhradeckého biskupa Mons. ^{Vnitřek} Karla Otčenáška uprostřed neúnavné biskupské činnosti: 26. dubna uděloval svátost biřmování v Nížkově, příští neděli jej čekají biřmovanci v Přibyslaví. Mezitím svatovojtěšská pouť v Libici nad Cidlinou a u Otců benediktinů v Břevnově, zasedání diecézní kněžské rady - a návštěva za návštěvou: kněží, biskupové, sestry, ^{učitel} od nás i ze zahraničí, ^{dale} pedagogický sbor začínajícího církevního gymnázia, ustavující se diecézní i oblastní Charita... Díky Bohu, který ^{náseni} dívá ^{Ode biskupu} tělesné i duševní síly ke zvládnutí každodenního náporu a díky ^{všem} kněžím i věřícím, zvláště nemocným, kteří jej podporují modlitbami a obětmi!

Otec biskupe, ať Duch Svatý vede Vaše kroky, aby ste stále své diecézi ukazoval cestu vpřed, za Kristem, k rozkvětu nové evangelizace s Církví v naší vlasti a ve spolupráci se Svatým Otcem i na celém světě pod ochranou Matky Boží Panny Marie!

Nejbližší spolupracovníci

K blahopřání Mons. Karlu Otčenáškovi se rádi připojujeme i my, pracovníci české redakce Vatikánského rozhlasu.

30 APR. 1992

ARCIBISKUPSTVÍ OLOMOUCKÉ V OLOMOUCI

PSČ 771 01

TÉLEFON 257 26

Čís.: 4.
 (Při odpovědi uvedte toto číslo)

VOLOMOUCI dne 29.4. 1992 2

OLOMOUC:

Už dříve jsme Vás, váž. posluchači, informovali o setkání vysokoškoláků na Velehradě, připravované na dny 29-31. května letošního roku.

Z olomouckého arcibiskupství jsme dnes dostali k tomuto tématu zajívavou pozvánku pro všechny vysokoškolské studenty, mladé lidi, ale i pro nemocné a vůbec pro Vás všechny: jedná se totiž o návrh na prožití modlitebních dnů za velehradské setkání. Ptáte se, které dny mají organizátoři pouti na mysli?: první sobotu v květnu tj. 3. května a první pátek v červnu tj. 5. června. Nyní samotný text povánek:

Celý den prožít v duchovním spojení se všemi mladými v naší diecézi, ale především ve spojení s Bohem (v milosti posvěcující). Všimat si možnosti přinášet drobné oběti: překonávat svou sobeckost, pohodlnost... přijímat těžkosti, nepříjemnosti...

Prosit Ježíše Krista a Pannu Marii, aby upevňovali v srdcích mladých lidí víru, lásku a ochotu žít pro Boha a bližní.

Požádat nemocné a trpící, aby se s námi v tento den spojili v modlitbě a oběti za mládež, za duchovní plody velehradského setkání.

Rýt ten den na měi svatá a nřijí svátostného Krista. Aktivně se zapojit do bohoslužby (čtení, zpěv...)

Setkat se ke společné modlitbě, rozjímání a sdělování zkušenosti na téma: evangelizace a výchova.

Program: úvodní modlitba

přečtení evangelia / 2. května - Mt. 20,1-16 /
 / 5. června - Mk. 10,17-22 /

téma na rozjímání
 chvíle ticha, pak sdělení zkušenosti
 přímluvy / každý tvorí sám /
 desátka růžence / 2. května - klerého jsi, Panno z Ducha
 svatého počala /
 / 5. června - který byl pro nás
 ukřížován /

závěrečná modlitba

/ možno prokládat písničkami - vše připravit! /

červen 7/

30 APR. 1992

Č T V R T E P Ř I K Á Z Á N Ī

Každý člověk touží po společenství, po domovu, bezpečí, po pochopení milých. Obává se opomíjení, odstrčení, samoty. Žádný člověk nemůže být sám, má-li žít zdravý a plný život. Potřebuje druhého. Ze společenství proudí síla a požehnání. Dává oporu, povzbuzuje, utěšuje, pomáhá i pobízí, umožňuje sdílet zkušenosti. Člověk, který je vyčerpán všedním životem, načerpá doma novou sílu. Společenství umožňuje milovat i být milován. Lidé jsou ze své přirozenosti společenské bytosti. Jenom ve společenství proto může člověk plně rozvinout svou osobnost. Jenom ve společenství může člověk milovat. Jenom ve společenství může člověk přijít k Bohu. Čtvrtým přikázáním Bůh vybízí k vytváření a zachovávání společenství. A to nejenom ve vlastní rodině, ale se všemi lidmi. Společenství vzniká oddaností jednoho člověka k druhému. Skutečná oddanost však není častá. Proto je v dnešní době společenství, které skutečně pomáhá na cestě k Bohu, dost vzácné. Život v samotě, bez společenství, bez oddanosti a vzájemné důvěry je skutečným peklem, neboť společenství je vždy projevem lásky. Předpokladem dobrých společenských vztahů je laskavost. Bez laskavosti nemůže nikdy vzniknout a trvat dobré společenství. Stejně tak je důležitým základem pro společenství důvěra a levřenost. Skutečné společenství lidí je možné jen v duchovní rovině. Mezi lidmi nemůže vzniknout nikdy úzký vztah, jestliže si tito lidé neumožní sdílet navzájem své nitro. Samozřejmě, že každý člověk má své vnitřní já, kde se stýká s Bohem a které se nikomu jinému neotvírá. Vždy je nutné tento prostor u druhých lidí ctít, nemá-li dojít k narušení dobrých vztahů. Každý pokus vniknout do této vnitřní, osobní oblasti narušuje vzájemnou důvěru, je znakem chybějící úcty.

Tím nejzákladnějším společenstvím člověka je rodina. Jedním z největších nebezpečí dnešních rodin je spěch. Děti jsou často nechány doma samy sobě. Necítí zázemí, které jim má rodina poskytovat. Žena přijde večer unavena z práce, potřebuje si, stejně jako muž odpočinout. Nemá již sílu být srdcem rodiny.

Rodina má být domovem. Je přirozeným zdrojem lásky ve světě. Děti se v rodině učí přirozeným způsobem lásce. Poznávají, co je to milovat a být milován a co znamená o někoho pečovat. Je pravděpodobné, že kdo se nenaučí milovat ve vlastní rodině, jako dítě, nenaučí se to již nikdy. Stejně tak rodina učí další generace ctít autoritu, nikoliv ze strachu, ale z lásky. Ježískáli člověk důvěru v laskavou autoritu ve svém mládí, postaví se později proti každé autoritě. Stejně tak je rodina důležitým místem pro rodiče. Je místem bezpečného odpočinku po celodenním shonu. Je místem naprosté důvěry, člověk ví, že je zde někdo o koho se může vždy bezpečně opřít. Rodina učí starat se o druhého, myslit nikoliv "já", ale "my". Jestliže rodina tyto úkoly neplní, stane se místem, možná blahobytu, ale především pustým. Je místem, kde žijí lidé bez hodnot, bez žodopovědnosti, bez autority. A protože člověk nenašel bezpečí, klid a lásku doma, hledá ji jinde. Tam, kde ji však nalézt nemůže - v alkoholu, drogách, sexu. Ve svém podvědomí však začne postupně nenávidět všechny lidi. Stane se agresivním, bezohledným, tvrdým člověkem. Rodina a domov nevznikají samy od sebe. Je třeba je vytvářet. Především je třeba mít na sebe čas. Pohovořit si v klidu o svých osobních věcech. Pocítit oporu,

30 APR. 1992

kterou druhý poskytuje a stejnou oporu poskytnout i jemu. Projevit zájem o starostí dětí, sourozenců i rodičů. Také společné stolování je výrazem společenství. Zde se rodina prožívá jedním z nejintenzivnějších způsobů. Je příležitostí k posilnění nejenom fyzickému, ale i psychickému. Stejně tak je příležitostí k usmíření. Jako každé živé společenství má rodina srdce i hlavu. Srdcem rodiny je žena. Přirozená funkce ženy v rodině je mateřská starostlivost a péče. Láska k povolání nesmí zatlačit do pozadí lásku k rodině. Hlavou rodiny je muž. Ze své přirozenosti je muž uzpůsoben spíše ke tvoření, než k opatrování. Je obráncem rodiny. Zastupuje rodinu před světem, je její silou. V rodině se mládež učí životu ve společenství. Ze vztahu rodičů se učí, jak má rodina vypadat. Do svého budoucího života čerpá ideály o rodině od svých rodičů. Je-li rodina narušena, mladý člověk nezíská správný obraz o rodině. V dnešní době, kdy jsou rozvody běžným jevem, běžným prostředkem řešení sobeckých zájmů jednotlivců, ovšem mladí lidé nemohou získat správný obraz o rodině a o její funkci. Ideály, které jsou v dnešních rodinách často vidět, jsou hodnoty velmi pomíjivé, velmi často sobecké. Přesto je však stále dost možností výchovy mládeže. Především rodiče musí s mládeží hovořit o radikálních otázkách, které mládež v sobě nosí. A to se vší otevřeností a snahou pochopit a nešení mládež. K tomu je samozřejmě předpokladem, že si dospělý tyto otázky položil již sám a zná na ně již odpověď. Jsou to otázky po smyslu života, otázky zabývající se věčnosti, otázky o povinnosti, a o nejvyšší hodnotě.

30 APR. 1992

5

Autorita v moderní průmyslové společnosti.

V dnešní době prožíváme dobu, kdy se mění celá struktura společnosti a společenského života a tím i pojetí autority. Po staletí trvání společenského řádu postaveném na rozvoji zemědělství, vládl vždy muž ženě. Dnešní industrialisovaná společnost má již jinou představu. Ve staré kultuře děti byly bezvýhradně podřízeny rodičům, hospodářsky zcela závislé. V novověku se již nevyžaduje pouhá ochota k poslušnosti. Vyžaduje se spoluzodpovědnost. Partnerství. Autorita, která plyne pouze z úřadu bývá velmi často pociťována jako pouhý formalismus a proto mizí. Tím více však roste význam autority osobní. Člověk se podřizuje, protože má důvěru v kvality druhého člověka. Podstata autority spočívá dnes ve funkci vůči společnému blahu, spočívá v tom, že člověk má závazek vůči společnosti, slouží ji. Místo autority úřední nastupuje partnerství. V manželství nejde již o podřízenost ženy muži, ale prožívá se spíše jako vzájemná služba. Manželé se navzájem doplňují. Stejně tak u výchovy mládeže se není možné odvolávat na úřední autoritu, ale je nutné získat osobní autoritu. Cílem výchovy proto není poslušnost, ale spíše samostatnost a smysl pro spoluzodpovědnost. Ani v moderním státě nemá již místo totalitní způsob jeho vedení a i v Církvi stále roste skutečné partnerství kněží a laiků. Dnes již kněží vědí, že nejsou v Církvi pro všechno a u laiků roste vědomí spoluzodpovědnosti za Církev. Pravá autorita je dnes vázána na lidi, kteří jsou tvůrci, auctores, velkých hodnot. Každý člověk je odkázán na tyto lidi, kteří jsou tvůrci hodnot a každý člověk je povinen být tvůrcem hodnot pro druhé. Rodiče jsou zdrojem života. Duchovně převyšující učitel je zdrojem vědění, stát je zdrojem řádu. Každé podřízení se řádu je nakonec podřízením se